

KIZIL VAİZ

DERZULYA 1

Yazar Orkun Uçar

Kapak Tasanımı
Yasemin Kale
Burak Turan

Baskı- Cilt Akdeniz Yayıncılık A.Ş.

1. Basım Haziran, 2002 İstanbul

ISBN
975-6493-01-1

Bu kitabın her türlü yayın hakları
Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince
Ölümsüz Öyküler Yayın ve Reklam Evi'ne aittir.

SUNAR

KIZIL VAİZ

DERZULYA 1

ORKUN UÇAR

BÖLÜM : 1 “YASAKLANMIŞ OLANA”

Nasıl başlamalıyım? O yağmurlu ekim günü her zamankinden üzüntülü ve sıkıntılı olduğumu söyleyerek mi? Peki...

Sıkıca ceketimin yakasını tutuyor, iliklerimi üşüten soğuk rüzgârın içime işlememesine çalışıyordum. Yeryüzüne olabildiğince yakın, yoğun gri bulutlar sanki sıkıntı ve kasveti de sıkıştırıyor gibiydiler.

Arkadaşlarla bulduğumuz, İstiklal'deki Gitar Bar'dan çıkıp, Tü-nel'e doğru yürürken hayatımın dökümünü şöyle yapabiliirdim; çalıştığım son televizyon kanalından, askere gidiyorum diye istifa etmişim. Mevcut param beni ancak bir süre daha idare edebilecekti; yani kısa zamanda yeni bir iş bulamazsam ailemden harçlık almak zorunda kalacaktım. Ve yaklaşık altı ay önce biten bir ilişkinin acısını yaşıyor, bu nedenle hayata küsmüş gibi davranıyordum.

Çok güvendiğim yazarlık yeteneğim, sevgilimin sarsıcı ayrılış kararından sonra beni terk etmiş, daktilomun tozlanışını çaresizlik içinde seyrediyordum. Zaman geçirmek için bir tiyatro kursuna katılmışım.

Kurs, Tünel'in oradaki Tarık Zafer Tunaya Kültür Merkezi'nde veriliyordu. Geç kalmışım ve yapacak daha iyi bir işim olmadığı için, sıkı yağmur altında bir sokak köpeği gibi ıslanarak ilerliyordum.

Yağmur depresifliğimi arttırmıştı. Etrafımdaki her şeyin yapay olduğuna dair bir kuşku belirmişti zihnimde; sokakta zıplayan yağmur dam-

laları, neon lambalarıyla aydınlatılmış vitrinler, bir randevuya gecikmiş-cesine koşuşan insanlar... Sanki tüm cadde iki boyutlu bir dekor, iki yanımdan akan insan trafiği rollerini kusursuzca canlandırmaya çalışan aktörlerdi. Mutlu, canlı, dolu dolu yaşayan insanların olduğu bir yaşam olduğunu hayal bile edemiyordum.

Ne zaman olmuştu bilmiyorum ama, tüm dünyanın yasa girdiği bir ölüm gerçekleşmiş gibiydi. Belki de ölen benim diye düşündüm. Cesedim karanlık bir kuyunun dibinde... Bir hayalet olarak mı dolaşıyordum bu insanların arasında? Varlığımı hissedebilmek, yaşadığımı kanıtlaya-bilmek için çılgık çılgına bağırarak istiyordum. Zor tutuyordum kendimi... Geceye katlanabiliyordum ama gündüzden geceye geçişteki alacakaranlığa, biçimleri olan nesnelere neredeyse edepsizce gölgelerle birleşmeye başladığı anlara dayanamıyordum. Sonbahar erken gelmişti; görüntünüzü bulandıran, renkleri öldüren, sürekli çiseleyen yağmurlar, şafaktan, günbatımına güneşi göstermeyen bulutlu havalar, zaten bozuk olan ruh halimi iyice harap etmişti. Yıpratıcı, aşındırıcı ve soğuk ayların önümde uzandığı kışı çıkaramıyacağımı sessizce kabul ediyordum.

İşte bu tükenmek üzere olan yaşama içgüdümlerimle, Galatasaray Li-sesi'ni henüz geçmişti ki, gözlerim Gökhan'ı seçer gibi oldu. Şaşırıyordum. Gökhan birkaç ay önce birden ortadan kaybolan, intihar ettiği söylentisi yayılan bir arkadaşım. Üç yüz metre kadar önümdeydi. Onu, kendine özgü yürüyüş stilinden, arkasında anarko işareti çizilmiş deri ceketinden tanıdım. Adımlarımı sıklaştırıp yetişmeye çalıştım.

Çok hızlı yürüyordu. Artık koşmaya karar vermiştim ki, bir ara sokağa donuverdi. Sokağın başına geldiğimde "Postacılar" tabelasını gördüm, hemen ilerlemeye başladım. İki tarafı yüksek bahçe duvarlarıyla çevrili dar bir sokaktı. Etrafta bazı kiliseler olduğu biliyordum. Onların duvarları olmalı diye düşündüm. Seslendim ama Gökhan beni duymuyordu. Birden sol tarafa dönüp yok olurdu.

İyice meraklanmıştım. Gözden kaybolduğu noktaya geldiğimde demir bir kapı ile karşılaştım. Kilidin yanındaki ufak delikten bir ip uzanıyordu, çekerek kapıyı açtım. Dar, taş bir yolla karşılaştım, iki yanında çiçek

tarhları vardı. Bir de, elinde okuyla duran Eros heykeli olan, küçük bahçe havuzu.

Taş yolun ötesinde kapının girişi cam rüzgârlıkla korunuyordu. Kapının önüne geldiğimde üstünde mermere kazılmış uyarı dikkatimi çekti.

Yalnız Gören Gözler Girebilir!.

Birkaç gazetede muhabir olarak çalışmışım, edebiyat dünyasını da takip ederdim ama böyle bir kulübü hiç duymamışım. Zilin altında "Nitimur in Vetitum!" yazıyordu. Latince bir deyim olmalıydı ama anlamını bilmiyordum.

Gökhan'a ne olduğu yolundaki merakım, çekingeliğimi bastırdığı için zili çaldım. Küçük bir kilit açılma sesi duyunca kapıyı ittim. Önümde bir hol uzanıyordu, yerde kırmızı bir halı vardı. Duvarlar, kare şeklinde işlemeli ağaç çerçevelerle kaplıydı. Tavan tıpkı Rönesans kiliselerinde olduğu gibi dini resimlerle süslenmişti.

Holün öbür ucunda meşe ağacından yapılmış, oymalı bir kapı dikkati çekiyordu, alt boşluğunda oynaşan sarı, kırmızı bir ışık vardı. Alev ışığı diye düşündüm; ya bir soba, ya da daha büyük bir ihtimalle şömine ateşi. Tedbirlili bir şekilde birkaç adım atmışım ki, tam arkamdan gelen sesle yerimde sıçrayıverdim;

"Ceketinizi ve ayakkabılarınızı alabilir miyim?"

Abdülvahap ile tanışmamız böyle olmuştu. Arkamı döndüğümde esmer, uzun suratlı, İngiliz uşakları gibi giyinmiş bu iri adamla karşılaştım. İnsanın gözlerini ayıramadığı büyük bir burnu vardı; hafifçe yamuktu, sanki sıkı bir kavgada kırılmış ve "doğru kaynamamış gibi. Yüzüne etkileyici bir hava veren sivri, beyaz sakalı ince dudaklarını çevreliyordu.

Abdülvahap benim şaşkınlığımdan ve korkumdan hiç etkilenmemişti. Deri parçası ile kaplı olduğuna inanmanız için, epey dikkatli bakmanız gereken kemikli ellerini uzatarak tekrarladı; "Eğer girecekseniz beyzadem, ceketiniz ve ayakkabılarınız lütfen." Arap kökenli olduğunu belli eden, genizden gelen, vurgulu bir konuşma tarzı vardı.

Islak deri ceketimi ve çamurlu ayakkabılarımı uzattığımda, Abdül-vahap kare ağaç çerçevelerden birisini iterek, onları küçük bir odaya koydu. Askılarda birçok ceket ve pardesü vardı. Bu arada endişeyle yürüdüğüm yola baktım; kırmızı halının üzerinde, ayakkabılarımdaki çamurun iz bırakmadığını görünce rahatlardım...

Abdülvahap tekrar yanıma geldiğinde, konuşmadan kulübün iç kapısına doğru yürümemi işaret etti. Oymalı, güzel kokulu bir ağaçtan eski kapı ve ejderha şeklindeki kapı koluna heyecanla bakıyordum. Abdülvahap gülümsedi... Kapıyı açıp, beni içeri itekledi.

İç odada, cennetle eş sayılabilecek bir manzarayla karşılaştığım için uzun süre ağzım açık kaldı. Oraya girdiğim andan itibaren ruhumu tüketen düşüncelerin, güçlü bir doz panzehir almışcasına eriyip gittiğini hissettim. Yüksek tavanlı beşgen bir odaydı; kapının da bulunduğu üç kenarda yerden tavana dek kitaplarla dolu raflar vardı. Bir kenarda ise içerideki ışığı ve sıcaklığı veren çok ince bir işçilikle yapıldığı belli olan süslemeli bir şömine, pencerenin olduğu kenardan ise karşı kıyıda Kız Kulesi, tarihi yarımada ve Boğaz'ın görüldüğü nefis bir İstanbul manzarası görülüyordu.

Yeşil kumaşlarla kaplı, yüksek arkalı koltuklarda, ellerinde sıcak içeceklerle dolu bardaklar bulunan insanlar vardı. Hepsi, yanbaşılarında-ki yeşil camlı okuma lambaları açık, ellerindeki kitapların dünyasına gömülmüşlerdi.

Tamamen bir huzur ve ahenk hakimdi ortama. Beyaz tüylü bir kedi gerine gerine şöminenin önündeki bir minderde yatıyordu. Odaya girişim pek tepki yaratmamıştı. On beş kadar kişiden sadece birkaçı şöyle gö-zucuyla bir bakış atıp, okuduklarına döndü. Bazılarını ismen dahi olsa tanıyordum; yeni çıkan kitabıyla ses getiren genç bir yazar, ünlü bir şair... Ne yapacağımı bilmez bir şekilde ayakta dururken, müzik başladı. Boş bir koltuğa ilerlerken bu garip müziği dinlemeye daldım; doğu müziğinin üflemeli çalgılarıyla, batının yaylı çalgılarının karışımından çok hoş bir müzik. Ney, klarnet, darbuka, keman, piyano ve viyolonsel bu kadar uyumlu bir şekilde bir müzik eserinde buluşabileceğini hayatta

aklıma getiremezdim. Kalın halıda adımlarım öyle az ses çıkarıyordu ki, sanki tüy kadar hafiftim.

Ben koltuğun ucuna, sahibi değilmişcesine ilişivermişken, Abdül-vahap sıcak bir fincan çay ve içi küçük sandviçlerle dolu bir tabak geti-riverdi hemen. İtirazın boşa olduğunu anladığımdan, teşekkür edip aldım ve koltuğun yanındaki mermer tablanın üzerine koydum.

Tiyatro kursunu çoktan unutmuştum. Durumumdan memnundum; çay çok güzel, sandviçler de lezzetliydi ve her zaman düşlediğim bir ortamda bulunuyordum. Kısa sürede tabağı temizlediğimi utançla itiraf etmeliyim. Yemeği ve çayı bitirdiğimde koltukta hareketsiz kalmayı birkaç dakika becerebildim. Bir taraftan Gökhan'ı merak ederek raflardaki kitaplara göz gezdirmeye koyuldum.

Raflarda hemen hemen her dilden, çoğunun içerik dışında, koleksiyon anlamında da çok değerli olduğunu tahmin ettiğim kitaplar vardı. Latince, Farsça, Arapça, Fransızca, İngilizce, Almanca, İspanyolca, Yunanca ve Türkçe... Ben sadece Türkçe kitaplarla ilgilenemedim, çünkü başka dil bilmiyordum.

Benim gibi bilimkurguseverler arasında efsane olan Antares fanzi-ninin cildini görünce, aldım ve koltuğa gömülüp okumaya başladım. Birkaç kez Abdülvahap'm gelip çay fincanını doldurduğunu şöyle böyle fark ettim. Bir ara elinde çevirmeli bir telefonla gelip;

"Toplantıya kalacaksınız belki aramanız gereken bir yer vardır beyzadem. Geç kalacağınızı bildirmek isterseniz..." dedi.

Toplantı hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu, bozuntuya vermeden teşekkür ettim. Hareketlerim buradaki ahenk ve huzurla uyumlu bir zerafet içindeydi artık, annemi arayıp gecikeceğimi, endişelenmemesini söyledim. Abdülvahap telefonu almaya geldiğinde, elinde o doyama-dığım sandviçlerle dolu bir tabak daha vardı. Artık yabancılık hissetmiyordum, kulüp hizmetkarı olarak beni memnun etmeye çalışıyordu. Daha sonra kulüpte yediğim nefis yemekleri, Abdülvahap'm karısı Gülnihal Bacı'nın hazırladığını öğrenecektim.

Ben tabaktakileri bir kez daha silip süpürürken kapının açılmasıyla gözle görülür bir hareketlenme oldu. Odada bulunan herkes koltuklarında şöyle bir dikildi, en önemlisi şöminenin karşısındaki minderde esneyen kedi hızla kapıya doğru hareket edip hırkacı bir adamın kucağına atlayıverdi.

İçeri giren beyaz sakallı, güleç yüzlü bir ihtiyardı. Elindeki bastona rağmen dinç olduğu fark ediliyordu, gözlerinin içi gülüyor ama aynı zamanda güçlü bir karakterin karizması da hissediliyordu. Eğer bu gizemli kulüpte bir yöneticilik söz konusuysa, başkan bu adam olmalıydı... Dikkatleri üzerinde toplaması için abartılı hareketler yapmasına gerek yoktu. Bastonunu koltuk altına kıstırıp, bir eliyle piposunu çıkarırken, öbür elindeki kediyi, kendisine ayrıldığı belli olan, şöminenin yanındaki bir koltuğa ilerledi. Arkasından Gökhan'ında içeri süzülüğünü gördüm, belki de ikisi bir başka odada özel görüşme yapmışlardı.

Beyaz sakallı ihtiyar, izleyeni büyüleyen bir zerafetle piposunu temizleyip yakmaya koyulurken tüm kulüp hareketlenmiş, insanlar ya minderlerini, ya da koltuklarını, şöminenin çevresinde yarım ay olacak şekilde yerleştirmeye başlamışlardı. Ben de acele ederek, koltuğumu Gökhan'ın yanına çektim. Kayıp arkadaşımın koluna dokundum. Kafasını çevirdiğinde, büyük bir şaşkınlık oluştu bakışlarında; "Atilla!.. Sen nasıl?!..." dedi, sonra bu soruların yanıtlarının o an için önemi yokmuş gibi kısık sesle "Neyse dışarı çıkınca konuşuruz bunları. Ağzını açma, sadece dinle." diye ekledi.

Nihayet kımıldanmalar bitmiş, ihtiyar piposunu yakıp, çayını yudumlamaya başlamıştı. Kedi kucağında bazı yerlerinde ipliği çıkmış hır-kasıyla oynuyordu. Bir sessizlik anından sonra yumuşak bir ses tonuyla konuştu, "Nitimur in Vetitum kutsamasıyla, öykü celsemizi açıyorum. Bu gece Yakub'u dinleyecektik hatırladığım kadarıyla..."

Solumdaki koltuktan cevap gelince bir an irkilip sıçradım, "Evet Sinbad. Galiba bugün her şeyin başlangıcındaki öyküyü anlatmanın vakti geldi." (İhtiyarın adını ilk kez o an duydum)

Konuşan adam, pos bıyıklı, dudakları hep gülümser gibi yukarıya doğru kıvrık, ilk bakışta bir bekçi veya kapıcıyı andıran bir adamdı. Daha sonradan bu tahminimde bir ölçüde haklı olduğumu anlayacaktım. Onun muhteşem öykülerinin ilkiyle o gece tanıştım...

Bazılarının dediği gibi hayat şaşırtıcı olaylarla doludur. Ve bazen şans benim gibi, hangi işe el atsa başarayamayan bir serserinin yüzüne bile gülebilir. Yolun yarısına gelmiş; (acı acı itiraf etmek zorundayım ki) geriye baktığımda, tek bir olumlu faaliyeti olmamış biriydim. Ufak tefek sahtekarlıklarla geçinmeye çalışıyor, onda bile başarısız olduğum için, ancak tanıdıklarımın geriye ödeyemeyeceğim borçlar alarak, köhne bir meyhanenin ikinci katında yaşıyordum.

Yumurta kafa, belki de hayatımın en değişmesi gereken zamanında karşıma çıktı. Yine terso vaziyetlerde meyhaneye geri dönmüştüm. Sıkıntılıydım, çünkü parasız kaldığım zamanlarda Abdi Amca'nın müşterilerinin yağlı bulaşıklarını yıkamak zorunda kalıyordum. Abdi Amca daha içeri girdiğimde vaziyeti anlamış, bulaşık bezini suratıma atmıştı. Ama mutfağa buyur etmeden önce, kısık sesiyle bir ziyaretçim olduğunu da belirtti. Beni genelde hayırlı bir iş için aramazlar, bu nedenle tedbirli davranması doğaldı. Adamın tam arkamdaki masada oturduğunu bakışlarının yönünden anladığımda, başımı çevirmemek için zor tuttum kendimi. Herif durumdan kuşku-lanabilirdi.

"Sence polis mi?" diye sordum. Abdi Amca gerçek bir insan sarrafıydı, "Yok canım. Tam bir sünepe. Ya avukattır, ya da muhasebeci..."

Artık iyice meraklanmıştım. Adama doğru dönünce, o da yayı kurulmuş oyuncak gibi yerinden fırlayıverdi.

"Yakub Bey?..." Elindeki eski çantayı, sanki kaçırırlar korkusuyla kucaklamış bana doğru ilerliyordu. Abdi Amca'nın gözlemleri isabetliydi. Te-

peşi açılmış kafasının yanındaki birkaç tel saç özenle taranmış, düğme burnunun üzerine oturtulmuş tel çerçeveli gözlüğüyle bu yumurta kafa ancak bir avukat olabilirdi.

Ben cevap vermeden, cebinden çıkardığı kâğıdı uzatınca hemen tepkimi verdim; "Hop dedik. O elindeki ne benim bir şey bilmem ama mahkeme celbi filansa, yediririm ona göre."

Herif tavuk gibi irkiliverdi; "Aman efendim, ben dedenizin avukatıyım. Miras konusu için gelmiştim." der demez ben az daha şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım.

Dedem İskender Efendi ha!.. Anamın babasını hiç tanımamıştım. Adam sert biriymiş ve haklı olarak; benim çilekeş anam, babam gibi yeri yurdu belli olmayan bir serseriye kaçtığı zaman evlatlıktan reddedivermiş.

Uzun sözün kısası; yumurta kafa bana dedemin vefat ettiğini ve ondan bana bir depo ile bir evin miras kaldığını haber vermeye gelmiş. Ondan sonrası rüya gibi gelişti. Beni nasıl bulabildiğine ilişkin bir bilgi vermeden, elime mirasla ilgili elli sayfalık bir dosyayı tutuşturup, bir taksitle depoyu göstermeye götürürverdi.

Ev ve depo Galata'da ara sokaklardan birisine saklanmış gibiydi. İkisi de köhne ve hemen yıkılıverecekmiş gibi duruyordu. Birilerinin burayı bulup da depoya mal bırakmasının inanılacak şey değildi. "Bunları hemen satabilirim değil mi?" dediğimde avukatın yüzü kıpkırmızı kesiliverdi. "Buna imkân yok Yakub Bey. Dedenizin miras şartları kesin ve değiştirilemez. Bu iki gayrimenkul kesinlikle satılamaz. Mirasın geri kalan kısmını kullanabilmeniz bu depoyu sürekli işletmenize bağlıdır."

İlk defa ilgimi çeken bir konuyu açıyordu; "Neymiş o geri kalan kısım?" diye sordum. Yine de depoyu sürekli işletme zorunluluğu hapis hayatı dayatması gibi gelmişti bana. Avukat hakim olduğu alanlara girildiğinde dikleşiyor, ağzından kelimeler daha hızlı çıkıyordu. "İsviçre'de bir banka hesabına müşterileriniz düzenli olarak depodaki malların kiralalarını yatırırılar. Bazen aylık, bazen yıllık, hatta yarım asırlık... Sizin bu hesaptan yararlanabilmeniz, ancak deponun işletmeciliğini devam ettirmeniz halinde mümkün olacaktır. Bu konuda denetleyici ben tayin edildim." dedikten

sonra bir ders verir gibi eklemeyi ihmal etmedi, "Yakup Bey bu depo çok eskidir. Dedenizin eline geçmeden evvel 370 yıl boyunca Cenova kökenli bir aile tarafından işletilmişti."

Böylece, pek seçme şansım olmadığı için bir nevi bekçilik yaşantıma başladım.

Depo inanılmaz bir iç hacime sahipti. Oldukça düzenli tutulmuş kayıtlardan tam 687 parça malın kayıtlı olduğunu öğrendim. Depoya en son kaydedilen sandık 18 yıl önce yerleştirilmişti. Kiralar düzenli olarak yatıyordu. Depodan en son çıkarılan mal 32 yıl önce İngiltere'ye gönderilen bir sandıktı; içinde ne olduğu belirtilmiyordu. Kırık bir sandık ise tam yüzyıllık kirası peşin yatırılarak, 48 yıl önce depoya yerleştirilmişti.

Dedem vasiyetnameye birçok garip madde ekletmişti; müşterilere, sandıkların içinde ne olduğunu sormamak, merak edip açmamak, ortalığı karıştırmamak, sandıkların yerini değiştirmemek ve hizmet isteklerini her zaman şartsız şurtsuz yerine getirmek gibi... Ayrıca kira ücretini müşterilerin belirleyeceği de kurallar arasındaydı. Bence bunlar oldukça garip şartlardı. Dedem İskender Efendi, vasiyetnamesinin bir yerinde, "Depoyu işletirken, ilginç bir yaşamın seni beklediğini garanti ederim sevgili torunum." diyerek, benim gibi insanlara güven eksikliği duyan birini iyice kuşkulandırıyor.

Depoyu bir bekçi gibi beklediğimin ikinci haftasında olaylar başladı. Yazıhanenin kapısında üç garip tipi görmemle, korkudan sıçramam bir oldu. Deponun demir kapısı çok ağırdı, kanatlarının çok zor itilmesinin yanı sıra gıcırıyordu da... Üstelik bir de zil tertibatı yazıhaneye bağlıydı. Bunlara rağmen ben gelenleri duymamıştım.

Korkum çabuk geçti, son derece zayıf ve tehlikesiz görünüyorlardı, üstelik en irisi benim göğüs hizama kadar geliyordu. Ziyaretçilerimin en yaşlı olanı, tıpkı bir Çinli gibi eğilerek selam verdikten sonra, "Hizmetinden yararlanmak istiyoruz Depocu." dedi. Bu cümle tam olarak vasiyetnamedeki kalıba uyuyordu. Konuşması bende hafif bir baş dönmesi yarattı.

Sahtekarlık günlerimden kalan bir yetenek, biraz dudak okumam vardı. Ağız hareketlerinden bir anlam çıkaramamış ama dediklerini anlamıştım. Belki de yeteneğim zayıfladı diye düşündüm.

"Hizmet meselesi kolay beyler" dedim. "Ama önce söyleyin bakalım siz nereden çıktınız?" Bu kez en gençleri atıldı, büyük sandıkların olduğu bir bölümü işaret ederek, "Oradan..." dedi. İşaret ettiği tarafta, 127 no'lu sandığın yarısı açık kanadından, parlayan bir makine aksamı gözüküyordu. Bu sandığı daha önce incelemiştim. 57 yıl önce getirilmişti depoya. Yarım asırlık kirası peşin verilmiş, 7 yıl önce de ikinci yarım asırlık ödeme banka hesabına yatırılmıştı.

Ben merakla onlara bakarken, ihtiyar yine midemi bulandıran garip konuşma tarzıyla (en iyisi dudak hareketlerini takip etmemekti), "İskender Efendi daha önce bize başka bir konuda yardım etmişti. Sizi yerine bıraktığına göre açık olmalıyız. Biz gelecekte geliyoruz. İki derdimiz var Depocu; birinci derdimiz profesyonel bir kiralık katil bulmak ikinci ise..."

Anlaşılan konuşma tarzı kadar söyledikleri de dengemi bozacaktı. Ve Depocu olarak ilk işime başladım...

VValter Nikolai balla tatlandırılmış sütlü çayını içerken, Boğaziçi'nin en güzel manzaralarından birine sahip Çırağan Otel'i'nin lüks sütlerinden birinde Türk gazetelerini okuyordu.

Otel görevlileriyle de Türkçe konuşuyordu. Alman kökenli babası İkinci Dünya Savaşı ertesinde Türkiye'de baraj mühendisi olarak görev yapmıştı. VValter'in annesi Rus kökenli bir Amerikalı'ydı. Geçinilmesi zor bir adam olan Gerard Kuntz ölürl ölmez, kızkılık soyadıyla, dokuz yaşına basmış VValter'ı da yanına alarak Portland'a göç etmişti.

VValter birkaç dili anadili gibi konuşur, işinde de bu avantajından yararlanırdı. İşini öldürmekti...

Türkiye'ye, acil koduyla ajansı tarafından gönderilmişti. Beş milyon dolarlık bir ihale herkesin iştahını açardı.

Walter işverenin kendisinden önce birçok rakibiyle de görüştüğünü duymuş ve onların reddedildiğini öğrenince şaşırmişti. Seçilmek için nasıl bir özelliğe sahip olunması gerektiğini anlayamamıştı.

^^Gazetede ki ilan sayfasında kendisi için verilmiş randevuyu görünce sevindi. İlanda "Güzel paketlenme. Cuma 14.30..." denildikten sonra Galata'daki eski bir deponun adresi veriliyordu.

Kısa sürede yaptığım organizasyonla gurur duyuyordum. Bir hafta içinde, eski deponun yazıhanesine görülebilecek en ürkütücü kiralık katiller birer birer gelmiş, bunun içinde başarısız sahtekarlık günlerimden tanıdığım bütün insanları araya sokmuştum. Tabii bu başarımda, beş milyon dolarlık astronomik ücretin katkısı da büyüktü.

Fakat hizmetinde çalıştığım insanları memnun etmek mümkün olmuyordu. Bir tanesi gelen kiralık katillerle görüşürken, diğerleri yazıhanenin arkasındaki boşlukta kurdukları aletle bir takım ölçümler yapıyor ve bu ölçümler sonunda kafalarını olumsuz bir ifade şeklinde sallayıp görüşmeyi yapana aradıkları kişinin o olmadığını söylüyorlardı.

Adayların hepsi reddedilmeyi soğukkanlılıkla karşılamıyordu. Bu kez vantilatöre benzer bir aleti çalıştırıyorlar, kiralık katil süt dökmüş kedi gibi çekip gidiyordu.

Son gelenden epey ümitliydim. Aday epey yakışıklıydı ve sempatik bir gülümsemesi vardı. Benimle Türkçe sohbet etmişti. Çelik grisi göz rengi ve kendi itirafı olmasa Türk olmadığına inanmak çok zordu.

Testlerden sonra tahminim doğru çıkmış ve yabancıların ölçümleri aradıkları kişiyi bulduklarını müjdelemişti. İşte işin zor kısmı şimdi başlayacaktı; adama görevi anlatmak ve kabul ettirmek...

Walter Nikolai iş yaşamı boyunca çeşitli garip tekliflerle ve görevlerle karşılaşmıştı. Fakat hiçbir iş, bir anda geleceğin İstanbul'unda gözlerini açmasına sebep olmamıştı. Olanları hayal meyal hatırlıyordu. Yabancı-

lar, gözünün önünde beş milyon dolarlık ücretini bankaya yatırmışlar, sonra da gayet normal bir şey söylüyorlarmış gibi, işin gelecekte olduğunu açıklamışlardı. Şaşkınlıktan itiraz bile edememiş, Depocu Yakub'un sunduğu krem rengi bir sıvıyı içtikten sonra bir sandığın içindeki makineye girerek geleceğe yol almıştı.

İşverenlerin en yaşlı olanı kendini Arşimet, diğerleri de Farabl ve Pasteur olarak tanıtmışlardı. Bu isimlendirmeyi de sadece onun için yaptıklarını da belirtmişlerdi. Bu yüzyılda insanlar şahsa özel bir koku kokteyli ile isimlendiriliyordu. Telepati, iletişimde konuşmanın yerini aldığından beri tat ve koku alma yetileri arttırılmıştı.

Geleceğin insanları lüks ve rahat yaşantının sınırlarında mutluydular. VValter özellikle yemeklerdeki lezzete ve insanları mutlu edecek binbir türlü koku kokteyllerine hayran olmuştu. Geleceğe gelir gelmez, onu İstanbul'un muhteşem manzarasına sahip bir daireye yerleştirmişlerdi.

Her isteği yerine getiriliyordu. Görev ise basitti; insanlığı yabancı istilacıların elinden kurtarmak!

Arşimet'in anlattığına göre sorun bundan bir yıl önce, Güneş sisteminin sınırlarında bulunan gözlem uydularından gelen bir uyarıyla başlamıştı. Yabancı bir uygarlığın gemileri uzay boşluğunda belirmiş ve VValter Nikolai'a uzanan korkutucu gelişmeler yaşanmıştı. "O alarmdan sonra tüm iletişim kurma çabalarımız karşılıksız çıktı. Gemiler altı aydır ileri kolonilerimizi tek tek imha ederek ilerliyorlar."

Nikolai pratik bir insandı, "Gördüğüm kadarıyla teknolojik açıdan bir sıkıntınız yok. Neden savaşıyorsunuz?" Farabl hemen atıldı, "Sorun savaşmak değil Nikolai... Küresel bilgisayar Zandor yabancı gemileri çoktan inceledi ve tüm zayıf yönlerini ortaya çıkardı. Fakat bizlerden birinin, yaşayan bir varlığı öldürmesi fikri imkânsız." Pasteur da tamamladı, "Zandor tamamen sizin bildiğiniz ölçülerde bir bilgisayar değildir. Önemli bütün kararlar ve eylemleri, istenen konuyla ilgili bir uzmanın beyniyle ileti-

sime geçerek tamamlar. Mesela koskoca kenti kısa bir sürede kurabilir ama bir mimarın beyniyle birleşmesi gerekir."

İşte Nikolai'nın işin içine girmesi gereken nokta açıklanıyordu. Arşi-met sözü aldı, "Eğer bir savaş yapılacaksa bir katilin Zandor'la birleşmesi lazım. Fakat yüzyılımız insanlığının tüm öldürme duygusu ve yetisi, gerek genetik müdahalelerle, gerekse psikolojik setlerle yok edilmiştir." Nikolai gerisini kolayca getiriverdi, "Anladığım kadarıyla size bir katil lazımdı ve beni buldunuz. Zandor'la beynini birleştirecek ve öldürme içgüdüsünü kullanacak bir barbar hahahaha!... Annem zaten hep insanlığı kurtarmamı isterdi."

Bu konuşmanın ardından bir hafta süreyle, Zandor'la iletişim sırasında yaşayacaklarına ilişkin bir eğitim yaşadı Nikolai. Her gün, geleceğin dünyasının mikroplarına, hastalıklarına ilişkin şuruplar içirildi. Geçmişten geldiği sır değildi. Kendisiyle ilgili her gün holovizyonlarda yayın yapılıyordu.

Boş vakitlerinde bu dünyanın tek öldürme yeteneğine sahip vahşi-siyle birlikte olmak isteyen güzel kadınlarıyla sevişti. Partilerin gözde davetlisi oldu.

VValter ilk defa bir katil olmanın, kendisine getirdiği saygınlık ve ünün tadını yaşıyor ve giderek bundan hoşlanıyordu. Yavaş yavaş bir düşünce şekilleniyordu kafasında, "Belki uzaylı canavarlar için kolay çözüm olacağım ama bakalım ondan sonra benden nasıl kurtulacaklar?!!"

Düşman gemileri Mars'a yaklaştığında VValter, küresel bilgisayar Zandor'la birleşim koltuğuna oturalı dört gün olmuştu. Zandor'la ilk birleşmesi sarsıcı bir deneyimdi. Sanki bir anda balon gibi şişiverip, patla-yacakmış hissiyle korkmuş, ardından damarlarında evrenin dolaştığını düşünmüştü.

Aynı anda milyonlarca göze, kulağa veya ele sahip olmak gibi... Tanrı olmak gibiydi bu! Bunun zevki her türlü uyuşturucudan öteydi. Küresel bilgisayarla birleşmesi saatlerce sürüyor, gıda ihtiyacını koltukta sağlıyorlardı; VValter bunu fark etmedi bile. Üçüncü günden itibaren o Zandor'u, Zandor da onu en iyi şekilde tanımış, muhteşem bir uyum sağlamıştı.

Zandor VValter'm öldürme İçgüdüsünü çok iyi kullanıyordu. Savaş için dizayn edilmiş robot gemiler, tamamen otomatik fabrikalarda kısa sürede imal edildi.

... Ve savaş Mars'ın uydusu Phobos'un yörüngesinde gerçekleşti. Pek kısa sürdü. Geleceğin insanları VValter'ı seçtikleri için kendilerini kutladılar. Öldürme yeteneği o kadar güçlüydü ki, Zandor incelemek üzere kullanılacak tek bir düşman bile bırakmamıştı.

Düşman tehlikesi ortadan kaldırılalı dört gün olmuştu. VValter ve Ar-şimet'in ekibi tebrikleri kabul ediyor, davetlerde baş konuk olarak çağrılıyorlardı. Fakat VValter geri dönmekten hiç söz etmiyordu. Hâlâ Zandor'la birleşim koltuğuna oturuyor ve kimse kahramanlarına engel olma hakkını kendinde bulmuyordu.

VValter tüm hazırlıkları tamamlamıştı. Zandor sayesinde geleceğin dünyasını tek elden yönetebilecekti. Hırsının sonu yoktu ve Zandor isteklerini sorgusuz sualsiz yerine getiriyordu. Arşimet ve iki asistanı VValter'ı bu düşünceler içindeyken buldular. Gergin bir sessizlikten sonra Arşimet gırtlığını zorladı, "VValter biliyorsun biz seni geçmişten bir iş için getirmiştik. Ve artık sorunu başarıyla çözdüğüne göre, geri dönmen gerektiğini düşünüyoruz."

VValter hiç cevap vermedi. Farabi, "Sana teşekkür ederiz VValter, bizi kurtardın. Ve şükranımızın göstergesi olarak ilk ödeme kadar bir ücret banka hesabına yatırıldı." diyerek sözü Pasteur'a devretti, "Sana iyi bir haberimiz daha var VValter. Vücudunda ilerlemekte olan bir kanser başlangıcını tedavi ettik. Ayrıca zaman makinası seni ayırdığımız anın sadece bir dakika ötesine götürecektir. Hem paran, hem sağlığını, hem de uzun bir yaşamın olacak..."

VValter maskelerden sıkılmıştı. Ayağa kalkıp uzun boyuyla onlara tepeden baktı. "Gitmeye hiç niyetim yok beyler. Şu anda dünyayı ben yönetiyorum. Umanm bu kararıma itiraz eden olmaz. Biliyorsunuz ki, içinizde öldürme yeteneğine tek sahip olan benim ve kullanmaktan kaçınmayaca-

ğım da gerçek. Ayrıca savaştan dönen gemiler, savaş robotları emrimi bekliyor. Artık efendinizle tanışın."

VValter konuşmasını bitirirken, tamamıyla kendisine ait olan bir dünyayı süzmek için pencereden bakıyordu. Ama yine de temkinliydi. Bunlar süt kuzusu idi, fakat ne olacağı belli olmazdı. Nitekim camdan Arşimet'in yansıyan görüntüsünde bir tebessüm görünce şaşkınlıkla geri döndü. Tebessüm arttı ve Arşimet'le iki asistanı kasıklarını tuta tuta gülmeye başladılar. VValter sinirden kıpkırmızı bir suratla neden güldüklerini sordu.

Arşimet kendini toplayarak cevap verdi; "VValter senin yanışın, şiddete karşı eğilimimiz yok diye bizi çocuk gibi kabul etmen. Biz sana ölü-remeyiz dedik ama aptalız demedik ki! Bu dünyada da politika vardır. Ve ince komplolar. Sence senin burdaki şartları görüp, şu anda kalkıştığın şeyi düşüneneğini hesap etmemiş olabilir miyiz? Hayır, elbette ki ettik!"

Sözü Pasteur aldı, "Sana her gün hastalıklara karşı şurup diye verdiğimiz bir panzehirdi. Vücuduna yerleşmiş ve o içtiğin şurup olmasa seni öldürecek olan bir zehire karşı... Ve bu panzehirin bizdeki stoğu sadece bir günlük kaldı. Tamamen vücudunu temizleyecek panzehirse, geçmişte Depocu Yakub'un ellerinde seni bekliyor."

VValter düştüğü tuzağı anlıyordu. Zaman makınasma sokmadan evvel Yakub'un ona bir sıvı içirdiğini hatırlıyordu. Bu zaman yolculuğunun etkilerini azaltmak için içirdiklerini söylemişlerdi. Akıl hâlâ almıyordu, "Ama., ama siz bir insanı öldüremezsiniz ki, öldürmeyi bile düşünemezsiniz."

Arşimet ellerini iki yana açarak gülümsedi, "Bu doğru Bay VValter, ama sana o zehiri içiren biz değildik, hatta seni geri dönmeye zorlayacak olan bu planı bile biz yapmadık. Yakub Bey'den iki ricamız oldu; birincisi kiralık katil, ikincisi de işimizi gördüğünde ondan kurtulma yolunu bulması... Sorunu aktardığımızda çözümü o düşündü. Zehiri ve panzehiri hazırladı. Biz sadece, senin düşmanlarımızı yok ettiğin zaman gibi seyretmekle yetindik. Ayrıca her gün panzehirden vererek seni hayatta da tuttuk... İstersen artık gidelim. Yakında ateşin çıkmaya başlar. Zaman yolculuğuna dayanabilmen için güçlü olman lazım."

Walter zaman makinasından epey sarsılmış çıkmıştı. Dostların bana onun makinaya girdikten bir dakika sonra yalnız döneceğini söylemişlerdi. Hemen panzehiri içirdim ve tüm yaşadıklarını anlattırdıktan sonra sal-lana sallana gidişini izledim. Eski Walter olmadığı kesindi. 127 no'lu sandığı eski haline getirdim.

Şimdi anlıyordum dedemin imalarını, şimdi anlıyordum bu deponun önemini!.. Geride 686 parça sandık daha vardı. Yıllar boyu depodaki görevimi hiç aksatmadım. Her sandığın beni başka bir türlü maceraya çektiğini söylemeliyim. Bazısında Walter olayında olduğu gibi biraz dışardan, bazen tam olayların göbeğinde yer aldım.

Walter Nikolai'ya ne mi oldu peki?! Onu bazen hakkında çıkan gazete haberlerinden takip ettim. Hayır, hayır zannettiğiniz gibi cinayetlerden, suikastlardan değil. Yardım organizasyonlarının en önemli kişisi oldu Walter. Birçok insana yardımcı oldu, Nobel Barış Ödülü bile aldı.

Arşimet doğru söylemişti zehiri ve panzehiri ben hazırlamıştım. Ama Arşimet'in panzehire bir sıvı karıştırmasına engel olmamıştım. Anlaşılan Walter geri döndüğünde içirdiğim o sıvı öldürme yeteneğini yok etmişti. Bu macera da burada biter...

Yakub öyküsünü, "Bu macera da burada biter!..." diye sona erdirdi.

Öykü bittiğinde beğeni dolu mırıldanmalar duyuldu. Sinbad, "Yakub sen ve depo öykülerin olmasa çekilmez bu kulüp..." diye iltifat etti. Öyküsünü dinlerken Yakub'a karşı büyük bir sempati hissetmişim, özellikle o avukat miras için onu bulana kadar ki yaşantısını tanıyordum.

Abdülvahap, kulüp üyelerinin öykü üzerine değerlendirme sohbetleri sürerken, bitmiş tabakları ve bardakları doldurmayı ihmal etmiyordu. İçim mutlulukla kıpır kıpır, pencereden dışarıya baktım, hava kararmıştı ama görüş açıktı, yağmur dinmişti. Boğaz'm karşı kıyısındaki ışıklar narin bir boyuna güzel bir gerdanlık gibi ışılıyordu. Kendimi hayatım boyunca aradığım aşkı bulmuş gibi hissediyordum.

Çiçek Pasajı'ndan aşına olduğum genç bir şair atıldı bu kez, "Sıra bende galiba. Bu gece şiir okumayacağım size, garip bir öykü anlatacağım. Güzel bir kız üzerine..."

Kıvırcık, siyah sakallı bir üye, "Ha şöyle!.." diye gür bir kahkaha patlatıverdi bu söz üzerine, "Yakub'un öyküleri şahane ama bir kenarına güzel bir bayan eklemeyi beceremez bir türlü." Bir yandan da Ya-kub'a ve kulübün bayan üyelerine göz kırpyordu.

Uzun suratlı, mezar kazıcısına benzettiğim bir üye homurdandı, "Korkunç da olsun öykü ama..." Şair alınmış gibi elini saldı, "Tamam Burak, korku da var... Ama ne demek istediğimi anlamanız için... Bakalım beğenecek misiniz?"

Kızın bulunduğu ıssız koyda, bulutsuz gecenin üzerindeki dolunay ve yıldızların parıldayan ışığı, sakin su kütlesinin yüzeyinde ilham verici ışık oyunları yaratıyordu.

Koyu sınırlayan tepelerde, çimle kaplı yamaçlar, yeryüzünün derisinden çıkan, aşınmış kaya tabakaları vardı. Doğanın bu el değmemiş vahşi köşesinde, çevresi defne ağaçlarıyla, üstü dev nilüfer yapraklarıyla süslü göl, doruklardan aşağı süzülüp gelen erimiş kar sularının oluşturduğu küçük bir çavlanla besleniyordu.

...Ve kız tamamen soyunarak çavlanın altına girdi. Soğuk su bacaklarını tarif edilemez bir kıskançlıkla sarmaya başladı. Beli, koyu karanlığın içindeki göbek çukurunun etrafını gittikçe açılan derin mavinin tonları ile çevreliyordu. Göğüslerini ise mavi, uçlarını mora yakın bir koyuluk öpüyordu. Bazen dolunayın etkisiyle buğday sarısı doğal rengi de kendini gösteriyordu.

Genç kız, suyun tüm vücudunu ürpertmesine izin verirken, kulağına gece yaratıklarının sesleri dışında, sahilde kayalara bitip tükenmez bir sa-

bırla saldıran dalgaların bestelediği müzik de geliyordu. Dalgaların bu sonsuz aşk nağmesine kim engel olabilirdi ki!...

Saçlarının gölgelemeye cesaret edemediği oval yüzünün ve burcu burcu kokular yayan vücudunun güzelliği ancak, Afrodit, Helen, Galateia veya perilerin güzelliğiyle kıyaslanabilirdi. Zaten tek âşık olduğu kendi kusursuz güzelliğiydi. Köyündeki kızların onun güzelliği karşısında nasıl sarsıldıklarını, erkeklerin aşkıyla nasıl acılar çektiğini görmezden gelirdi.

Kesin bir arınma duygusunun etkisinde, cavlanın altından çıktı. Gündüz depoladığı güneş ışıklarının ısınıı hâlâ boşaltmamış ılık kumlara uzandı. Karanlığın yumuşaklığı adeta müstehcen çağrılar yapar gibiydi. İçinde bir enerji yükseliyor, karnının hemen altındaki boşluğu yakıyor, tutuşturuyordu. Sanki ölümsüz gençliğin sunulduğu kutsal ateşte yatıyor, çiçekli baharın adımlarını duyuyordu. Sonunda çağrıya uydu, uzun ve ince parmakları çıplak vücudunda gezinmeye başladı.

Dolunayın önünü bulutlar kapamış, havaya bir sıkıntı, yoğun bir gerilim yayılmıştı. Sanki büyük bir güç tüm havayı yeryüzüne doğru itiyordu. Uzaklardan gelen gokgürütüsü, yüreklere ferahlık verecek yağmurun habercisiydi. Çakan şimşekler, ilahların görkemli kılıç oyunlarını andırıyordu,

...Ve böylece yağmaya başladı, olağanüstü yumuşak damlalardan oluşun, efsunlu altın yağmur!...

Kızın her yanını ateş basmıştı, bütün dokuları damarlarında dolaşun ateş nedeniyle yanıyordu. Vücudu kıvranıyor, bükülüyor, geriliyor, içini yakıp kavuran enerjiyi boşaltmak istiyordu. Kumlarda yuvarlanırken, sıcak rüzgârın havalandırdığı defne yaprakları üzerine bir pelerin gibi iniyordu. Gökyüzü, mor ve beyaz şimşeklerle aydınlanıyordu.

Bir köknar, isabet eden yıldırımın etkisiyle bomba gibi patlayarak ikiye bölündü ve yanmaya başladı!... Alevlerin ışığında, günümüzün Afro-dit'i çılgınlığının, bencil morumsu rengini görebiliyordu. Çevresini saran nefis ozon kokusunu solurken, o güzelim yonca göğüslerine, venüs tepeciğine değen altın renkli damlaların nasıl buharlaştığını izliyordu.

Gözeneklerinden çıkan her ter damlası birer azap prizması haline geliyordu. Gözlerini sıkıca yumuyor, bütün güzelliklerini keşfetmeyi, tüm zevkleri tatmayı istiyordu. Doymak bilmeyen bir yamyamlıktı onunki. Yine de, derinlerde bir yerde, ruhunun bir bölümü kendini bu hesapsız ihtirasın içine sokmamaya çabalıyor ama bunda başarısız oluyordu. Tüm olanların sonunda bunca ihtiras onu yoracak, sıcak düşlere dalacak ve belki de ayaklarını cehennem alevleri yalarken bulacaktı gerçekliği...

Göğüsleri demirden, uçları eriyikten oluşuyordu. Parmağını deşirdiğinde, titreşen dünyaları fark ediyordu. Burnu, cinsel organından gelen dalga dalga şehvetin kokusunu emiyordu. Kulakları, ağızdan çıkan zevk iniltilerini kalbine duyuruyordu. İçindeki boşluk öylesine dolmak istiyordu ki, gecenin o yetersiz ışığı bile sanki bu çekimden kaçamıyordu.

Parmakları yine vücudunda dolaştı, göbek çukurunun etrafında daireler çizdi, kasığını okşadı, dudaklarını kendi teniyle doyurdu. Birden bütün tüyleri diken diken oldu, ağızdan çığlıklar dökülüyor, duygusuz kayalar, bir pelikanın hışırtılı sesine dönüştürüyordu onları. Şimdi damlalar ona ulaşmadan buharlaşıyordu. Benliği gözeneklerinden dışarı sızmış ve sıcak bir kalkan oluşturmuştu üstünde. Rüzgâr denize doğru şeffaf bir tünel açıyor, dev kızıl hayalet yeri sarsan adımlarıyla geliyordu. Yüzü alev kırmızısından pembeye dönüştü, son bir sarsıntıyla beyaz bir mask oluştu gecenin içinde...

Baştan aşağı her hücresi yalnızlığı tattı. Her şey iki şakağının arasında olup bitiyordu. Öyle bir andı ki, hava yoğunlaşmış, yapışkan bir ağdaya dönüşmüştü. Bilincinin dışında bir şeyler dolaşüyor ve beyninin içindeki mantıklı her düşünceyle alay ediyordu.

Gözlerinden iki acayip, kızıl gözyaşı damlası çıktı ve yanaklarından aşağı kayarak, doğduğundan beri susamışlığını taşır gibi kabarmış dudaklarının arasından diline dokundu. Güneşin merkezinden iki damlaydılar sanki. Bir kapı açtılar ona. Benliği büyümlü rüzgâra katıldı. Onunla aktı, ruhunu ateş besledi, buz yaladı. Zamansızlıktan oluşan bir boyutta, girdaplara kapıldı.

Dağlarla çevrili, damar damar çatlamış çorak bir vadi gördü. Liderliğini beyaz sakallı bir ihtiyarın yaptığı hacı topluluğu, çorak vadinin ortasındaki tapınağa doğru yol alıyordu.

Rüzgâr ve kız tanık oldu; ihtiyarın her adım atışında, yer yeşillığe boğuluyordu. Kafle tapınağın etrafına yerleşince, cennete döndü vadi. Artık çatlamış toprağın yerinde, flüt sesi çıkaran çiçeklerden resimler oluşuyor, yerlere kadar sarkan dallarında ağaçlar, güzel tatları olan meyveler sunuyordu.

Bollukla gelen eğlenceler, kabileyi sapkınlığa sürüklediğinde, insanları uyaran ihtiyarın kaderi dövülerek sürüklenmek oldu. İhtiyarın gitmesiyle çılgınlıklar birbirlerini boğazlayana dek sürdü. Boğucu kum, yeşillikleri yavaş yavaş, yaşlı bir bilge sabrıyla örttü.

Bir başka boyutta kendini, pislüğün hakim olduğu, insanların acı çekerek attıkları çığılıkların sürekli duyulduğu bir kentte, küçük bir çocuğun bedeninde buldu. Olaylara onun gözünüyle tanık oluyor, en canlı kabusunu yaşıyordu. Burası insanların sonsuza dek çalıştırıldıkları, işkence çektikleri, zebanilerin yönetiminde bir yerdi... VE KENT ÖLÜMSÜZDÜ!

Genç kızı bedeninde taşıyan çocuk, her gün kurşuni renkli şafak ortalığı parmak parmak aydınlatırken, kent kapısından çıkıyordu. Kapıdan çıkarken, elmas tahtında oturan zebani onu ve diğer çocukları uyarıyordu; "Sakın kaçmayı düşünmeyin insan tohumları... Her zamanki gibi, yemeğiniz olan dikenli bitkileri toplayın ve gelin. Boyun eğmeye alışın. En güçlü isyanınız bile yıkamaz bu kenti. Ölümsüz Acılar Kenti yıkılamaz."

Çocuk bir gün, dikenli bitki topladığı tepede, mavi alevler çıkaran korlardan oluşan bir kuş yuvası buldu. Ve her renkte ışıldayan bir kuş yumurtası... Çocuksu beğenisi ve merakı almasını söylüyordu. Zaten kaç tane oyuncağı olmuştu ki! Dikkatle alıp heybesinin dibine sakladı. Zebanilerin üstün körü yaptığı yoklamada bulamadıkları hazinesini, gece yatağının altına koydu.

Çocuk ertesi gün yine, kenti saran tepelerde dikenli bitki toplarken, büyük bir gürültü üzerine başını çevirdi...

Yatağının altına koyduğu yumurtadan çıkan dev Zümrüd-ü Anka kuşu, Ölümsüz Acılar Kenti'nin duvarlarını yerle bir ederek, gökyüzüne yükseliyordu.

Zebaniler yıkılan duvarların altında kalırken, özgürlüğe kaçan insanlar dört bir yana dağılıyordu.

Genç kız, çocuğun mutluluğunu hâlâ yaşarken kendini sahilde buldu..

Şiddetle titriyor, müthiş bir bezginlik hissediyordu. Bakışları yıldızlara kaydığında şaşırırdı. Bulutlar toplandıkları hızda dağılmışlardı. Dizleri titreyerek ayağa kalktı ve denize yürümeye başladı. Kıyıya çarpan küçük dalgaların beyaz köpükleri, fosforiuymuşcasma parlıyordu. İlık bir esinti yüzünü yaladı. Ama bu suyun temasıyla kıyaslanamazdı.

Bir bahar gecesi, çırılçıplak denize girerken, hiçbir şeyden korkusu yoktu. Ne demişti şair; "GÜZELLER KORKMAZ, ÇÜNKÜ KORKU KENDİLERİDİR!" Denizde su kasıklarına gelene dek yürüdüktan sonra, kendini suların koynuna bırakıverdi. Nedensiz bir süreklilikle, beyninde Aristop-hanes'in yaratılış hakkında dedikleri yankılanıyordu;

"... KARAKANATLI GECE,
KARANLIK,
DERİN GÖĞSÜNE EREBOS'UN.
BİR YUMURTA BIRAKTI,
MEVSİMLER GEÇTİ.
VE SEVGİ DOĞDU BİRDENBİRE,
ÖZLENEN; PARILDAYAN; ALTIN KANATLI SEVGİ..."

Birkaç dakika yüzdü. Huzur içindeydi. Derinlere doğru gittikçe soğuyan ve baskısını arttıran suyu, vücudunun en gizli yerlerinde hissetmek ne güzeldi!.. Mutluluk tarif edilemiyorsa bu örnektir!...

Mutluluk sonrası ne gelir? Dalgadan sonra deniz yüzeyinde oluşan çukur gibi ters bir duygu; huzur değil, panik!... Paniği başlatan ise; üzerinde yakamozlar oynayan ve dolunaya doğru sapsarı bir ışık yansımaları-

uzandığı denizin bütünlüğünü yaran kapkara bir yüzgeç. Sadece kaçmayı düşünen bir beyin!.. Dişlerin temasını beklerken korkuyla pır pır atan kalp. Evet korku!... Çünkü güzellik etki etmez, bu yüzgecin sahibine. Çeneler; öldürme, parçalama, dehşet uyandırma ihtiyacından başka şey bilmez, bu sonsuz gibi görünen su kitlesinin içinde, doğumundan ölümüne yaşadığı kesintisiz hareketlilikte...

İnsandır bu bedenin sahibi, korku beynine hakim olsa da yenilgiyi kabul etmez hemen. Yaşam kavgasında pes etmemeye çalışır. Ama panik doğru olanın yapılmasını engeller. Kulaçlar beceriksizce atılır. Kıyıya olan uzaklık sanki artmaktadır.

Ve yaşamında kederli bir çağ başlamış olduğu için çaresizlik duyarak, göğüslerine dek gelen suyun içinde, gözleri kapalı, bekler o sivri dişleri. Umulan hiç olmazsa acı duymayı engelleyecek bir bayılmadır.

Birden etrafında titreşimler hisseder, suya vurulan bir sopanın sesi gelir kulağına... Gözlerini açtığında, bayılmadan önce son gördüğü, yüzgecin uzaklaştığıdır. Kumların üzerinde ayıldığında, endişeyle bakan bir erkekle göz göze gelir. Aynı anda iki duygu birden sarsar onu; ölümden kurtulmanın getirdiği şok ve erkeğe karşı şiddetli bir cinsel arzu... Daha fazla tutamaz kendini, başını erkeğin göğsüne dayayarak doyasıya ağlamaya başlar.

Sert bir el okşar saçını, erkek teskin edici, sakinleştirici sözler söyler. Kelimeler etkilidir, ama sesin tonu daha da derinlere işler. Ne olduğunu anlamadan dudakları sıkıca kenetlenir. Göğsünü sertleştiren bir ihtiras kaplar her yanını...

Davet edici bir gerileme ile başlar, çılginca sevişme. Vücutları tanımak için hoyrat davranır parmaklar, birbirlerini ısırarak için açılır dudaklar, tatmak için karışır diller. Sabırsızlık; sahip olmak için...

Gizini teslim eden kız, içini dolduran yakıcı soğuşun anlamını bir türlü bulamaz. Zevk almasına almıştır ama, bir yönü ölüdür duygularının.

Sanmayın ki bu öykü burada mutlu sonla bitti. Kızın boynuna doğru inen dişlerin sivriliği damarını bulmadan, korkunç bir ses vampirin işini bozdu. "O kıza, yumuşak bedenine, sıcak kanma benim ihtiyacım var!"

Vampir ayağa kalkıp, içindeki susuzluğu dindirmesini kimin engellediğini baktı. Ölümcül profil; sivri dişleri tehditkar ve açıktı... Kız anladı ses duyulmasa olacakları!...

...Ve yavaşça çıktı, gölgelerin arasından, sesini duyurarak yeni bir bölümü başlatan yaratık. Tüyleri, keskin dişleri ve hayvansı suratı ile belli ki bir kurtadam bu. Hep gece yaratıkları bu gece, kız kurtaracak bir kahraman değil, vahşetin kuklaları.

İki gece yarattığı, acımasızlığın kısırdığı gözlerle birbirlerine bakarken, kız onlardan kendine doğru yayılan dilsiz, vahşi ihtiyacı hissediyordu. Kurtadamm uzun ve keskin tırnakları gecede gümüşümsü bir ışıltıyla parıldı. Gülüyor ve gülerken diş etleri meydana çıkıyordu. Gıcırtilı sesiyle saldırmadan önce konuştu; "İzledim yaptıklarını ey vampir, sessiz bir aşağılamayla... Gecede, hükmünü sürdüreceğ kadar kan aldın gibi geldi bana!"

Bu sözler bir kurşundu sanki, hedef olarak vampiri değil kızı bulan, "Olamaz!" diye düşündü. Tikinti ile, kadınlığa geçerken vampirin ne yaptığını anladı. İçmişti demek akan kanı. Duyduğu iğrenmenin, içinde her zaman saklı cinsel ihtiyaca karıştığını fark ederek utancı daha da arttı. Vampir kıza doğru alaylı bir bakış attıktan sonra kükredi; "Evet, Olympus Tan-rıları'nın içkisi nektar tadımdaydı o kan. Ama ne yazık ki, susuzluğumu gi-dermediği gibi daha da iştahımı açtı... Anlayacağın, vazgeçmeyeceğim karanlığın bana sunduğu avdan."

Yıldırımın ikiye ağırdığı köknar ağacının, kiraz rengi korlara dönmüştü alevi. Yıldızlar beyaz kemikleri, dolunay sırttan bir kurukafayı andırıyordu. Bütün olanlara karşın, bakireliğini bozan erkeğe, vampire karşı kıpkızıl bir istek duyan genç kız, sarsıldı ve utancından bakışlarını denize doğru çevirdi...

Şaşırtıcı olayların devamı; yüzgeç onu bekliyordu. Acıyan dudakları aralanarak, öfkeyle gülümseme arası korkunç bir mimik yarattı.

Vampir ve kurtadam, iki kan ve et efendisi kükreyerek, homurdanarak saldırdılar birbirlerine. Kurtadamm pençe darbesi, vampirin yanağını bulunca, şerit gibi ince bir deri sıyrılarak yanağından sarktı. Vampir kızgm-

lıkla, nereden çıkardığı belli olmayan bir bıçak gönderdi rakibine. Bıçağın sapı rakibinin alnını buldu. Kurtadam büyük bir gürültüyle yere düştü.

Kalktığında, atıldı hemen ileri ve orta yolda bilekler birbirini buldu. Gergin dudaklar arasından keskin dişler görünüyordu. Kurtadamm bir pençe darbesi, vampirin göğsünden kan fışkırmasına neden oldu. Kız, seyretmenin çok az ölümlüye nasip olacağı bu dövüşü, özel bir mercek arkasından izler gibiydi. Yaratıklar bazen insan gözünün algılayabileceğinden çok daha hızlı hareket ediyorlardı. Bu nedenle kolları, bacakları doğal olmayan bir şekilde uzuyor, kırılıyor gibi görünüyordu.

Genç kız çılgınca kurtuluş yolu aramaya başladı. Ama yoktu... Denizde yüzgeç, koydan tek çıkış yoluyla arasında bu yaratıklar vardı... Beyninde sanki gökyüzündeki iskeletin sesi yankılanıyordu; "ANLAŞILAN KADER ÖLMEK, AMA SEÇİLEBİLİR KORKUNÇ ÖLÜMLERDEN BİRİ!... AMMA DA ŞANS DEĞİL Mİ?!"

Uğursuzluğunun lanetini taşıyan bir kambur gibi, taşıyorsun güzelliğinin bedelini... Seç artık, seç; ölümlerden birini. Ama düşünmeli önce, bu yaratıkların sana yapacağı en büyük iyiliktir huzur verecek bir ölüm. İhtimaller içinde; kabuslara ait gece yaratıklarından biri olmak, vampirin gelinlerinden biri veya kurtadamm bir pençe darbesiyle gece koşucularına katılmak da var. İster misin aya tapmayı, ona uluyup, onunla koşmayı?... Evet, galiba bilinen ölümü seçmelisin!..."

...Ve kalkıp denize koştu! Yüzgece doğru gitmekti tercihi... Ne acı ki, parçalanmayı isteyecek duruma düşmüştü.

Belki anlattığım, ana fikri; "ölümden kaçılmaz!" olan bir korku öyküsünden çok masaldı. Ana fikri de; "Her şey görüldüğü gibi değildir!" olabilirdi. Çünkü kızın parçalanmak için beklediği sırada, denizin yüzeyinde beliren uzun ve komik burunla anlaşılır ki, yüzgeç köpekbalığına değil bir yunusa alt. Uzatmayalım, kız yunusa sarılarak, açık denizde kurtuluşu buldu.

Kıyıda yaratıklar, çoktan mücadeleyi bırakmış bu mucizeyi seyrediyordu. Ufuk aydınlanmaya başladığı için avlarının peşinden gidememişlerdi. İnerine giderken, birbirlerine bakıp, kızın ellerinden kaçmasına bir teselli kahkahası atıverdiler.

Yıldızlar bütün olaylar kayıtsız bir tanıklık yapmışlardı. Milyonlarca, hatta milyarlarca yıldır yeryüzünde olan tüm katliamlara, üzüntülere, sevinçlere, görkemli mücadelelere ve korkunç felaketlere kayıtsız kaldıkları gibi. Kızla Yunus'un gittiği yönde, şafağın sütümsü beyazlığı yayılmaya başlamıştı bile.

"Artık bir yolcusun güzel kız. Yunus seni nereye götürüyor?!..."

Genç kız yorgun gözlerini yoğun ve gölgeleri yok eden bir aydınlığa açtı. Kalkmadan selvi yapraklarının arasından yüzüne gelen, ışık sütununun içindeki uçuşan tozları, kelebekleri seyretti. Gül yapraklarından bir yataкта yatıyordu.

Yataktan kalkarken, beyni bir önceki gecenin anılarıyla acıyordu. Yatağın kenarındaki duru suya eğildi. Kurumuş ağzına bir yudum su aldı. Sudaki aksini gördüğünde şaşkınlıktan çığlık attı. Saçları bembeyazdı.

Yatağın yanında tombul, sevimli bir bebek gülümseyerek ona bakıyordu. Bebeği kucaklayarak yürümeye başladı. Anlıyordu bu bebek o gecenin bir armağanıydı. Vampirin (nedense) canlanan tohumundan... Çiçeklerden oluşmuş bir yolda yürüyordu, küçük bir adaydı burası.

Bir ev gördü, bulunduğu düzlüğün ötesinde. Düzlük, dev yüreğine sokulmuş, beyaz mermerden evi kabul etmiyor gibiydi. Evin kapısına doğru, çift sütunlu bir geçit vardı. Genç kızın etrafında rüzgâr rahatlatıcı bir melodiye başladı. Evden iştah açıcı, nefis yemek kokuları geliyordu.

Sütunlu geçide girecekken, önünde nergislerden bir duvar örüldü. Kucağındaki bebek bu duvara parmağını uzattı ve duvar şok yemiş gibi sarsılarak açılıverdi. İnce bir uzantı kadının yüzüne dokunarak, ruhundaki yaraları tedavi etti. Sanki içini temizleyen bir esinti girmişti vücuduna. Sütunlu geçit yine önündeydi. Genç kadın ilerlemeye başladı. Cesaretini toplayıp eşikten geçtiğinde, yere serili bir minderde oturan beyaz entarili bir adam gördü. Hiç konuşmadan onun için hazırlanmış yemekleri yediler...

"...Karakanatlı gece, Karanlık Derin göğsüne Erebos'un. Bir tohum bıraktı, mevsimler geçti. Sevgi doğdu birdenbire, özlenen, parıldayan, altın kanatlı sevgi!" Evet ey güzel kız; yarasa kanatlı gece, kan içici vampir.

derin rahmine bıraktı ölüyken canlandırılan tohumunu. Kısırlığı yok etmek, sevgiyi doğurmak için kullanıldı karanlık...

Şair söziñü bitirdiğinde bir sessizlik oluştu. "Çok etkileyiciydi." dedi biri. Bir başkası, "Ve romantik." Dilimi tutamadım ben de atıldım, "...Ve sonsuz. Öykünün içindeki küçük öyküleri de beğendim ben. Özellikle çorak vadiyi yeşerten yaşlı adamın öyküsünü..."

Herkesin bakışlarını üzerimde hissettim o anda. Gökhan, "Uyarımı dinlemedin, gör işte başına gelecekleri" gibisinden bakıyordu.

Sinbad kedyi okşayarak, "Tüm öykü anlatıcıların yaşadığı aşamaları kişileştirmişsin şair. Ama bu kadar basitçe dile getirilmeyecek şeyler de var içinde..." diye konuştu, sanki lezzetli bir tat almışçasma bir mutluluk

tonu vardı seşinde. Ardından gülümseyerek bana baktı, "Hımm, yeni ko- > nuğumuz. Öğrenelim; küçük kulübümüzü ve toplantımızı nasıl bulmuş?"

İhtiyara bakakaldım öylece, göz kenarlarında güldüğü izlenimini veren kırışıklıklar vardı ama buz mavisi gözbebeklerinde yönetmeye alışkın ve zorlu bir adamın ruhu görölüyordu. Bakışları öyle berrak ve soğuktu ki!... Sorunun beni hedeflediğini idrak etmem birkaç saniyemi aldı, zorlanarak konuştum, "Çok beğendim efendim. Mu... Muhteşem."

"Peki aramıza katılmak istiyor musun?"

"Odaya girdiğimden beri aklımdan bu düşünce çıkmıyor efendim."

"O zaman bana Sinbad diyerek başlayabilirsin, tıpkı öyküde olduğu gibi..." Rahatlatıcı bir göz kırpış. "Kabul edilmek için iyi bir öykü anlatman gerekiyor. Genelde konukların ilk gelişlerinde dinlemelerine izin veririz. Çünkü burada gördüğün herkesin beğeneceği bir öykü anlata-mazsan giremezsin kulübe, hatta kapısını bile göremezsin. O nedenle katılmak isteyenler bir kereliğine dinleme hakkı elde ederler. Dinlerler ve bir daha ki gelişlerine beğenilecek bir öykü düşünmeye başlarlar. Bazıları konukluktan haftalar sonra beğenilecek bir öykü bulduğunu düşünerek gelir, hatta Sezgin bir yıl bekletmişti bizi..." eliyle kulüp üye-j rinden ciddi tavırlı bir adamı işaret ediyordu.

"Herkesin beğeneceği bir öykü mü?!" Böyle bir sınav gözümü korkutmuştu. Zaten pek iyi yazdığımı düşünmüyordum, üstüne üstlük âşık olduğum kız beni terk edeli beri parmakların daktilonun tuşlarına gitmiyordu.

Sol yanımdaki koltukta oturan Yakub sıcak bir tavırla elimi tuttu, "Korkma, sadece içindeki sesi dinle. Eğer uygunsan zaten o öyküyü bulacaksın."

Onun bu yüreklendirici sözlerine minnettardım, "Peki ama o öyküyü bulana dek gelemez miyim?" Soruma cevap Gökhan'dan geldi, "Hayır Atilla..."

Bir an sessizlik oldu, Sinbad insanı rahatlatan bir ses tonuyla dikkati üzerimden çekerek bir öykü anlatmaya başladı. Başka bir zamanda, çölde kötülüklerle savaşılan bir savaşçının öyküsünü...

Kulübün gerçeküstü yapısını ancak tuvalete gitmem gerektiğinde fark ettim. Abdülvahap beni bir kapıdan sokup, koridorun ucundaki kapıyı işaret etti. Tam tuvalete gireceksen, üst kata çıkan merdivenlerden gelen ışık durdurdu beni.

Gökhan'ı gördüğümde hava zaten kapalı ve yağmurluydu, kulüpte geçirdiğim saatler ise geceyi başlatmıştı... Ama merdivenlerinden üstünden, sarı güneş ışığı geliyordu. Birkaç basamağını çıkıp, dirseğe geldim ve temkinli bir şekilde kafamı uzattım. Gördüklerime anlam vermeye çalışırken, Abdülvahap'ın sesiyle yerimden sıçradım. Kızgın olmayan bir ifadeyle, "Lavabo burada beyzadem." dedi.

Ben merdivenlerden inip, "Işık yüzünden... Orada..." diye sayıklarken arkasını dönüp gitmişti bile. Rahatlarken, gördüğüme bir anlam vermeye çalışıyordum. Merdivenin üzerinde buzdan bir kapı görmüştüm sanki, arkasından güçlü bir güneş ışığı soğurularak basamaklara düşüyordu.

Odaya döndükten bir süre sonra herkes sessiz bir anlaşmayla kalkıp gitmeye karar verdi. Ben Gökhan'la ilk çıkanlardan birisi oldum.

Gökhan'ın Sinbad ve diğerleriyle samimi vedalaşmasını çok kıskandım doğrusu.

Caddeye çıkıp, konuşarak Taksim'e doğru yürümeye başladık. Gökhan kulüple ilgili olarak bu gece konuşmak istemediğini söyledi. Ertesi gün için randevulaştık. "O zaman anlatırım." dedi. Yine de konuşacağımız konular vardı, "Sen nereye kayboldun öyle? İntihar ettiğin söyleniyor biliyor musun? Herkes öldü zannediyor, özellikle Aslı çok üzgün."

Gökhan bakışlarını ileri dikti, Aslı sanki çok gerilerde kalmış gibi birkaç kez adını tekrarladı. "Onu bir erkekle öpüşürken gördüm." dedi nihayet.

"Ne var ki bunda? Aslı rahat bir kızdır."

"Evet haklısın, rahattır. Belki de ne zaman gördüğüm daha önemli. Annemle, babamın trafik kazasında öldüğünü haber aldığım gün gördüm onu."

Sarsıldım, "Annenle, baban mı?"

"İzmit'e dayımlara gitmişlerdi. Dayımın kızı nişanlanıyordu. Ben gitmek istememişim." Acıyla gülümsedi, "Böyle aile toplantılarından, nişanlardan nefret ederim zaten."

Gökhan'ın kaybolmadan önceki asi halini hatırladım. Yaşlı bir çiftin yıllarca uğraşıp elde edebildikleri tek çocuktuktu. Bu nedenle üzerine titrenilerek, şımartılarak büyütülmüştü.

"Bir gece aradılar, 'dönüyoruz' diye, ben de bari bekleyeyim dedim. İzmit - İstanbul arası ne kadar ki?! Ama gelmediler bir türlü... Sabah dayım aradı, öldüklerini söyledi. Direksiyon başında uyuyan bir tır şoförü, onların şeridine geçmiş. Hiç böyle bir şey beklemiyordum. Çıldırılmış gibi evi dağıttım, koşarak dışarı çıktım ve Aslı'yı aradım, onu Eski Ke-mancı'da uzun saçlı herifin biriyle öpüşürken buldum. Kayıtsızlık sanatını öğrendiğimi sanırdım ama yaram açıkken yakalandım."

Ancak, "Anlıyorum." diyebilirdim.

Gökhan devam etti, "Bağırıp çağırdım biraz, söylememiş anlaşılan bunları size. İyice bunalım olmuşum. Tünel'e inip mal almaya karar verdim. Ama kader beni, Xasiork'a sürükledi."

Taksim Meydanı'na geldiğimizde, "Neyse bunları sonra konuşuruz. İstersen ertesi güne bırakmayalım. Yarın görüşelim." dedi. Çok merak ettiğim halde "Olmaz..." dedim, "Yarın arkadaşlarla buluşup kâğıt oynama günümüz." Üniversiteden beri dörtlü bir grubumuz vardı, askerlik dışında her hafta buluşmayı hiç aksatmamıştık. Buluşup kâğıt oynar, küçücük konulara bağırıp çağıırdık.

Gökhan güldü, "Şu senin oyun grubun... Bazı şeylerin değişmemesi ne güzel. O zaman telefonumu al, ertesi gün Galatasaray Lise-si'nin önünde buluşuruz."

Telefonunu alırken aklıma Merter'de oturduğu geldi. Ben de Toz-koparan'da oturuyordum. "Gökhan senin evinde bizim oralarda değil miydi? Niye benimle aynı tarafa gelmiyorsun, işin mi var?" dedim.

Elimi sıkarken, yüzü gölgelendi, "Evi sattım, buralarda bir yer tuttum. Neyse buluşunca görürsün evi. Hadi kal sağlıcakla."

Kafamda binbir soru, dolmuşların oraya yürüdüm. Topkapı sırası çok kalabalıktı, Aksaray'a kadar gidip oradan metroya binmeye karar verdim.

Davutpaşa durağı bizim eve çok yakındı. Babam TozkoparanJdan ev aldığıında biraz endişelenmiştik, çünkü bu apartmanın metro inşaatı nedeniyle yıkılacağı söyleniyordu. Gerçi yıkmadılar ama arka balkonumuzun dibinden geçirdiler rayları. Önceleri sestten rahatsız olsak da, şimdi duymuyorduk bile.

Eve girdiğimde pek aç değildim ama annem çayı yeni demlediğini söyleyince mutfığa daldım hemen. Çayı ısıtırken pijamamı giyip rahatladım. Sabaha kadar Patricia Highsmith'in "El Sürçmesi" adlı kitabını okurken çay içip, yemek yedim. İyi kitaplar hep acıktırır beni...

BÖLÜM : 2 "RUHUM İÇİN MANZARA"

Ertesi gün Gökhan'la telefonlaşıp Galatasaray Lisesi'nin önünde, akşam altı gibi buluştuk. Henüz hava kararmamıştı. Gökhan, Çiçek pasajının arkasındaki barlara gidip bira içmeyi önerdi, "Seni eve gece götürmek istiyorum; öyle daha iyi olacak."

Bütün sokak, barların tabureleriyle kaplanmış, insanlar oturup soğuğa rağmen sohbet edip bira içiyordu. Edebiyat dünyasından birçok insanı orada gördük. Gökhan artık gelenek hale gelmiş kâğıt oyunumuzun sonucunu sordu. Şansım çok iyi gitmişti, biraz kâra geçip, hesabi ödemekten yırtmıştım. "Bizi görenler onca kavgamıza, emekli huysuz ihtiyarlar gibi atışmamıza rağmen sıkı dost olduğumuzu hemen anlıyorlar." dedim.

Gökhan beni şaşırtan bir cevap verdi; "Yalan değil, öylesiniz... Se^ nin o grubunu hep kıskanmışımdır. Birbirinizin yanında maske takmadan oturabiliyor, bağırıp çağırıp rahatlıyorsunuz. Ama daha önemlisi var; senin uyuşturucunun pençesine düşmeni de, o arkadaşların engelledi." Doğru söylüyordu, Cihangir'de bekâr evlerinde çok takılmama rağmen, buluşmalarımıza hep kendimi toparlayarak gitmiştim. Sonuçta alemlerimiz bitmiş ama arkadaşlarımızla kâğıt oyunlarımız kalmıştı.

Nihayet oturmaya müsait bir yer bulup, bayan garsona siparişimizi verdik. Cebimin para gördüğü sayılı günlerden biriydi, biralarımızı

yanına pahalı olmasına rağmen badem aldım. Gökhan çok neşeliydi. Kulübü bulduğu günü anlatmaya başladı.

"O felaket gün Tünel'e gidip mal almaya, kafayı bulup gerçeklerden kaçmaya karar vermişim. Belki herkesin bildiği gibi intihar da edecektim. Galatasaray'ı tam geçmişim ki, çok güzel bir kız gördüm. Yanındaki kız arkadaşlarıyla gülüşüp, konuşuyordu. Onu izlemeye başladım, net bir düşünce yoktu kafamda. Sadece onun neşeli gülüşünü duymak, hareketlerini izlemek istiyordum.

Postacılar Sokağı'na döndüklerinde nereye gittiklerini bilmiyordum. Meğerse orada bir lise varmış. Xasiork'un kapısına gelinceye kadar kıza olan dikkatim devam etti. Ondan sonra dakikalarca kulübün kapısına baktım. Sanki rışıklarla aydınlatılmış gibi parlıyordu kapı, silkinip kendimi topladığım nadir anlarda son derece sıradan demir bir kapı olduğunu görüyordum. Neden sonra ipi çekip içeri girmeye cesaret ettim. Abdülvahap, ani çıkışıyla epey korkuttu beni, ardından senin de gördüğün odaya soktuğunda sadece Bay Sinbad vardı. Kulübün toplantı yapacağı günlerden biriydi ama diğer üyeler henüz gelmemişti.

Bay Sinbad'la konuştuk, şimdi biliyorum ki daha çok ben konuştum. O akşam misafirdim. Üç hafta sonra öykümü anlattım ve kulübe üye oldum."

İşte burası önemliydi, "Nasıl bir öykü anlattın?" diye ümitle sordum.

Gökhan beni korkutan bir sessizliğe bürününce atıldım, "Sakıncası yoksa tabii..."

Gökhan elini boşver gibisinden salladı. "Buzlar Kraliçe'siydi adı. Ayça ölünce yazmıştım bu öyküyü..." Ayça'yı hatırlıyordum; çok sevdiğimiz bir kız arkadaştı. Sevgilisinden hamile kalınca kasabın birisine düşmüştü kürtaj için. Kanaması kesilmeyince, sokağa, çöplüğe ativermişlerdi. O dünya tatlısı kızın cesedini, polisler çöpün içinde bulmuşlardı. Cenazesine bir biz gitmiştik. Ailesi bile gelmemişti.

Rahatsız bir uykuydu. Sırtında kurumak üzere olan terin serinliğiyle uyandı. Bir kabus görmüş olmalıydı. Hatırlamıyordu. Rüyalarını da hatırlamazdı.

Eğitim merkezinde psikolog, herkesin rüya gördüğünü söylediğinden beri bu konuyu dert edinmişti. Ama gözleri tavana dikili, insanoğlunun görebileceği en muhteşem manzarayı izlerken bunu düşünmüyordu.

Tavandaki pencere, istasyonun gündelik zaman diliminde sabah saatleri diye adlandırılan bölümünde Jüpiter'in korkunç ve ölümsüz fırtınalarına tanıklık ediyordu.

Uyandırma sinyali çalmaya başladığında otomatik bir refleksle'kapattı, ana bilgisayar hemen klasik müzik yayınına başladı.

Tıraş olurken ana bilgisayar Oz'un sesi duyuldu. "Günaydın Bekçi, erken uyandın. Bunun üzerine konuşmalı mıyız?" İstasyon inşa edilirken, bilim adamlarının üzerinde en çok tartıştıkları konulardan birisi Oz'un sesi ve Bekçi'yle diyalog tarzı olmuştu.

Karar Profesör Akaya'nın raporuyla sona ermişti; "Beyler elinizde görev ve sorumluluk kelimelerine büyük önem veren, kutsal kabul eden, yaşamı boyunca kurabildiği tek olumlu ilişkisi, amiriyle olan bir bekçi var. Abartmayalım. Onu kendi başına karar verme konusunda zorlamayalım. O emir almaya alışkın. Böyle huzurlu, böyle işimize yarar."

Bekçi Barış, Oz'a gerginlik duymadan cevap verdi; "Sinyalden yarım saat önce uyandım. Terlemişim ve rahatsız bir uyku olmuş. Daha önce böyle bir şey başıma gelmemişti. Çarşaf buruşmuş."

Belki yorumlara devam edecekti ama Oz'un rahatlatıcı ve otoriter ses tonuyla onu durdurdu; "Bu tahmin edilebilecek, normal bir tepki Bekçi. Her ne kadar psikolojik yapın sağlam olsa da, kendini kontrol etsen de, bugün dünyadaki yaşamdan son mesajın geleceğini ikimizde biliyoruz. Senin ufak da olsa bu rahatsızlığın öngörülen bir şeydi. Endişen olmasın. Merak etme ve görevlerine devam et.'

"Sözleriniz beni rahatlattı efendim. Benim için bugün nasıl bir program hazırladınız?"

Bekçi, Oz'un kendisi için hazırladığı programı büyük bir dikkatle dinledi. Programın basılı hali oda kapısına her zaman asılırdı. Oz kahvaltı masasının Manzaralı Oda'ya kurulmasını emretmişti. Bu sabah Ganymede ufkunun 42 derecelik açısını Jüpiter'in devasa ve muhteşem varlığı kaplıyordu, lo'nun cehennemin ağızlarını anımsatan, sülfür püsküren volkanları bile görülüyordu. Böyle bir manzara her zaman buzlu olan yüzeyin üstünde muhteşem bir görüntü demekti.

Kahvaltıdan sonra Oz, "son mesajın" duygusal baskısını azaltmak için arka arkaya iki komedi filminin gösterimini planlamıştı. Yine rutin görev ve kontrolden sonra rahat uyuması için yorucu bir spor idmanı günlük programa eklenmişti.

Bekçi günlük programında, içine girmekten huzursuz olduğu, donmuş yaşam odası kontrolünün olmadığını görerek sevindi. Oz o kontrol yerine, botanik bahçesindeki devriye süresini arttırmıştı. Bekçi bitkilerle uğraşmayı seviyordu.

İstasyonun tam büyüklüğünü Bekçi'de bilmiyordu. Kendisi için yasak olan bölümlerde, yüzyıllar sonrası üretimine başlanacak olan nesiller için Dünya'daki yaşamın öğretileneği yapılar vardı. Oyun bahçeleri, spor sahaları, mağazalar, okul sınıfları, ailelerin yaşacağı bahçe içinde evler... Bu bölümlerin şu an için istasyonun işlevlerine bir yararı veya zararı yoktu. Bekçi'nin bu bölümlere girişi, duygusal baskı yaratacağı gerekçesiyle yasaklanmıştı.

Bu istasyon, kendi Dünya'sını yok etmek üzere olan insanoğlunun son mühendislik harikasıydı. Kendi kendine yeterli bir eko sistem, en az beş yüz, en çok bin insanın aynı anda yaşayabilmesi için tasarlanmıştı. Ama şu anda bir tek kişiye ev sahipliği yapıyordu. Raporlarda sadece "Bekçi" diye belirtilen, kimliği gizlenen Barış'a...

Gerçekte istasyonun ve ana bilgisayar Oz'un Bekçi'ye en ufak ihtiyacı yoktu. Zaten o ihtiyarlayıp öldüğünde, yüzyıllar boyunca koridorlarda tek bir insan ayak sesi duyulmayacaktı. Oz, robotlar ve otomatlar sessiz bir kesinlikle işlerini yapacaktı. Dünya'nın çevresinden sürekli rapor gönderen uydular, bir gün uygun verileri gönderdiğinde donmuş tohumlar canlandırılacak, döllenecek, insan bebekler Oz'un programının önemli bir bölümünü kapsayan eğitim programıyla büyütülecekti. Yeni bir anlayışla, eskinin hatalarını bilerek, onları tekrarlamayacak bir insan neslinin Dünya'ya büyük dönüşü yaşanacaktı. Bu istasyon insanlığın geleceğinin rahmiydi.

Ganymede'deki istasyon projeye bilim adamlarının kesin istekleri nedeniyle eklenmişti. Proje üç istasyondan oluşmuştu. Diğer ikisi Kuzey Kutbu'nda ve Ay'da kurulmuştu.

Bekçi, üç gün önce gelen raporlardan Ay'daki istasyonun niteliği belirlenemeyen bir terörist saldırı sonucu yok edildiğini biliyordu. Kuzey Kutbu'ndaki ise yedi ay önce aynı kaderi paylaşmıştı. İnsanoğlu, çılgınlığının girdabında, yanma ne katabilirse götürmeye çalışıyordu.

Bekçi günlük programı sorun çıkmadan yerine getirdi. Hava ve su dönüşüm şemaları ve radyasyon ölçümleri de normal çıkınca yemek için manzaralı odaya yöneldi. Kahvaltısını Oz'un seçtiği müzikler eşliğinde tamamladı. Oz bazen klasik müzikleri, bazen de son derece basit pop parçalarını seçiyordu. Yedi kat inşa edilmiş istasyonun bir katı tamamen bilgisayar tarafından kaplanıyordu. Belleğinde insanoğlunun neredeyse tüm hafızası saklanmıştı. Resimler, kitaplar, müzikler ve tarihsel belgeler Oz'un fonksiyonlarını yavaşlatmayacak bir şekilde depolanmıştı.

Bekçi çoğu zaman yemeklerini manzara odasında yemezdi. Değişmez buzlu yüzey manzarası insanın içini sıkacak kadar tek düzeydi, fakat bazen gökyüzünün manzarası izlenmeye değer oluyordu. Bu gezegenin üzerinde yaşayan tek canlı olduğu gerçeği en çok bu manzarayla kendini hissettiriyordu.

Bekçi bu yalnızlık hissini getirdiği bunalımlardan Oz'la veya kendine cevap vermeyen bitkilerle konuşarak kurtuluyordu. Bazen yemek yerken Oz'un kişilik veri tabanlarını oluşturan üç bilgiden biriyle sohbet ederdi. Ama bugün sohbet yoktu. Bugün özel bir gündü. Dünya'dan son kargo yola çıkacak, son mesaj gelecekti.

Bekçi yemeğini bitirmiş sessizce bekliyordu, otomatlar sofrayı toplarken beklediği sinyal çaldı. Kumanda odası onun girişiyile canlanıverdi. Sinyal için geri sayım başlamıştı. Aradaki büyük mesafe nedeniyle mesaj yarım saatlik gecikmeyle istasyona ulaşıyordu. Bu gecikme karşılıklı konuşmayı da imkânsız kılıyordu.

Bekçi kendini her şeye hazırladığını sanıyordu, ama ekranda beliren Profesör Anakin'in yüzündeki yaraları ve kanı görünce yine de sarsıldı.

"Nasılsın Bekçi? Umarım görüntüm ile seni korkutmamışımdır. Son kargo gemisini korumak için biraz mücadele etmek zorunda kaldık. İnsanların batmakta olan bir sandalda bile ne kadar alçakça hareketler yapabildiğine inanamazsın. Buradaki personeli öldürdüler. Şansımıza kargo gemisi havalanınca bize karşı ilgileri söndü. Biz de yolculuk için ayarları yükleyebildik. Gerçek kurtarıcımız ise Brezilyalılar'm buraya attığı bir biyolojik bomba oldu. Dünyanın her tarafından hayatın sona erdiğine dair veriler alıyoruz. "

Anakin'in konuşması şiddetli bir öksürük kriziyle kesildi. Simsiyah yüzünün ortasında her zaman bembeyaz parlayan gözleri hastalık etkisiyle kaniyanmıştı. Elini ağzından çektiğinde kan tükürdüğü görülüyordu.

"Hastalık içeri girdi sanırım. Kargo gemisini de patlatmak istediler. İnanamadık. Bizi korumakla görevli Birleşmiş Milletler askerlerinden çoğu ortalıktan hemen yok oldu. Saldırıyı sabık Binbaşı Dragan Juvanov'un yönettiğini öğrendik, kendisi yerine seni seçmemizi hiçbir zaman kabul etmemişti zaten değil mi? Hahaha..."

Bekçi sonuç açıklandığında kendisine saldıran çıldırılmış adamı iyi hatırlıyordu. Binbaşı birçok imkânsız görevi yerine getirmiş bir kahramandı ama testlerde duygusal dengesi yerinde bulunmamış, intihara eği-

limli ve kendisini yok ederken çevresini de yânında götürebilecek bir çılgın olduğu anlaşılıymıştı.

Profesör Anakin yeni bir öksürük krizinden sonra devam etti; "Şu anda bazı kuşkularım var. Mesajı kayıt ediyorsunuz herhalde. Acaba bu mesaj kayıt edilmeli miydi? Acaba yaşadığı dünyaya, kendine ve başka canlılara bu kadar zarar verebilen bir türe yaşama şansı tanınmalı mıydı? Son mesajın tüm haşmetimizi, gururumuzu gelecek nesillere aktaran, epik bir destan olmasını beklerdin değil mi? Sadece traji-komik olabiliyor ama!... Profesör Akaya uzun uzun son mesaj üzerinde çalışmıştı. Tüm hazırladıkları yok edildi, kargo gemisini korurken bir genç tarafından beyni patlatıldı. "Bir an ağlayacak gibi oldu yaşlı adam, sonra neyse boşver gibisinden elini salladı. Son bir çabayla sırtını dikleştirdi, "Sana güveniyoruz Bekçi. Sen o istasyonu gerektiği gibi koruyacaksın. Görevin bu. Sorumluluğun ağır. Amirlerin olarak biz tüm emirleri harfiyen yerine getirmeni emrediyoruz. Hoşçakal. Şansın bol olsun Bekçi. Ganymade'in şafağı, insanlığın yeni şafağı olsun."

...Ve mesajın kesildiğine dair uyarı duyuldu.

Bekçi, "Beklediğimden de kötü." diye düşündü. Oz, Bekçi'nin kaybolan dengesine kavuşması için düşünceleriyle başbaşa bırakmadı; "Mesaj bu kadar Bekçi. Hesaplarıma göre son kargo gemisi üç hafta sonra burada olacak... Ne düşünüyorsun Bekçi?"

"Mesajı kaydettik mi efendim?"

"Elbette."

"İnsanlığın geleceğine bu mesajı göstermek ne kadar doğru acaba?"

"Bu bir uyarıdır Bekçi. İnsanlığın sadece bu mesajda gördüklerimiz olmadığını sen de, ben de biliyoruz. İkimizde o insanlığın ürünüyüz. Arşivlerimde saklı yüzlerce film, kitap, resim, heykel ve müzik de... Senin yaşamın bu istasyonda kırk - elli yıl sürecek belki. Ben yüzyıllarca sabırla bekleyeceğim. Dünya'nın tekrar insanların yaşayabileceği bir doğaya kavuştuğunda, çarklar dönmeye başlayacak. Eğitim programıyla yeni neslin öğretmeni olacağım. Ve onların geleceğinde sadece doğruların olması için en güçlü silahım bu mesaj olacak."

Bekçi Oz'un bu konuşmasının programlanmış olup olmadığını merak etti. Çok özel cümlelerdi bunlar. "Teşekkür ederim efendim, beni rahatlattınız."

Bekçi sessizce ayağa kalktı, sinema odasına geçti. "Neşeli Günler" adlı filmi gördüklerinden tek bir anlam çıkarmadan boş gözlerle izledi. Son kargo gemisinin inişini bekleyecekti artık. Ondan sonra istasyonun kontrolünü giderek daha çok Oz'a bırakacaktı. Akşam yemeği için odasına gitmek için ayağa kalktığında Ganymede'deki bu istasyonda evrenin tek canlı insanı olduğu gerçeğini o anda bin tonluk ağırlık gibi üzerinde hissetti. Gözleri karardı ve yere yığıldı. Oz'un talimatıyla bir robot nazikçe kucakladı onu. Yatağına yatırıp, örtüyü üzerine çekti.

Bariş devlet tarafından yetiştirilmiş kimsesiz bir çocuktur. Her zaman içe kapanık ama içindeki sarsılmaz irade nedeniyle neyin doğru, neyin yanlış olduğunu hep bilen bir insan olmuştur. On sekiz yaşına gelip de yetiştirme yurdundan ayrılması gerektiğinde öğretmenin tavsiyesiyle bir genetik araştırma şirketinde gece bekçisi olarak iş bulmuştur.

Oradaki araştırma bölümünün başı olan Profesör Harvey Jr. VVelling ondaki yeteneği kısa zamanda fark etmişti. Çok kez yüzüne karşı da, eğer zekâsı erken keşfedilse iyi bir bilim adamı olabileceğini söylerdi. Geceler boyu sohbet etmişlerdi onunla.

İstasyon için aranan Bekçi seçmelerine de onun aracılığıyla girebilmişti. Belgelerini kabul eden memurun nasıl şaşırıldığını iyi hatırlıyordu, "Yani sadece bekçilik mi yaptınız?"

"Evet bana bekçi arandığını söylemişlerdi" diye saf saf cevap vermişti.

Daha sonra anlamıştı bu bekçiliğin önemini. Zaten tüm dünyadan gelen adayların çoğu dahi, akademik kariyere sahip başarılı insanlar, her türlü mekanik düzenlemeyi yapabilecek teknisyenler veya önemli operasyon deneyimleri olan askerlerdi.

Bekçi psikolojik testlere girip çıktıkça adayların birer birer azaldığını fark etti. Testlerin, deneylerin zamanı ve yeri yoktu. Bir gün toplu olarak yemek yerlerken adaylardan birisinin ailesinin dışarıda öldürüldüğü haberi hoparlörden anons edilivermişti. Aday sarsılıp ağlamaya başladığında görevliler hemen onu dışarı çıkartmışlardı. Bir keresinde kısa boylu bir adayla o kadar çok dalga geçmişlerdi ki adam kontrolünü kaybedip saldırınca sonu elenen diğer adaylar gibi olmuştu.

Bekçi'yi ise bir gece boyu robot bir sivrisinek vasıtasıyla rahatsız etmişlerdi. Barış bir süre sivrisineği aramış, o ne zaman ışığı kapatıp yatsa sivrisineği salmışlardı. Barış teslimiyetçi bir tavırla gülümseyip, "O küçük bedenle içebileceğin kanımın bir limiti olmalı. Buyur afiyet olsun ama fazla ses çıkarma," diyerek uyumaya başlamıştı. O gecenin sabahında birçok adayın gözaltlarındaki şişlikler dikkati çekiyordu.

Son testi çok iyi hatırlıyordu. Zaten o test sonucu tek aday olarak kalmıştı.

Kalan altı adayı şeffaf kabinlere sokmuşlardı. Kabin kapılarında, iç tarafta bir şifreli kilit sistemi bulunuyordu. Test sorumlusu şifreyi çözüp dışarı çıkmaları için 24 saatleri olduğunu, zaten kabin içindeki 20 derecelik sıcaklığın saatte 2 derece arttırılacağını belirtmişti. Dışarı ilk çıkan aday "Bekçi" olarak seçilecekti.

Barış kabin içinde kilitledikten sonra test sorumlusunun açıklamalarını çok dikkatli dinlemişti. Kilit sistemi dokuz haneli bir rakam düzeneği idi.

Barış önce kilit sistemini inceledi. Bir ipucu bulamadı. Sistemik bir biçimde dokuz haneli rakamları denemekten başka bir çaresi yoktu. Dokuz sıfırdan başlayarak bir ritim içinde devam etti. Diğer adaylarda aynı sonuca varmıştı. Altı aday da kabinleri içinde sırayla dokuz haneli rakamları deniyordu.

İlk saatler rahat geçti. Ama kabin içindeki sıcaklık arttıkça gerilim de artıyor, sınırlar geriliyordu. İlk elenen şifreli kilit sistemine tekmeler savur-

maya başlayan, kapalı yer korkusu olan ama bunu bir türlü kabul etmeyen Astronom Nicholas Van Eyk olmuştu.

On beşinci saatte kabin içi sıcaklık 50 dereceyi bulmuş ve uykusuzluk etkisini göstermeye başlamıştı. İki aday daha pes etti. Alman teknisyen Gerard Finch ve İspanyol Mikrobiyolog Juanito Fernandez...

On sekizinci saate girerken dördüncü aday bayılması üzerine kabinden çıkarıldı; Japon Fizikçi Hanci Nomuru...

İki aday kalmıştı, Çinli Deng Pio Zing ve Barış. Yirminci saatte içerideki sıcaklık 60 dereceyi bulmuştu. Barış hiç olmazsa kabin içindeki zamanı doldurması gerektiğini düşünerek meditasyona başladı. İlginç bir raslantı, meditasyon tekniğini Barış'a öğreten diğer aday Deng olmuştu.

Barış'm test raporlarında çok önemli bir özelliğinin altı çiziliyordu. "Herhangi bir konuda çok çabuk öğrenme, eksikleri sezgisıyla doğru tamamlayabilme özelliği var. Bu özelliği her konuda kısa bir eğitim süreci sonrasında uzman olmasını sağlayabilir. Öğrenim ve öğrendiklerinden çıkardığı inanılmaz sonuçlar açısından tam bir dahi."

Çinli Deng ise tamamen şifreyi çözmeye konsantre olmuştu. Barış'm son derece doğru bir zamanlama ile vücut fonksiyonlarını en aza indirişini fark etmemişti. Yirmi üçüncü saatte kilit sistemini son çabasıyla kırmaya çalışırken kendini kaybetti.

Önce onu, yirmi dört saat dolunca da Barış'ı kabinden çıkardılar. Barış sedyeye yatırılırken, "Başaramadım, şifreyi çözemedim." diye sayıklıyordu. Profesör Akaya hemen yanbaşında elini tuttu ve kulağına fısıldadı. "Hayır basardın evladım."

Barış zaman zaman, kurulun ona Bekçi olarak seçildiğini açıkladığı toplantıyı hatırlardı; "Bay Barış kabin testinde tek başarılı aday siz oldunuz."

Barış, "Ama efendim şifreyi bulamadım. Süre bitmeden önce kabinden çıkamadım."

"Şifre yoktu zaten çocuğum. Kabin asla içeriden açılmazdı. Test şifreyi bulmanızla ilgili değildi. Sinirlerinizi, sabrınızı ve fiziksel dayanıklılığınızı ölçüyorduk. Özellikle olumsuz şartlarda. Diğer adaylar gördüğün gibi ya erken pes ettiler, ya paniklediler, ya sinirlerini kontrol edemeyip şiddet uyguladılar ya da fiziksel güçlerini olumlu kullanamadılar. Oysa sen mantıklı her çözümü denedin, çözümün tükendiği yerde testin bitişini bekledin."

Onu Ganymade'e götürecek uzay gemisine binerken Profesör Ana-kin daha çok psikolojik raporun geçerli sayıldığını söylemişti; "Sen öksüzdün Barış. Yalnızlığa alışkındın. İç dengen son derece tutarlı, adaylar arasında uzun yıllar evrendeki tek canlı olduğu bilinciyle yaşayıp da intihara meyilli olmayacak tek seni bulduk. Bu konuda tek insansın. Tek bekçisin."

Onun başarısına en çok yaklaşan iki aday ise Kuzey Kutbu ve Ay'daki yok edilen istasyonlara Bekçi olmuştu.

O gün gelmişti işte karanlıkta, başının üzerindeki yıldızların sonsuzluğuna bakarken bu ağır gerçeğin onu ezmemesine çabalıyordu.

Kargo gemisinin, istasyon limanına inişi, robot kollar vasıtasıyla ambara sokuluşu Bekçi'nin kumanda odasında gözlemi eşliğinde yapıldı. Son mesajdan bu yana üç hafta geçmişti. Kendini her zamankinden daha çok İstasyonla ilgili işlere vermişti.

Gerçekte kargo gemisinin limana indirilişi tamamen Oz tarafından gerçekleştirilmişti. Şimdi de robotlar ambara çekilen geminin envanterinde ne varsa uygun bölümlere taşıyacaktı. Bekçi'nin yapacağı bir şey yokmuş gibi görünüyordu. O ise nedense bu işlemleri bir cenaze törenindeymişcesine duygulu bir şekilde İzliyordu. Bu gemi sonsuza dek geride bıraktığı dünyasının bir parçasıydı.

Birden alarmlar çalmaya başladı!...

Oz'un sesi duyuldu, "Robotlar envanterde olmayan bir parça olduğunu söylüyorlar."

Bekçi, "Sence bir bomba olabilir mi?" diye endişeyle sordu. Güçlü bir bomba tüm istasyonu yok edebilirdi. Son anda sabotajcılar yerleştirme olanağı bulmuş olabiliirdi. Oz cevap vermedi.

Bekçi "Oraya gidiyorum." dedi.

Kargo gemisinin etkileyici bir görüntüsü yoktu. Yük tankları, emniyetli ray sistemleriyle yerleştirilmişti. Bekçi robotların güvenlik tedbiHeri altında envantere olmayan şeyin olduğu koridora yürüdü. Köşeyi döndüğünde yerde yatan kadını gördüğünde çok şaşırıldı.

Hemen canlı olup olmadığını kontrol etti. Ölüydü. Kargo gemisi yolcu taşımaya elverişli yapılmadığı için ne uzay soğuşuna önlem vardı, ne de yaşam destek sistemi kurulmuştu. Kadını önce soğuşun mu, yoksa soluduğu havanın bitişinin mi öldürdüğünü bilinemezdi.

Öleli iki haftadan fazla olmalıydı, uzaydaki mutlak soğuk ve havanın olmaması cesedin bozulmasını engellemiş bir tür mumya haline getirmişti. Sanki canlı gibi gözüküyordu ama yapılabilecek bir şey yoktu.

Bu ceset Bekçi'yi her şeyden çok etkilemişti. Kendine engel damadan kadının yanağını okşadı. Uzun siyah saçlıydı kadın, en çok yirmili yaşlarında görünüyordu. Yüzü ve vücudu çok güzeldi. Küçük, zarif elleri vardı ve Bekçi'ye tanıdık gelmiyordu. Kargo gemisine nasıl kaçak binebildiği tamamen bir sırdı.

Bekçi içini çekerek ayağa kalktı. Robotlara cesedi sağlık odasına götürmeleri için talimat verdi. "Oz bir taramadan geçirebilir misin? Vücudunda bir bubi tuzağı olabilir veya biyolojik bir hastalık enjekte edilmiş olabilir. Bir problem varsa önlemini alalım."

Terörizmin hangi şekilde kendini göstereceği belli olmazdı. Kadın çılgının biri olabilir, yandaşları tarafından vücuduna son derece güçlü bir biyolojik hastalık yerleştirilerek kargo gemisine sokulmuş olabiliirdi. "Sonra cesedi ne yapacağımıza karar veririz." diye düşündü Bekçi.

Elinde hâlâ kadının teninin yumuşaklığını hissediyordu. Hiç sevgilisi olmamıştı. Hiçbir kadınla beraber olmamıştı. Kendisiyle ilgili raporun bir yerinde bakireliği ile ilgili şu cümle vardı; "Bu durumunu bir avantaj olarak değerlendiriyoruz. Yaşamadığı duyguyu daha az özler." Evet cinsel birleşmenin zevkini hiç tatmadığı için ne kaybettiğini bilmeyecekti. Şimdi

ölü de olsa bir kadınla aynı mekan içinde olduğunu bilmek baştan aşağı titretiyordu onu.

Sadece görevini düşünmeye çalışarak botanik bahçesine gitti. Radyasyon ölçümleri normal gözüküyordu. Bazı bitkilerle sohbet etti. Akşam yemeği için küçük bir domates kopardı. Oz'un yönetimindeki robotlar Ganymade üzerinde maden araması ve çıkarması yapıyorlardı. Onlardan gelen raporları okudu. Sürekli olarak istasyon genişletilmesi üzerine çalışmalar sürüyordu. Belki birkaç yüzyıl içinde tüm Ganymade istasyon halini alabilirdi.

Kadın ile ilgili rapor akşam yemeğinde Oz'dan geldi. Herhangi bir hastalık ve bubi tuzağı izi yoktu. Havasızlıktan önce soğuktan donarak ölmüştü. "Fazla acı çekmemiş olmalı." diye düşündü. "Uykuya daldı ve rüyasında ölüme geçti."

Oz, "Cesedi ne yapmayı düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Bekçi bu konuyu fazla düşünmemeye çalışmıştı. "Sizce efendim ne ^^ yapmalıyız?" Oz'un bazı tepkileri çok insancaydı, "Hımmm, bir şey diye-j miyorum. Tavsiye veremem."

Bekçi yattığında uzun süre uyuyamadı, bir o yana bir bu yana döndü. Buzluktaki cesedi düşünüp duruyordu. Aynı çatı altında bir cesetle, hem de bir kadın cesediyle beraber olmak gerginlik yaratıyordu. Yorgunluktan uyuya kaldığında kafasında bir fikir belirmişti.

Kahvaltıyı ederken, "Efendim yüzey aracı hazırlanabilir mi?" diye sordu Oz'a, "Cesedi Ganymade'e gömmeye karar verdim."

Oz'dan sadece "Peki" diye bir cevap geldi. "Yardımcı istemiyorum Oz. O kadına karşı görevimi tek başına yapmalıyım.

Kadının cesedini buzluktan kucaklayarak yüzey aracına taşıdı. Koruyucu giysisini giyerek sürücü koltuğuna oturdu. Mezarı kazmak için gerekli malzemeyi almıştı. Ganymade'in yüzeyine çıkmak her zaman büyü-

leyici bir deneyimdi. İstasyon Ganymede'in kutup bölgesinde, çoğu zaman Jüpiter'e dönük bir kısmında kurulmuştu. Çeşitli gazların donduğu, bazılarının küçük dereler halinde aktığı bir yüzey vardı.

İstasyondan bir kilometre kadar uzaklaşıp, uygun olduğu düşündüğü bir yeri kazmaya başladı. Başlığın içinde sadece kendi soluk alıp vermesini duyabiliyordu. Buzun içinde kısa zamanda bir metrelik bir çukur açmayı başardı. Kadının çıplak cesedini kolayca kucaklayıp çukura yerleştirdi. Bir süre başında dikilip bildiği duaları okudu. İnancı, üzerine düşündüğü veya sorguladığı bir konu değildi. Oradaydı ve vardı sadece. Bu kadının ölümünden veya insanlığın neredeyse yok olmasından dolayı Tanrı'ya isyan etmiyordu.

Töreni mümkün olduğunca kısa bitirdi, cesedin üzerini örtüp istasyona doğru yola çıktı.

Bekçi'nin günleri tekdüze geçiyordu. Oz'la satranç oynuyor, kitap okuyor, robotlarla spor yapıyor, film izliyor, hobi geliştiriyordu. Mesela birkaç gününü ahçılık yeteneğini geliştirmek üzere harcadı. Ayrıca görevlerini ihmal etmiyor, hâlâ botanik bahçesiyle uğraşmaktan zevk alıyordu. Oz botanik bahçesini yanındaki yeni inşa edilen bölümlerle birleştirip alanı büyütmekten söz etmişti. Bekçi bu fikirden çok heyecanlanmıştı. İstasyonda birçok çiçek ve sebze tohumu vardı ve yer azlığından ekilmemişti. Yeni alan hazır olursa Bekçi bunların dikimiyle, bakımıyla bizzat uğraşmak istiyordu.

Kendini meşgul etmeye bu kadar istekli oluşunun tek nedeni vardı; kadının cesedini düşünmemek...

Fakat cesedi gömüşünün üzerinden üç hafta geçmişti ki tüyler ürperten bir şey oldu. Manzaralı odada, camın dışında Ganymede'in buzlu yüzeyi, koltuğunda oturmuş bir kitap okuyordu. Kar fırtınası çıktı. Zayıf bir atmosfere sahip Ganymede için bu fırtına olağanüstü bir şeydi. Heyecanla '2:lemek üzere cama yaklaştı ve ileri de karanlıkta bir silüet gördü. Bir kilometre kadar uzakta çok az seçilen bir şekil vardı. Bir insan anatomisini an-

diriyordu. Herhalde buzun verdiği bir Şekil dŕiye dŕŕŕndŕ, bu kadar uzaktan herhangi bir Őekli bŕyle yorumluyor olabilir. Belki de beyninin ona bir oyunuydu.

Bu olay onu gerginleŕtirse de pek ŕzerinde durmamaya ęalıŕtı. Oz'a konuyu açmadı, yalnız fırtınayı sordu. Oz da bu fırtınaya pek açıklama getiremiyordu. Tek açıklama, Jŕpiter'in ęekim gŕcŕyle ilgili bir fenomen olabileceğiydi.

Fırtına bekledikleri gibi sona ermedi, istasyon ęalıŕmalarında aksaklıklar yaratıyordu. Madenci robotlar sŕrekli arıza tamirata için geri gelmeye baŕlamıŕtı. Ve en kŕtŕsŕ insan siiieti sanki yaklaŕıyordu. Birkaç gŕn sonra Bekęi'nin deŕŕetli bakıŕları altında artık iyice belirginleŕen buzdan bir kadın heykeli istasyonun devasa yapısının biraz uzağmdaydı. Sanki fırtına buzu taŕıyarak, Őekillendirerek heykeli yŕrŕtŕyordu.

Bu ağıklanamaz ve mantıksız durum Bekęi'nin sınırlarını iyice bozmuŕtu, Oz'un uyarılarına rağmen uyuyamıyor, bazı gŕrevlerini aksatıyordu. Öyle ki manzaralı odada sŕrekli buzdan kadın heykelini gŕzler oldu.

Buzdan kadın heykeli inanılmaz bir sabırla milim milim her gŕn ilerliyordu. Bekęi manzaralı odanın camına uzaklığını artık yarım kilometre gibi hesap ediyordu. Bu kadar yakından heykel iyice gŕmdŕđŕ kadına benziyordu. Bekęi traŕ olmayı bıraktı, dŕzenli yemek yiyemiyor, uyku problemi ęekiyordu.

Heykel cama yŕz metre kadar daha yaklaŕtıđında iki gŕn uykusuz onun dođaŕstŕ ilerleyiŕini seyretti. Ama sonuçta vŕcudu dayanamadı ve rahatsız bir uykunun kollarına teslim etti kendini. Garip bir uykuydu bu; rŕya gŕrŕyor ve ŕstelik rŕya gŕrdŕđŕnŕ bilinęli olarak dŕŕŕnŕyordu.

Rŕyasında, buzdan kadın heykel, camın hemen dıŕında duruyordu. Bekęi koltuğunda dik vaziyette oturmuŕ onu seyrediyordu. Elleri sımsıkı koltuk kenarlarını tutuyordu, eklem yerleri bembeyaz kesilmiŕti. Manzara odasında sıcak bir dağ evi havası yaratmak için yanmayan bir Őŕmine vardı. Bekęi rŕyasında Őŕminenin yandığını fark etti.

Kadın ellerini cama dayadı ve sanki arada bir engel yokmuşçasına içeri girdi. Sadece elleri değil, camdan tüm vücudu geçiyor, geçerken üzerindeki beyaz buz, kabuk gibi sıyrılıyordu. Şimdi tüm çıplaklığıyla Bek-çi'nin karşısında dikiliyordu.

Eğildi ve onu öptü. Elinden tutup kaldırdı, şöminenin karşısına geçti. Yumuşak bir halı vardı yerde, oraya oturdu Bekçi'yi de yanına çekti. "Dışarıda çok üşüdüm. Isıt beni."

Bekçi, bir yandan kızı okşuyor, bir yandan da, "Bu rüya çok gerçekçi." diye düşünüyordu. Tenin yumuşaklığını, şöminenin sıcaklığını hissediyordu. Ve tahrik olmuştu. O da soyundu ve sevişmeye başladılar. Çok uzun bir sevişmeydi bu. Bekçi zaman kavramını kaybetmişti. Haz denizinde yüzüyordu. Nihayet tatlı bir yorgunluk onu uykudan daha derin bir karanlığın içine çekti.

Uyandığında kendini çok mutlu ve huzurlu hissediyordu. Biraz gerindikten sonra birden rüyanın ayrıntıları beynine hücum etti. Panikle oturduğu koltuktan fırladı. Üzerinde kıyafetleri duruyordu, şömine yanmıyordu. Örtü yoktu ve en önemlisi kadın yoktu. Hemen camın yanına koştu, fırtına dinmişti, buzdan kadın heykeli de yok olmuştu.

Gördüklerinin bir rüya olduğuna iyice inanmaya başladı. En başından beri silueti, fırtınayı düşlemiş olmalıydı. Zaten rüyaların dünyasına yabancıydı. Hiçbir rüyasını hatırlamazdı ki. Bu garip düş o kadının cesedinin üzerinde yarattığı duyguların bilinçaltımdan yüzeye çıkışı olmalıydı. Mantıklı bir açıklama bulduğu için rahatladı.

Bir an dudağında bir şey hissetti. Parmağının ucuyla dudağımdaki şeyi aldı ve baktı. Parmağının ucunda küçücük, henüz erimekte olan bir buz parçası vardı!...

...Gökhan öyküsünü bitirdiğinde ben de biramdan son yudumu aldım. "Güzel bir öykü... İyi... Sanki bir roman başlangıcı gibi..." diyebildim.

Bir sır verirmişcesine fısıldadı, "Öyle gibiydi.. Başka bir son bile diğşündüm. Ama sonundaki o duygusallık var ya, benim için önemli olan oydu. Dikkat edersen Bekçi ile ilgili en önemli özellik 'mantık'; onu ne çok zeki olduğu için, ne de yetenekli olduğu için seçiyorlar. Sırf intihar etmesini engelleyecek basit görev duygusu ve mantığı olduğu için seçiliyor. İstasyon da insan aklının ürünü, ama duygu konmamış bu yapı içine... O kadın insanlığın geleceğindeki duygu..."

"Belki de, en güzeli bu hali." dedim.

"En azından beni ve kulübü tatmin etti. Yoksa kadının cesedini, Ganymade'in soğuşunda yüzyıllardır donmuş olan bazı zeki mikro-or-ganizmaların canlandırdığını, bir ortak yaşama geçtiklerini de kurgula-yabilirdim."

"Hahaha, evet o da olabilirdi. Bekçi ile ilişkisinden Ganymade yüzeyinde yaşayabilen yeni bir tür çoğalırdı..."

"O zaman şerefe, Ganymadeliler'e!.."

Hesabı ödemek için garsonu çağırdığımızda hava kararmıştı. Gökhan'ın evini merak ediyordum. Yolda çerez, zeytin, peynir... Salata yapmak için malzeme ve gazoz aldık. Ben migren nedeniyle sigara ve içki kullanmıyordum, bir bardak bira bile kötü etkilemişti.

Kulübün sokağını geçerken karanlık yokuşa ümitle baktım ama Gökhan aldırmadı. Tekrar orada olabilmek için güçlü bir istek duyuyordum.

Tünele yaklaştığımızda Gökhan, "Eve giden iki yol var; birisi Galata Kulesi'nin oradan, ikincisi daha kestirme. Onu kullanalım bu gece. Tank Zafer Tunaya'dan aşağı ineceğiz.."

Böylece Tünel'e gelmeden sola aşağı indik, bir daha sola dönüp on metre ilerleyince bir apartmanı işaret etti. "İşte burası..." Şaşırmışım, kapkaranlık duruyordu bina ve tadilat iskeleleri vardı girişte. Çok kötü gözüküyordu. "Bu ne ya, emin misin burada yaşadığına?!"

Gökhan gülümsedi, "Benim daire en üst katta, şimdilik komşum yok. Tadilat var ya... Ama olsun bu yüzden kira biraz ucuz." Merdivenleri çıkmadan önce solundaki bir kutudan mum çıkarıp yaktı. "Oğlum yoksa elektiriğın yok mu?" diye bağırdım. "Var ama otomatlar bozuk."

Böylece mumun ölgün ışığında dört kat çıktı. Helezon şeklinde yükselen merdivenlerin boşluk tarafında korkuluk olmadığı için yükseklik korkum nedeniyle titrer hale gelmişim. Nefesim kesilmişti ki, Gökhan, "Burası." dedi. "Ama önce gözlerini kapa..."

Biraz tırtım açıkçası, "Görüşmeyeli değişik zevkler edinmedin umarım, adam kesmek gibi..." Yine de gözlerimi kapatıp, onun yönlendirmesine izin verdim. Kulağıma fısıldadı, "Işığı yakmadım, gözlerini aç ve geri dön."

Aynen dediğini yaptım ve ağızım açık kaldı. Boğaz'm ışıklar içinde manzarası karşımda duruyordu. Solda boğaz köprüsüne kadar uzanan bir görüş, sağ tarafta tarihi yarımadanın ışıkları vardı. Karşı kıyının evleri, Kız Kulesi'nin ışıklandırması siyah Boğaz sularının üzerine renk renk yansıyor. Tam apartmanın önünde eski bir kilisenin kulesi gözüküyordu. "Aman Allahım!" diyebildim. Gökhan sahip olduğu bu görüntüyle gurur duyar gibiydi, "Gel, gel..." diyerek terasa çıkardı. Terasta bir küvette bir masa vardı. "Yazın buraya bir su tesisatı yaptıracağım, küvette manzarayı seyredeceğim."

"Seni çok kıskandım yal Nasıl buldun burayı?!.."

Gökhan balkondaki masaya güzel bir sofrta hazırlarken cevapladı sorumu, "Kulübe üye olmak biraz rahatlatmıştı beni. Yeni bir ailem olduğunu hissediyordum ama hem evde huzursuz oluyordum, hem de maddi kaygım vardı. Evi satıp, elime geçen parayı bankaya yatırdım. Gelen faizle aylık gelirim oldu, bu evi kiralayabildim. Ayrıca apartman tadilatla olduğu için ucuz burası. Bazen çeviri yapıp, fazladan gelir ediniyorum."

"Denklemini güzel kurmuşsun dostum."

"Yatağımyı pencere hizasına yükselttim. Gözümü boğaz manzarasıyla açıyorum, çalışma masam yine manzaraya dönük. Daha ne isterim ki?!... Ayrıca güzel misafirler de eksik olmuyor."

"Olmaz tabii!"

...Tam çilingir sofrası kurulmuştu, müzik setinden yumuşak bir caz melodisi yükseldi. Gökhan mutfaktan bağırdı, "Ne içeriz?"

"Kızmazsan çay içeceğim ben. Çayı çok seviyorum, önceki yaşamımda İngiliz soylusu filandım herhalde. Ya da Çinli."

"Ne var, ben de severim. Tamam dostum, yaparsan eşlik ederim sana."

İşte çay demlemede bir numarayımdır... Hemen çaydanlığın altına bolca su koyup altını yaktım. Demliğe çay koymadım ama... Çiçnkü alttaki su kaynarken çay yanar ve acı olur. Alttaki su kaynayınca, üste iki parmak koyup birkaç kaşık çay attım, ondan sonra kaynar suyu gezdiren gezdiren döktüm. Bu kez altta su kalmamıştı, oraya soğuk su koydum. Böylece yeni su ısınırken, üstteki de demlenecekti.

Çayımız hazır olunca, manzarımın da etkisiyle iyice açılan iştahımızı doyurmaya çalıştık. Gökhan'ın durumunu çok kıskanmıştım. "Burada iyi şeyler üretiyorsundur; kitabın ne zaman çıkacak?"

"Biraz daha vakit var." dedi. "Bir roman hazırlıyorum, öykü kitabıyla çıkış yapmak istemiyorum. Bazı stil denemelerim de oluyor. Bak geçen hafta yazdığım bir şeyi oku."

Yazı masasından tek bir dosya kâğıdı getirdi. Okumaya başladım...

KUŞLARIN KONMADIĞI AĞAÇ

Şu ağacın öyküsü nedir? Hangi ağacın?

İşte şunun! Kuşların konmadığı ağacın. Kaç gündür buradayız.; dikkat ediyorum, o ağaca lüç kuş konmuyor. Ha o mu?!!!

Evet onun. Öyküsü nedir o ağacın? Gel yanına gidelim, anlatayım öyküsünü... Evet geldik işte, lütfen acele et. Çok merak ediyorum. Bir fark görebildin mi, diğer ağaçlarla bunun arasında?...

Hayır. Sadece kuşlar konmuyor. Hımmm... Toprağı kıpkırmızı...

Bak şurada köklerinden biri hafif dışarı çıkmış. Kulağını ona daya. Ne duyduğunu söyle...Çekinme elbisem kirlenecek diye, yere çömel, boynunu eğ ve kulağını köke dayayıp dinle...

Tamam kızma, dayıyorum kulağımı... Hiçbir şey duymuyorum...

HEY O BALTA NE?!!!

Trçaakkkkü!

Kuşlar; kökleri uzun zamandır insan kanıyla beslenen bu ağaca konmaz dostum!

"Çok güzel ya!" diye bağırdım. "Şiir gibi ama diyologiardan oluşan bir öykü. Okurken hayal edersen süper etkili oluyor."

"Birden aklıma geliverdi işte. Bir çocukluk anısı etkili olmuş olabilir. Dedemin Kurban Bayramı'nda beni bir kesime götürdüğünü öyküyü yazdıktan sonra hatırladım. Ağaca asılan koyunu önce boğazından kesip, kanını dibine kazdıkları çukura akıtmışlardı. Dedem alınma bir parmak kan sürmüştü. Bayılmışım o an. Gece bizimkilere, 'Bu çocuğu hanım evladı gibi yetiştiriyorsunuz!' diye bağırmıştı. Dedem çok sert adamdı."

"Ben severdim bayramları." dedim, "Babam deniz astsubayı olduğu için Bartın'da askeri lojmanlarda oturuyorduk. Her bayram tüm çocuklar ev ev dolaşıp, el öpüp harçlık isterdik. Bazıları mendil verirdi. O zamandan beri bez mendil kullandım. Hey gidi, ne güzel günlerdi onlar... Peki başka öykün var mı böyle?"

"Bir tane daha düşündüm ama yazmadım. Şişe toplayıp satan, evsiz bir yoksulla ilgili. Tek varlığı yüzündeki açması köpek bakışı. Arkadaşlarından birisi şarap şişesini ona vermek yerine atıp kırınca intihar ediyor."

Gökhan'ın yüzüne sessizce baktım, nereden akıl ediyordu bunia-n acaba?
"İntihar etmesi abartılı değil mi sence?"

Yanağını kedi gibi omzuna sürttü, bir an kulüpteki beyaz kediyi ha-

tırladım, "Değil bence, zaten hiçbir şeyi yok. Elinde tek kalan insanların acıması... O şarapçı şişeyi kırınca onu da kaybettiğini hissediyor. Bu nedenle intihar ediyor."

İntihar bize uzak bir duygu değildi, gözüm eski kilisenin haçına takıldı. Birkaç dakika sessiz kaldık. O sihirli anı Gökhan'ın telefonu bozdu...

"Efendim Pelin..." Bana bakıp gülümsedi. Gökhan ortam değiştirse de, yakışıklılığı sayesinde kızları kendinden uzak tutamıyordu anlaşılın... Galiba kız gelmek istiyordu, "Olabilir ama misafirim var." dedi, benim için fark etmez diye işaret ettim, "Kaç kişisiniz? Elifle Arzu'mu... Tamam..."

Gökhan telefonu kapatıp bana baktı, "Hadi gene iyisin üç güzel bayan geliyor. Arayan Pelin esasında çok zengin bir kız. Bunu iyi biliyorum, ama herkese 'yoksulum...' edebiyatı yapar. Belki de insanların kendisine parası nedeniyle iyi davranacağından korkuyordur. Yüzüne vurmadım ama bazen öyle otlakçı oluyor ki, zor dayanıyorum." Elini dizine vurup kahkahalarla güldü, herhalde Pelin'le ilgili komik bir olayı hatırlamıştı.

"Nasıl tanıştınız?" diye sordum. Gökhan boşalmış bardağıyla, benimkini de alıp çay doldurmaya giderken, önemsiz bir şey söylüyormuş gibi bağırdı, "Kulübü bulduğum gün takip ettiğim kıızı hatırlıyor musun? Pelin'di o... Birkaç hafta sonra sokakta yanıma yaklaşip kiralık müzik stüdyolar için para istedi benden. Tek şartla dedim, ben de gelirim. Onun arkadaş grubuna katılıp stüdyoya gittim, ben bateri çaldım o da vokal yaptı. Güzel sesi var haspanın."

"Haspa" yerinde kullanılırsa çok güzel bir kelimeydi doğrusu. Birden beni dehşet içinde bırakan bir olayı hatırladım. Gökhan sofraya geldiğinde, "Sana gerçek ama inanamayacağm bir şey anlatacağım." dedim. "Kızların gelişine ne kadar var?"

"Bir saat içinde gelirler... İnanmama konusunda o kadar emin olma. O kadar garip şeylere şahit oluyorum ki son zamanlarda..." Gizemli bir şekilde gülümsedi. Nedense bu sözü kulüple ilgiliymiş gibi geldi bana.

"İyi dinle o zaman. Mecidiyeköy'e bir iş görüşmesine gitmişim, dönerken Topkapı'ya giden ama çok dolaşan halk otobüslerinden birisine bindim. Hava kararmak üzereydi, o yüzden yerini bilemeyeceğim ama

Macuncu mahallesinin oralarda bir alt geçitten geçerken gözlerime inanamadım...

Otobüste benim haricimde on kadar yolcu vardı. Ben alnımı cama dayamış bu varoş mahallesine bakıyordum. Otobüsün döndüğü alt geçitte birden birbirlerini bıçaklayan iki kişiyi gördüm. Bıçaklanmış olan gömlekli, saçı bıyıkları sigaradan sararmış orta yaşlı geçkin biriydi, burnu çok içki içenlerde olduğu gibi iriydi. Karşısındaki daha gençten, psikopat görünüşlü, kirli sakallı bir tipti. Üstü çıplak ve kanlıydı, altında kandan mora dönmüş mavi bir kot vardı. Tam otobüs geçerken kare donmuş gibiydi ama genç olanı bitirici darbeyi indirmek üzereydi.

O görüntünün dehşetini yaşarken geçit çıkışında bir bıçaklı sahne daha gördüm. Sivri sakallı, yanakları tombul, hafif göbekli bir adam bıçaklanmıştı. Üzerindeki yeşil kazağın bel kısmında bir kırmızılık yayılıyordu. Elindeki bıçak düşmek üzereydi. Kesinlikle bıçak kullanabilecek birine benzemiyordu, korunmak için almış olmalı... Hani kültürlü birisi ama maddi eksiklikleri yüzünden varoşa taşınmış bir insan havası vardı. Ne yazık ki, karşısındaki adam bıçaktan korkup çekinmemiş, midesini delmişti sanırım. Son nefesini vermekte olanın yanından, bu vahşetle hiç ilgilenmeyen, başörtülü yaşlı bir kadıncağz geçiyordu. Sanki sürrealist bir tablo gibiydi olanlar. Bitmedi... Otobüs orayı terk ederken kalabalık iki grup kahveden çıkıp, bıçaklarla, sopalarla dövüşmeye başladı. Ben resmen şoka girmiştim, işin garip yanı gazetelerde bu olaydan bahseden hiçbir haber çıkmadı. Şimdi merak ediyorum, oralarda bizim duymadığımız daha neler oluyor acaba?"

Gökhan anlattıklarımı ilgiyle dinlemişti, belli ki kendi kafasında bazı açıklamaları vardı ama dillendirmede. "Macuncu mahallesinin ününü duymuştum. Hep böyle şeyler olurmuş. Kulüp üyelerinden birisi orada oturmuş. Macuncu mahallesi öyküleri anlatır sürekli."

Dayanamadım kısık sesle, "Ben de o olaydan etkilenip bir tane öykü buldum." dedim. Gökhan dinleme pozisyonu alınca, anlatmaya başladım.

CEVAYİR

Sıkıntı gecekondü mahallesinin üzerinde, neredeyse elle tutulabilecek yoğunluktaıdı. Cevayir pis yatağın üzerinden çamurlanmış siyah ayakkabılarına baktı. "Pislikten ve çamurdan nefret ederim." diye söylendi.

Zehra, bu tehlikeli adamdan yükselen gerilimin, her an patlamaya hazır fırtınanın farkındaydı. Patron aramış ve, "Cevayir'i biraz saklaman lazım" demişti. "Yine öfkesini kontrol edemedi."

Zehra elindeki temizlik beziyle ayakkabıları çabucak siliverdi. Siyah ayakkabı boyasını deneyimli ve becerikli ellerle sürüp, bir de cila attı ki; pırıl pırıl bir eser ortaya koydu. Sırtarak Cevayir'e baktı.

Cevayir öyle minnettar olacak bir tip değildi. Sadece bir "Hımm" sesi çıkararak okuduğu gazeteye döndü. Zehra, adamın dikkatinin biraz olsun başka bir konuda yoğunlaşmış olmasından yararlanarak bebeğini emzirdi ve akşam için yemek hazırlamaya başladı.

Bebeğin babası, patron için taşıdığı bir maldan dolayı Hollanda'da hapis yatıyordu. Zehra'da temizliğe çıkmaya başlamıştı, ama bebek yüzünden de işlere gönlü rahat gidemiyordu. Allah'tan patron Cevayir'i saklaması için birkaç aylık kazancını gönderivermişti.

Cevayir kocası gibi sakin olsa sorun yoktu, ama adamın içinde patlamaya hazır volkanların olduğu hissediliyordu. Cevayir'i küçüklüğünden tanıyordu Zehra, bıçaklı kavgaları daha dokuz yaşlarındayken meşhur olmuştu. Tüm Macuncu mahallesi onu tanırdı. Bu nedenle Cevayir'in değil dışarı çıkması, pencerede bile görülmemesi gerekiyordu.

Zehra; durum henüz oraya kadar gelmemişti ama, adamı sakin tutabilmek için vücudunu sunması gerekeceğini bile düşünüyordu.

Akşam yemeğinden sonra, sonbaharın o erken bastıran gece karanlığı sıkıntıyı daha da arttırmıştı. Cevayir bir hamlede par.tolonunu giyip, ceketini de omzuna atacakken Zehra engel olmak istedi. "Bırak beni çıkıp biraz hava alacağım ulan." Zehra patronun adını dikkatlice cümle içinde kullanarak Cevayir'i engellemeye çalıştı.

Patronun ismi de etkili olmamıştı ki, son çare dudaklarını Cevayir'in dudaklarına yapıştırdı. Hızlı solumalarla yatağa yuvarlandılar. Cevayir'in gözlerinin önüne düşen perçemi vardı. Genellikle briyantınle arkaya tarardı saçlarını... Sevişmeye çabalarken arada gözünü kapatan saçlarını geriye atıyordu otomatik bir jestle.

Zehra'nın bilmediği Cevayir'in iktidarsızlık sorunuydu. Gerçi bu sorunu Cevayir kendine bile itiraf etmemişti. Suçu hep kadında veya ortamda bulurdu. Nitekim sertleşmiş erkekliği, kadının kollarında uzamış tüyleri görünce ve bebek de tam bu sırada ağlamaya başlayınca sönüverdi birdenbire...

Zehra hemen atılıp bebeği susturdu, ama Cevayir'i eski kıvamına getirmek imkânsızdı. Cevayir, "Nasıl sevişirim ki, kollarına bak erkek kolu gibi simsiyah uzun kıllarla kaplı..." diye düşünüyordu.

Ama içten içe sorunun kendinde olduğunun farkındaydı. Şu ana kadar en başarılı sevişmesi, işin içinde şiddetin de olduğu bir erken boşalma macerasıydı.

Zaten Cevayir'in dindirilmez öfkesinde cinsel yetersizliğinin ve bu yönde boşaltmadığı enerjinin de etkisi vardı. Şimdi de o boşalmamış enerji Cevayir'i harekete geçmeye zorladı. Zehra'nın engellemesine fırsat vermeden giyinip gecenin karanlığına daldı.

Gecekondu mahallesinin çoğu evinde ışıklar sönmüş, uyku bu insanlar için en ucuz lüksünü onlara sunmuştu. Cevayir yürürken düşünüyordu, "Ben hapise kesin olarak düşmemeliyim. Şu evdeki iki gün gösterdi ki, o dört duvar çıldırtır beni. Eğer gün gelir kapana kısılırsam, sağ olarak ele geçirmemeliler beni."

Cevayir'in, arkasında rahatsız düşünceler barınan gözleri Sinan'ın kahvesine yöneldi. Hava almaya çıkarken kahveye gitmek gibi bir düşüncesi yoktu. Oradakilere görünmek bütün İstanbul'a ben hurdayım demekti. Yine de kahvede bir gariplik vardı.

Öncelikle camlara gazete yapıştırılmış, içeriğinin görünmemesi sağlanmıştı. Ve Gececi Bülent'in taksisi, kahvenin önünde duruyordu. Bu adamları yıllardır tanırdı. Bir iş dönüyordu. Silahını kontrol edip, bir an kapıyı çalmakla kırıp içeri dalmak konusunda tereddüt geçirdi.

içinden ona kadar sayıp (patronun gönderdiği bir psikolog bunu tavsiye etmişti) sakinleşerek kapıyı çaldı. Cama yapııştırılmış gazete aralandı ve Pezo Ekrem'in kanlı gözleri belirirdi. İyi görmezdi geceleri Ekrem; tavuk karasıydı, ama herkesin bildiğini itiraf da etmezdi. Cevayir'i tanıyamadı tabii..

"Birader geç git, kapalı kahve!" dedi, Cevayir, "Ulan Pezo Ekrem, çabuk aç lan kapıyı anlamam ben kapalıyı. Ne dolaplar döndürüyorsunuz içeride?!"

Ekrem sesini tanımişti, içeridekilere seslendikten sonra kapıyı açarken, "Ooo, Cevayir Abim ziyafetin üstüne geldin ha!..." diye yapmacık bir tavır takındı.

Cevayir içeri dalmasıyla manzarayı anladı. Genç bir kız vardı yerde ve mahalleden yedi kişi tecavüze hazırlanmışlardı. Hava hayvani ter, tiner, esrarlı sigara ve bira şişelerinden yükselen alkol kokusuyla bulanmıştı.

Herkesin yüzünde hesaplı bir korkunun gizlenmeye çalışıldığı yapmacık bir gülümseme vardı. Kızcağz ise sürekli ağlıyordu. Yüzünde morluklar da vardı. Dövmüşlerdi galiba direnmemesi için...

"Bu ne lan?!" diye gürlledi Cevayir. Kahveci Sinan olacakları sezmiş gibi ikna etmeye çalıştı Cevayir'i, "Abi buyur sen de katıl, ikram edelim hemen bişiler. Ot, tiner, bira..."

Cevayir patlamak için fitil arıyordu, "Ben sizinle aynı ayarda mıyım lan köpek?!" diye bağırdı. Kızı artık kardeşi gibi görüyordu. Bıçkın Necmi, "Dayılanma len!" diye üzerine yürüyünce sağ elinin tersiyle onu yıktı, sol eli ani bir refleksle silahını çekmişti bile.

"Herkes sıraya geçip diz çöksün!" diye bağırdı. Biraz tereddüt olunca, yerdeki Necmi'ye sıkılan iki kurşun, sözlerin etkisini arttırdı. Sağ kalan altı kişi korkuyla elleri enselerinde birleşmiş, diz çöktü.

İlk sırada Gececi Bülent vardı. "Sen getirdin di mi lan bu kızı?!!!" diye soruyla karışık, doğrulamasını istedi Cevayir. Bülent kekeleyerek, "Kendi istedi abi.." diyerek silahın kabzasıyla bir darbeyi hak etti. "Doğrusunu anlat"...

Bülent diremedi, "Evden kaçmış, arabada ağlayınca benim ilaçlı kolonyayı verdim. Bayılınca buraya getirdim doğrudan" Belki daha anlatacaktı ama, Cevayir arabasına binen insanlara her an kötülük yapabilecek olan Bülent'e daha fazla dayanamadı tetiği çekiverdi yine.

Silah sesi nedeniyle polis gelir korkusu yoktu, buralarda sık sık silah atışları duyulur, millet de ilgilenmemesi gerektiğini bilirdi.

Sıra Pezo Ekrem'deydi; karısını, bacısını satardı o. Cevayir onu da daha fazla günah işlemekten kurtardığını düşünerek sıktı kafasına kurşunu...

Pazarıcı Salih başına gelecekleri anlamış yalvarmaya başladı, "Aman abi dört çocuğum, karım var. Onlara başısla beni. Yetim bırakma onları."

Cevayir sordu, "Ne zamandır çalışmıyorsun sen?" Salih bu sorudan Cevayir'in acıdığı gibi yanlış bir sonuç çıkarmıştı. "İki yıl oldu abi, iş yok ya!" Cevayir yumruğu indiriverdi.

"Ulan pislik, karım dersin; temizlik yapar çocuklarını ve seni geçindirmeye çalışır, çocuklarım dersin; mendil sattırırın, dilendirirsin. Seni öldürmem onları yetim bırakmaz anca bir asalaktan kurtarır..." Ve bir mermi daha kafayı buluverdi.

Kahveci Sinan anılara güvendi, "Cevayir biz çocukluk arkadaşımız" ama bu da kurtarmadı onu. İki kişi kalmıştı sağ, onlar da son bir çaba Cevayir'e saldırdı. Biri mahallenin gençlerinden Özkan'dı, fazla tanımazdı onu... Tanımaya fırsatı da olamazdı artık. Midesine yedi kurşunu, diğeri yabancıydı. Ama Cevayir onu sessizliği ve mücadelesiyle takdir etti. Önce kasıklarından vurarak ölmeden biraz acı çekmesine izin verdi. Kafasını tekmeleyerek öldürdü.

Kız maruz kaldığı şiddet ve tanık olduğu dehşetten içe kapanmış bir haldeydi. Güvenmez, korku dolu gözlerle Cevayir'e baktı.

Cevayir "Kaç yaşındasın sen?" diye sordu. Kız her an ağlamaya başlayabilecek titrek bir sesle "On yedi." dedi. Yüzünün şişmiş görüntüsü bile masum güzelliğini bozmamıştı.

"Bir şey yapmaya fırsat buldular mı?" Hayır anlamında başını salladı kız. Cevayir rahatladı. "Kalk, kendini toparla ailene götüreceğim seni."

Kız üstünü başını düzeltti ve yüzünü yıkayarak geldi, "Eve gitmek istemiyorum, seninle kalamaz mıyım?" Cevayir bunu beklemiyordu, şaşkınlıkla erkekliğinin kızın yanında uyandığını fark etti. İçsel tartışmaları pek fazla uzatabilecek bir insan değildi. Bülent'in cebinden taksinin anahtarını aldı, kıza sarılarak kapıya yöneldi. "Adın ne senin?"

Kız yeşil gözleriyle ona baktı, "Vardı ama artık önemi yok, sen söyle" ... Cevayir, "Ayşe" dedi... Kız gülümsedi, "Güzel isim..."

"Güzel isim..." diyerek anlatmayı bitirdim. Gökhan'ın yüz ifadesinden beğenip beğenmediğini anlayamıyordum.

Çatalıyla zeytin alırken "Yazdın mı bunu?" diye sordu.

"Dün gece taslak olarak, şöyle böyle. Düzeltmek lazım." Kulübü bulmak, daktilomla barışmamı sağlamıştı.

"İyi bence... Sonunu değiştirdin mi?"

Ağzım açık ona bakakaldım, "Nereden bildin yahu? Evet... Sonunda Cevayir kıızı da öldürüyordu ama... dayanamadım mutlu son yaptım. ı Gökhan bunu anlatsam kulübe..."

"Alırlar mı diyorsun... Belki ama bence daha iyi bir öykü bulabilirsin."

"Off... Ya bu beni **çok** gerilime sokuyor, hem bir an önce o kulübe yeniden girmek istiyorum, hem de eğer yanlış bir öykü seçersem, be- | ğenilmezse mahvolacağım." Sinirlerim gerilmişti, Gökhan uzanıp om- ' zuma vurdu, "Üzülme. Unutma en azından üyelerden birinin oyu garanti." Desteğine sevinmişim, gariptir kaybolmadan önce aynı yerlerde takılırdık ama bu kadar samimi olduğumuzu, onu bu kadar sevdiğimi hatırlamıyordum.

Gökhan'ın telefonu çaldı, "Kızlar... Karanlıkta merdivenlerden çıkmaya korkuyorlar. Ben alıp geleyim, sen de biraz sofrayı düzenler misin?" Başımı sallayıp "Olur" dedim. Kızları merak etmeye başlamıştım.

Onların gelmesini bekliyordum ki, gayri ihtiyari etrafa şöyle bir bakarken garipliği fark ettim; televizyon yoktu. Terasa açılan oda, aynı za-

manda çalışma odasıydı. İki oda daha vardı, birisi Gökhan'ın yatak odası; dediği gibi yatak pencere seviyesine yükseltmişti. Küçük odaya ise kapının bile açılmasını engelleyen tek bir yatak sığabilmişti. Kapıdan zorla geçebiliyordu insan...

Kızların gılişleri, çığılıkları iyice yaklaşmıştı, Allah'tan rahatsız olabilecek bir komşu yoktu. Biraz sarhoştular galiba... Nihayet, paldır küldür içeri daldıklarında, güzelliğinden dolayı Pelin'in hangisi olduğunu kolaylıkla tahmin edebildim. Uzun, kumral saçları, oval bir yüzü çevreliyordu. Çok doğal bir güzelliği vardı Pelin'in. Düz ve asil bir burnu, kıvıla çalan kahverengi rengi gözleri vardı. Üstündeki yeşil asker kabanı büyük geliyordu. Her tarafına siyah ispirtolu kalemle resimler çizilmiş, sloganlar yazılmıştı. Gökhan'ın bahsettiği gibi, başka birinden el koymuş olmalıydı.

Kısa bir tanışma merasiminden sonra Elif ve Arzu, "Kurtlar gibi acıktık." diyerek sofraya oturuverdi. İki de saçlarını kısacık kestirmişti, ben böyle kızlardan çekinirdim; sevip, bağlanırsan acı çekirme oranları yüksektir. Sohbet ilerledikçe anlaşıldı ki, Erenköy'de oturuyorlar-mış, Taksim'e, Arzu'nun erkek arkadaşının arabasıyla gelmişler. Arzu gittikleri yerlerde erkeklere bakınca, kıskançlıktan bir kavga kopmuş. Pelin, Arzu'yu suçluyordu, "İnadına yaptı, deli etmek için oğlanı."

Kızlar açlıklarını giderdikçe ortam ısınıyordu. Gökhan beni "Televizyonda yönetmenlik yapıyor." diye tanıtınca, özellikle Arzu daha bir yakın davranmaya başladı. Konu Gökhan'ın yazarlığına gelince. Elif ablasından duyduğu garip bir öyküyü anlattı:

Ablasının işyerinde bir bayan arkadaşının paranoyak, garip bir sevgilisi varmış. Bir nedenle adam ayrılmak istemiş, kızın da canına minnet. Zaman geçmiş, adam pişman olup kızı evinden aramış. Ama telesekreter çıkmış karşısına. Kız, annesi hasta olduğu için memleketine gitmiş. Bazıları telesekretere doğru dürüst konuşamaz heyecanlanır ya, herif tam anlamıyla aptallığını kanıtlayan şekilde konuşmuş banda. Ardından saçma düşünceler üşüşmüş kafasına, paranoyak ya; kız yeni bir sevgili buldu, bunun konuşmasını yatakta gülerek, alay ederek

dinleyecekler diye telaşlanmış. Gitmiş kızın evine, kapıyı kırıp, telesek-reterden bandı almak istemiş. Karşı komşu, kedileriyle yaşayan yaşlı bir kadın, gürültüler üzerine kapıyı açmış. Elinde de balık temizlediği bıçak. Adamı görünce "Hırsız!" diye çığlık atmaya başlamış. Adam da susturmak için üzerine gidince bıçakla yaralamış... Polis geldiğinde kendi kanı ve kusmuğu içinde yatan, kediler tarafından tırmalanmış adamı hırsız diye götürmüşler. Neden sonra kız gelip kurtarmış.

...Kızla adam tekrar berabermiş şimdi.

Ben anlatılanları sindirmeye çalışırken Arzu ile Pelin, "Ay ne romantik!" dejezler mi! Bu kızları anlamak imkânsız doğrusu...

Sohbet genelde kızların gevezeliğiyle devam edecekti ama Gökhan'da, ben de esniyorduk. Gökhan, "Hadi yatalım artık." dedi. Pelin'in elini tutmasından yatak odasına beraber gidecekleri belli oluyordu. Sonra beni memnun eden teklifini yapıverdi, "Atilla misafir odasındaki yatakta yatacak. Orası iki kişilik kızlar, hanginin orada yatmak ister?"

Elif omzunu silkti. Arzu, "Ben orada yatacağım." diye atıldı. Arzu, Eliften daha güzeldi.

Odaya girdiğimizde hemen öpüşmeye başladık. Son derece utanmaz bir kızdı bu. Soyunurken, "Bana sert davran olur mu?" dedi. "Merak etme kırılmam." Kızardım. Sertten anladığım, poposunu kızartacak birkaç şaplak olabilirdi ancak. Birden telefonu çalmaya başladı...

Ekranı baktığımda, oflayarak, "Erkek arkadaşım..." dedi. "Açmayacağım!" ama telefon susmuyordu, nihayet dayanamadı açtı. İlk baş-; ta kavga etmeye, ardından kumrular gibi sevişmeye başladılar telefon^ da... Sonunda Arzu, "Ben sana layık değilim, minik kuşum affet beni..." diyerek ağlamaya başladı. Barışmışlardı, birbirlerini eskisinden çok seviyorlardı. Arzu artık benimle sevişip onu aldatma düşüncesinden dolayı kendinden öğreniyordu. Arkasını dönüp ağlamaya devam etti. Ne yapacağımı bilmiyordum. Yatak nedeniyle zorla açılan kapıdan Elif süzüldü. Arkadaşını teselli etmeye çalışırken bana yol gözüküyordu, salona gidip yattım. Bir ara Gökhan'ın tuvalete giderken bana bakarak gülüm-sediğini hayal meyal fark ettim.

BÖLÜM: 3 "İLHAM PERİM"

Öğleüstü tatlı bir güneş ışığıyla uyandım, Gökhan çalışma masasında arkası dönük bir şeyler yazıyordu. Yattığım yerden kızların varlığına dair işaretler aradım ama yoktu. "Gittiler mi?"

"Uyandın sonunda... Evet gittiler. Yüzünü yıka kahvaltı edelim."

Tuvaletimi edip, yüzümü yıkarken hâlâ gece yaşadıklarımın etki-sindeydim. Dışarıda serin bir hava olmalıydı, Gökhan kahvaltı masasını içeride hazırlamıştı. Çayımı yudumlarken korktuğum soruyu soruver-di, "Neden burada yatıyordun? Arzu'yla iyi gitmedi mi işler?"

Yalana gerek yoktu, tüm olanları anlattım; gelen telefonu, Ar-zu'nun viyaklamalarını. Elifin arkadaşını teselli için gelişini... Gökhan sürekli gülümsüyordu ben konuşurken, sonunda gülmekten iki büklüm oldu. "Atilla fena kandırıldın haberin olsun... hahahaha"

"Nasıl yani?!"

"Kusura bakma, sınavı başarabileceğini düşünüyordum..."

"Ne smavıymış bu?!"

Biraz bozulmuştum, neler döndüğünü anlayamamıştım ama Gökhan'ın eğlencesinden bir tufaya düştüğüm anlaşılıyordu.

"Bak anlatayım geçemediğin sınavı. Elifle Arzu sevgililer. Elif hiç erkeklerle olmaz ama Arzu için fark etmez. Sana sert olmanı söyledi mi?"

"E..Evet" diye kekeledim.

"İşte o ciddiydi, kendisine sert olunmasını istiyor. Gelen telefon Eliftendi, eğer sen o ağlarken sert davranırsan Elif geldiğinde kovardı Arzu. Yani ağlamasına bakmayıp, sevişmeye zorlayacaktın onu. Sen yumuşak davranınca Elif kalanı bitirmiş yani..."

İyice kızmıştım, "Ne lanet ilişkiler bunlar ya?! Boşver, bu üçlü ilişkinin bir ucunda olmadığımı sevindim."

Gökhan bir an ciddileşti, "Haklısın. Bu yüzden uyarmadım zaten seni. İçinde yoksa öyle davranmanı istemezdim." Bunları söylerken ciddiydi, yine de son bir kahkaha patlatıverdi. "Ama sana çok iyi bir haberim var."

Şüpheyle baktım, insan Arzu'nun oyunculuğundan sonra temkinli; davranıyor, "Umarım bu da şaka değildir."

Kırılmış gibi kafasını yana eğdi, "Benden bekleme böyle şeyleri, Bay Sinbad'la konuştum sabah. Yarın akşam yemeğine bekliyor bizi."

Müthiş bir haberi bu, ağlayacaktım neredeyse, "Ama... Ama... Hani öykümü bulana kadar giremeyecektim kulübe..."

Gökhan benim kadar sevinmişti, ekmeğine yağ sürerken, "Kulüp odasına ve toplantılara misafir olamazsın hâlâ, ama aynı binada Bay Sinbad'ın evi de var. Bay Sinbad ve Yasemin Hanım, Abdülvahap ve karısı Gülnihal Bacı orada yaşıyor hep. Onların konuğu olacağız yani."

Öyle sevinmişim ki. Arzu ve geceyi tamamen unutmuşum. Gökhan dalgınlığımdan, elini gözümün önünde sallayarak çıkardı, "Bugün bir planın var mı?"

"Planım... bugün neydi ya?... Cuma değil mi? Metin'in dükkânına ve Dağıstan'a uğrayıp eve gideceğim..."

Metin çok sevdiğim çizgileri olan eski bir karikatüristti. Atlas pasajında bilimkurgu, fantezi ve korku türünde filimler, kitaplar satıyordu. Bu anlamda İstanbul'daki tek yerin sahibiydi. Dağıstan da karikatüristti. Girgir'da ve Yeni Yüzyıl gazetesinin eki Gafe Pazar'da benim öykülerimi çizgiroman yapmıştı birkaç kez. Telefon edip görüşmek istediğini söylemişti.

"iyi, ben de çeviri için yayınevine uğrayacağım. Belki dergi için birkaç sayfa verirler."

Kahvaltımız bitmişti ki bir keyif çayı içerken yine aşk acım depreşti, "Gökhan sen bu kızlarla ilişkilerinde nasıl başarılı oluyorsun ya? Kızları anlamak imkânsız..."

Bana tamamen anlayışlı gözlerle baktı, "Başarılı filan değilim, As-lı'yı unuttun mu? Sadece daha az önem veriyorum. Pelin, ben ijerine varmadıkça bana bağlandı. Tamamen serbest bırakıyorum onu, o aramadıkça aramıyorum, o görmek istemezse görmüyorum o kadar."

Bu itirafı bana teselli olmuyordu, "Bir kızı çok seviyordum, bana çok sıkı bir tekme koydu ve hâlâ anlayamadım ne yaptığını" diyerek anlatmaya başladım.

"Kız liseliydi, hafta sonlan görüşüyorduk. Birden cumartesi, pazar stüdyoda çekilen bir programa verildim. Gerçi kanalın en önem verilen programıydı, kariyerim için iyiydi ama ilişkiyi bitirdi. Önce görüşemedik, bana işten ayrıl, öykülerin güzel dedi; bir gün yatakta ona bir öykümü okutmuştum..."

Bir soğukluk girdi aramıza, okul çıkışı evini aradığımda bulamıyordum. Geceleri de babası var diye arayamıyordum. Bir şeyler olduğunu hissettim ama engel olamadım...

Bir gün patronların bir toplantısını çekme görevi verildi, eve gidip takım elbise giymeliydim. Banyodan çıktım, kurulanırken telefon çaldı. Açtım o.

Kaç gündür evde bulamıyorum ya, kinayeli bir şekilde neden aradığını sordum. 'Niye aramayayım ki? Odama telefon bağlandı artık rahat konuşabiliriz.' dedi ve oda numarasını verdi. Biraz daha konuştuk ve aniden 'Ben ayrılmak istiyorum' dedi.

Sıkı bir darbe olmuştu. Sinirle güldüm. Aramızdaki duygusal buzu eritecek, tekrar beraber olmamızı sağlayacak cümleyi kurmaya çalıştım ama kaba bir 'Tamam' diyebildim ancak. Telefonu kapattığımda çılgınlar gibi gülmeye başladım. Yani ayrılmak isteyen kız niye daha rahatça konuşabileceğiz diye oda telefonunu versin ki?!"

Neredeyse ağlayacaktım. Gökhan'da önüne eğmişti bakışlarını. Ayağa kalkıp boğazın manzarasıyla rahatlamak istedim, "Neden böyle bir şey yapmış olabilir ki, sen anlam verebildin mi?"

Gökhan sadece omzunu silkti. Kimseye anlatmamıştım bunu, sesime rahatsız edici bir titremenin girmesine engel olamamıştım. "Aşkın bitişi kadar bu anlamsızlıkta mahvetti beni. Zaten ondan sonra işe dayanamadım. Duvarlar üstüme geliyordu sanki. Askere gidiyorum diyerek ayrıldım."

Sıkıntılı bir sessizlik oldu, daha fazla dayanamadım banyoya koştum. Gözlerimi aynadan kaçırarak, musluğu çevirip yüzüme biraz su serptim. Şu anda yansımama; göreceğim incinmiş, ezik ifadeli surata bakamazdım.

Gökhan kapının dışından seslendi, "İyi yapmışsın." dedi, "İnan bana kulübü bulmana ne sebep olmuşsa, hayırlı olmuş demek lazım."

Evet kulüp. O çok önemliydi. Mutlaka beni üye yapacak öyküyü bulmalıydım.

Gökhan ney çalmaya başladı. Bu yeteneğini bilmiyordum. Bir süre bu ilahi müziği dinledim. Ney sesi kadar insanın ruhuna işleyen bir ses olamaz. Birden kesti, sanki çok önemli bir keşifte bulunmuş gibi, "Kız hangi öykünü okumuştun?" diye sordu. "Ya boşver biraz daha çalsana..."

"Yoruldum o kadar kolay değil bu, ama kasedi var. Sen öyküyü hatırlamaya çalış."

Müzik setinden ney sesi yayılmaya başlarken öyküyü hatırlamıştım. Anlatmaya başladım.

İsme, Tanrı Ağaç'ın yapraklarından dikilen tören yamağı kıyafetini 'dikkatle giydi. İnanılmaz heyecanlıydı, Zorlu bir kıştan sonra Tanrı Ağaç'ın ilk meyve çiçeklerinin açışı kutsanacaktı. Baş şaman Opape, kışın hastalanarak neredeyse,ölecek duruma gelen Geveni'yi kurban olarak seçmişti.

Uçurum Kabilesi'nin hayatı zorluymdu. Küçük bir alana sıkışmışlardı. Önlerinde kocaman bir uçurum, arkalarında geçilmez sert kayalar yer alırdı. Arada kalan küçük düzlükte kaynakları kit ama mutlu bir hayat sürerlerdi. Yiyeceklerini, giyeceklerini, ısınmak için yakacaklarını hep Tanrı Ağaç sağlardı onlara.

Bu şartlar altında Tanrı Ağaç üstüne bir din oluşması kadar doğal bir şey yoktu. Babadan oğula nesillerdir Opapeler yılda iki kere kabileden uçuruma atılacak kurbanları seçer, ağacın bakımıyla ilgilenirlerdi. Opape'nin beş yardımcısı Tanrı Ağaç'a zararlı böcekleri gece gündüz ayıklar, dallar arasında kurdukları tuzaklarla Tanrı Ağaç'ın meyvelerindeki özsuymu almaya gelen kuşları yakalarlardı. Güzel bir ekolojidydi onların ki; doğal engeller nedeniyle dünyanın geri kalanıyla bağlantıları yoktu ama bu onları ilkel dünyanın zorluklarından, vahşi hayvanlardan koruyordu.

İsome elbisesiyle çok şık olduğunu tüm kabilenin gözünün onda olacağını biliyordu. Mağara çıkışındaki içme suyu havuzuna giderek, mümkün olduğunca eğildi görünüşüne baktı. Yaprakların yeşili, siyah gür saçlarıyla müthiş bir uyum yaratmıştı. Yeşil gözleri daha belirgin ortaya çıkmış, genellikle beğenmediği büyük burnu bile hoşuna gitmişti.

Nesiller boyudur Opapeler baş şaman oluyordu, ama İsome'nin içinde küçük de olsa bir umut vardı. Çünkü son Opape'nin hâlâ erkek evladı yoktu. Sorun Opape'de olmalıydı çünkü baş samanların kabilenin her di-şisiyle istediği zaman cinsel birleşme ayrıcalığı vardı ve çok doğurgan dişiler bile Opape'ye evlat verememişti. İsome, diğer dört yardımcının onun yanında hiçbir şansı olmadığını düşünüyordu; yakışıklı, güçlü ve zekiydi... Üstelik babası kabilenin sözü dinlenir üyelerinden biriydi. Yıllardır boşa akan yağmur sularını bir içme suyu havuzunda toplamayı o akıl etmişti. Ondan önce kurak mevsimlerde kabilenin birçok üyesi susuzluktan kavrularak öldü ya da mağara diplerine tehlikeli arayışlara gidilirdi. Babasının yaptığı havuz İsome'nin ailesine çok önemli imtiyazlar sağlamıştı.

İsome tüm gözlerin kaçamak bakışlarla dahi olsa üzerinde olduğu bilinciyle uçurumun kenarına kadar yürüdü. Kabile üyeleri arasında, insanların kurban törenleri sırasında atıldığı uçurum kenarına gelen pek ol-

mazdı. İsome'nin uçuruma karşı bir düşmanlığı yoktu, derinliklere korkusuzca ve hiçbir rahatsızlık duymadan baktı. Çok aşağılarda kuş yuvaları seçiliyordu. Başını kaldırdığında karşı yamacı gördü.

Uçurumun ayırdığı karşı tepe ile arada on ayak kadar vardı. O dar tepenin ötesinde sonsuz gibi gözükten bir düzlük uzanıyordu. Ancak çok keskin gözler o düzlükte yürüyen dev hayvanları seçebiliyordu. O kadar uzaklıklardan bile iri cüsseleriyle seçilen bu canavarlar nedeniyle kabile küçük bir alanda sıkışmış olmaktan çok memnundu. Bir keresinde kocaman uçan bir yaratık ağzındaki yaralı canavarı düşürmüştü. Diğerlerine göre bebek olduğu anlaşılan bu canavar bile kabile üyelerinin iki katı kadardı, yaralı olduğu halde Tanrı Ağaç'dan yapılan sivri uçlu silahlar öldürene kadar on kadar kabile üyesini öldürmüştü. Şimdi kafa kemikleri, arada bir bu küçük alandan dışarı dünyaya gidelim diyenleri caydırmak için baş şaman Opape tarafından saklanıyordu.

İsome bir an hayal kurdu, bir adımda karşı yakaya adımını atabilecek-miş gibi... O dev canavarlarla mücadele ederek kabilesini yönetecek, büyütecekti. Acaba dünya yüzünde kendileri gibi olan başka kabileler var mıydı? Ve geriye dönüp yaşadıkları düzlüğün arkasındaki aşılmaz kayalara baktı. Kabilenin buraya nasıl geldiği unutulmuş bir anıydı. Gerçi İsome Opapeler'in bildiğini tahmin ediyordu. Ya canavarlardan kaçan bir aile mağaralardan geçerek buraya ulaşmış veya çok çok eskilerde olan bir deprem o aşılmaz kayaları ve uçurumu yaratmıştı. İsome yerin altındaki huzursuz ruhu bilirdi. Gerçi baş şaman yeri sallayan huzursuz ruh olmadığını, onun Tanrı Ağaç'ın kökleri olduğunu. Tanrı Ağaç kabileye kızınca köklerini sallayarak yeri titrettiğini söylüyordu. Bu konuda haklı olabilirdi, çünkü dev Tanrı Ağaç'ın köklerinin nerelere kadar uzandığı asla bilinmezdi.

Bir davul vuruşu ile törenin başlayacağı tüm kabileye duyuruldu, İsome telaşla Opape'nin arkasındaki yerini almak üzere mağara çıkışına koştu.

Opape kızıl sonbahar yapraklarından özenle yapılan tören kıyafeti ve başlığını giymişti, İsome ve diğer yardımcıları da yeşil yapraklardan yapılan kıyafetlerini. Onların başı açıktı. Tüm kabile Tanrı Ağaç'ın çevresinde

halka oluşturmuş eski bir şarkıyı mırıldanarak sallanıyorlardı. Tören ekibi Tanrı Ağaç'a yaklaşınca halka açıldı.

Bahar ayını her yıl olduğu gibi sıkıcı geçti. Zaten tüm kabile, töreni değil, gece yapılacak yasaksız eğlenceleri beklerdi. Opape, İsome'nin çoktan ezberlediği yedi konuşmasından birini yaptı. İsome hem konuşmayı takip ediyor, hem elindeki yaprağı sallıyor, hem de kafasında, kendisi baş şaman olunca konuşmada yapacağı değişiklikleri hayal ediyordu.

Törenin son aşamasında Geveni dizleri titreyerek Tanrı Ağaç'ın yanına getirildi. Kimse Geveni'nin kurban edilmekten korktuğunu düşünemezdi, herkes onu bu kutsal kurban seçildiği için kutluyordu, yüzlerde gülümseme vardı. Dizlerinin titremesi zayıf bedenini sarsan hastalıklardan dolayı olmalıydı.

Baş şaman Opape Geveni'yi kutsadıktan sonra ağzına Tanrı Ağaç'ın ilk yeni yıl meyvesini koydu. Bu büyük bir onurdu, giysilerini çıkarttıktan sonra uçurum kenarına getirdi ve itti. Geveni giderek zayıflayan bir çığlık ile uçurumun dibine doğru uzun bir uçuşa başladı. Herkes törende bir aksilik yaşanmadığı için memnun eğlenmeye başlamıştı bile. Baş Şaman'm izniyle Tanrı Ağaç'ın meyvelerinden yapılan keyif verici bir içecek dağıtılmaya başlandı.

İsome doğmadan çok önce seçilen kurbanlardan birisi, Tanrı Ağaç'ın ilk meyvesi ağzına verilmeden önce koşup kendini uçurumdan atmış ve o sene yaşanan felaketlerden dolayı tören aşamalarına çok dikkat edilir olmuştu. Kabile hiçbir aksilik yaşanmadığı için eğlencelere kendini daha çabuk vermişti. İsome tören kıyafetleri içinde vakur duruşunu bozmuyor ama kabilenin birkaç güzel kızının bakışlarını üzerinde hissettiği için mutluluk duyuyordu. Ama Opape'nin yaptığı bir açıklamayla tüm neşesi sö-nüverdi. Opape karısının hamile olduğunu açıklayıverdi, üstelik yaptığı yaprak testi çocuğun erkek olduğunu gösteriyordu. Bu İsome'nin gelecek planlarına büyük bir darbe vuruyordu.

İsome için için kızdı; Opape'nin kısır olduğu o kadar belliydi ki, karısı bir oyunla yardımcılarından en irisi Nodaki'nin tohumlarını kullanmış olmalıydı. Kendisini kandırılmış, kapana kısılmış gibi hissetti.

o gece patlayan fırtınayı kimse beklemiyordu. Eğlenceleri bozulan kabile korkuyla mağaralarına çekildi. Her ilkel topluluk gibi gökgürültüsü ve şimşek hâlâ korkulan doğa olaylarıydı. İsome geceyi fırtına nedeniyle tir tir titreyen iki kızla birbirlerini ısıtarak geçirdi.

Sabahın ilk ışıkları, her şafaktan farklı renkler taşıyordu. İsome bu garipliği hemen fark ederek ne olduğunu anlamak için dışarı çıktı. Tüm kabilenin uçurumun kenarında dizilmiş hayret sesleriyle karşı kıyıya baktığını gördü. Kendine baş sokabileceği bir aralık bulunduğu o da gördüğü güzellik karşısında dona kaldı.

Uçurumun karşı kıyısında tıpkı bir kaya gibi toprağa yan yarıya girmiş kristal bir kubbe ışığı kırarak gökkuşağı renklerini etrafa yansıtıyordu. Bu kabilenin hiç görmediği fantastik, doğal olmayan bir güzellikti.

İsome en çabuk toparlananlardan biri oldu ve kendini bile şaşırta bir çıkışı yaptı; "O bir Tanrı olmalı. Renklerin Efendisi Tanrı!!!"

İsome orada çabucak bir din kuruvermişti. Doğal olarak da kurduğu bu dinin Tanrı katında temsilcisi kendisiydi. Onun istekleri ve söyleyecekleri İsome'nin ağızından dökülecekti bundan sonra... Opape bu durumdan hiç hoşlanmamıştı.

İsome çabucak bir şekilde yeni Tann'nm niteliklerini, hayatlarında alacağı yeri açıklamaya başlamıştı. Opape'nin konuşmaları yerine düşündüğü cümleleri güzel bir şekilde sıraladı. Herkes büyülenmiş gibiydi, sözlerin etkisini o inanılmaz renkler perçinliyordu.

Opape İsome'yi neredeyse itekleyerek bir köşeye çekti. "Sen ne yapıyorsun İsome?"

"Yeni Tanrı benim ağızımdan konuşuyor Opape Efendi!"

"O Tanrı filan değil!"

"Peki sizce nedir efendim?"

"Ne olduğunu bilmiyorum, henüz bir açıklamam yok ama Tanrı değil. Bunu yerime seni bırakmayacağımı düşündüğün için mi yapıyorsun?"

"Hayır, niye bir ikinci tanrımız olmasın? Tanrı Ağaç zaten yanımızda onun kızdığını sanmıyorum. O ayrıca müthiş bir fırtına sonucu geldi buraya belki de Tanrı Ağaç yapmıştır. Bir arkadaş istemiştir."

"Saçmalama!"

"Sizin bunca zamandır olmayan çocuğunuzun bu yaşta olacağını düşünmek nasıl saçmalık değilse, bu da değil efendim."

Bu cümle ipleri koparmıştı. Opape köpürdü, tam İsome'ye saldıracakken araya İsome'nin babası girdi. Güçlü bir aileydi onlar. Su onların kontro-lündeydi. Birden kabile ikiye bölünüverdi. İsome, "Bu yaşlı bunak gerçekten de çocuğun kendisinden olduğuna inanıyordu herhalde." diye şaşırıdı.

O sırada küçük bir sarsıntı oldu. Tam Opape bunu kullanmak için kol-lanını açmıştı ki, İsome bir kayanın üzerine sıçrayıp dikkatleri üzerine çektikten sonra, "Renklerin Efendisi Tann kendisinden şüphe duyanlara gönderdi bu uyarıyı." dedi. İlk davranan kazanmıştı, Opape de, "Tanrı Ağaç'ı kızdırıyorsunuz" diye açıklama yapacaktı.

İsome baş şamanı olduğu yeni tanrısıyla ilk tehlikeyi güneş batınca yaşadı. Gece olunca doğal olarak kubbe renkli ışıklarını kesmişti. Yeni dinin baş şamanı bu kadar basit bir şeyi düşünmediği için kendine kızarak hemen çözüm yolunu buldu. "Yeni Tanrımız iyiliği ve ışığın Tanrısı, elbet-teki kötülük ve karanlıkla işi yok..." bu açıklama basit ama etkiliydi. Kabile için yiyecek, içecek, giysi ve yakacak veren Ağaç Tann'dan sonra bu yararsız ve sorunlu Tanrı yine de güzelliğiyle gönüllerine taht kurmuştu.

Yeni Tann'ın ilk günleri o kadar da zor geçmedi. Sonuçta tek yaptığı uçurumun karşı kıyısında durup gökyüzü bulutsuz olduğu müddetçe güneşin ışığını kırıp gökkuşağı renklerini yaymaktı. İsome ise saatlerini yeni dinin kurallarını, ritüellerini icat etmekle geçiriyordu. İlk ritüel kendi-ğilinden çıkmıştı zaten, yorucu iş günü sonlarında kabile kendi kendine uçurumun kıyısına oturup kubbeyi seyrediyordu.

İsome iyi şarkı söyleyip, müzik aleti Dolata'yı çalan Yavisi'yi her akşam kabileyeye şarkı söylemekle görevlendirdi. Yavisi görevini çok iyi yeri-

ne getirdi kısa zamanda Renklerin Efendisi Tanrı'ya şarkılar hep birlikte söyleniyordu.

İsome bazılarını şaşırtsa da kurban verme töreni koymamıştı ibadetlere... Yine de Tanrı Ağaç'a tapanlarla aralarında oluşan gerilim bazen ilginç noktalara varıyor. Ebeveynler çocuklarıyla, eşler birbirleriyle tartışıyor.

Yeni Tanrı'nın gücü sıcak yaz günlerinin gelmesiyle artmıştı. Bazı müritler o kadar âşık ki; yeni tanrılarına dokunabilmek, ulaşabilmek için çıldırıyorlardı. Hatta birisi dayanamayıp uçurumu aşabilmek için atlayıverdi, tabii sonu kayalara çarparak ölmek oldu.

Uçurum kabilesi için acı son bir yağmurla geldi. Yağmur ardından kabilenin genç bir üyesi küçük bir karıncayı izliyordu. Karınca küçük bir su birikintisini geçmek için bir çöpü köprü yapınca gencin kafasında bir şimşek çaktı. İsome'ye koşup Renklerin Efendisi Tann'sma ulaşabilmenin yolunu bulduğunu açıkladı.

İsome fikrin basitliği karşısında şaşırdı. Üstelik de inancının sorgulanmasıyla başbaşa kaldı, gerçekten de Tanrı Ağaç'tan vazgeçmiş miydi? İçten içe isteğinin iki Tanrı'nın baş şamanı olmak olduğunu itiraf ediyordu. Fakat şimdi o tanrılardan birisinin sonu gelecekti. Genci bir süre bu fikrini açmaması için ikna etti. Fakat çok kısa süresi olduğunu da biliyordu.

Yeni Tanrı'nın müritleri onu daha yakından görmek, her güzellikte olduğu gibi dokunabilmek, sahip olmak istiyorlardı. Sonuçta iki gün sonra kararını verdi. Müritlerine fikri açıkladığı zaman herkes inanılmaz bir şevkle karşıladı bunu.

O andan itibaren çok gizli çalışmalar başladı. İsome'nin planı, başlattığı devrimi bir aşamada bitirmek. Tanrı Ağaç'a tapanların gücü yok ederek, kendi iktidarını ortaya koymaktı.

Tanrı Ağaç müritlerine verilecek su ve Tanrı Ağaç tarafından Renklerin Efendisi Müritlerine verilecek ağaç yemişleri konusunda tartışmanın çıktığı gece ilerleyen saatlerde karanlıkta gölgeler hareket etmeye başladı. Uzun zamandır silahlarını hazırlamıştı İsome taraftarları, ilk olarak düş-

manın başını ezmek lazımdı. Opape'nin mağaradaki bölümüne saldıran üç kişi şamanı sopalarla döve döve öldürdüler. Onun çılgınlıkları ile iki tarafın müridleri her yerde kavgaya tutuştu.

Sabahın ilk ışıkları müthiş bir vahşeti aydınlatıyordu. Saldırı İsome'nin hayal ettiğinin ötesinde bir dehşet yaratmıştı, sadece Tanrı mücadelesi değil, uzun zamandır arada biriken her türlü sorun bu gece halladilmeye çalışılmış, başka kişisel çatışmalarda kavganın büyümesine neden olmuştu.

İsome galip çıkan taraftı, o Opape'nin mağarasında ganimetlere bakarken dışarıdaki gürültü üzerine büyük bir hata yaptığını anladı. Açıklığa koştuğunda müritler şevkle Tanrı Ağaç'ı yıkıyorlardı. Çabaları engel olabileceği noktayı geçmişti, bazıları Tanrı Ağaç'ın toprağını kazıyor, bazıları köklerini kesiyor, bazıları uçurum tarafına itiyordu. Sonunda eski Tanrı büyük bir gürültüyle uçurumun karşı kıyısına kadar devrildi.

Tanrı Ağaç, büyüklüğüyle tüm uçurum üzerinde uzanmış karşı kıyıya devrilmişti. Bir köprü olmuştu. Şimdi büyük heyecan yaşanıyordu. Kabile içinde en büyük vahşet yaşanmış, kaç neslin tanrısı yıkılmış, hiçbir zaman aşılmaz diye gözüken uçurumun üzerine köprü yapılmıştı. Ve en önemlisi Renklerin Efendisi'ne artık ulaşılabilirdi.

Sopalarının ucundaki damlayan kanlarıyla, vahşetten gözü dönmüş insanlar karşı kıyıya yavaş yavaş, tek tek geçtiler. İsome'de liderliği almanın vakti geldiğini düşünerek hızla karşı kıyıya geçti ve en öne ilerledi.

Kubbenin yanma vardıklarında bir düş kırıklığı yaşanıyordu. Müritler kubbeye gelen ışığın önüne geçtikleri için, aynı zamanda çok yakın durdukları için yansımalar görülmüyor, üstelik de yakından o kadar hayran oldukları güzelliği fark edilmiyordu. İsome bile bundan rahatsız olmuştu.

Son darbe biraz sonra geldi. Kubbeye bakabilmek için bir taşın üzerine çıkan Yavisi dengesini yitirince düştü ve sopasıyla kubbenin bir tarafını kırıp verdi. Kubbenin kırılması büyük bir şaşkınlık ve hayal kırıklığı yaratmıştı.

Yeni Tanrı hem yakından o kadar güzel değil, hem de fazlasıyla kırıkandı!... Sonunda birisi tepkisini doğal olarak söyleyiverdi, "Bunun için mi yıktık eski Tanrı Ağaç'ımızı; yiyeceğimizi, giyeceğimizi, yakacağımızı

sağlıyordu. Ondan içki, ilaç yapıyordum, bizi koruyordu, dallarına gelen kuşları yakalıyorduk."

...Ve saldırı başladı; önce cam kubbe tuzla buz edildi, sonra çoktan kaçmış İsome'yi öldürebilmek için aradılar. Geriye baktıklarında uçurum kabilesinin nazik yaşam dengesinin mahvolmuş olduğunu gördüler. Orada kalamazlardı artık!...

Öyküyü tamamlarken, sanki çok geride kalmış, ölü biri tarafından yazılmış gibi hissediyordum. Gökhan alkışlamaya başladı. "Müthiş, müthiş. Eğer daha iyi bir öykü bulamazsak bu da idare eder gibi. Kulüp üyelerini tanırım, etkilenirler bu öyküden. Özellikle şair, hatırlarsın öyküsünü. Uçurum Halkı'na bayılır o."

Gökhan insana moral vermeyi iyi biliyordu... Kafama öykü fikirleri doluşmaya başlamıştı.

Evi topladıktan sonra beraber çıktık İstiklal'e... Önce Metin'e uğradım. Yemek molası vermiş, epey kanlı bir filmin cd'sini izliyordu. Bir süre yan yana sessizce görüntülere baktık. O kadar uzun zaman arkadaştık ki, bazı zamanlar konuşmadan da birbirimizin varlığından hoşnut olabiliyorduk. Tekrar yazmaya karar verdiğimi söylediğimde çok sevindi, o da sinema üzerine bir kitap hazırlığı içindeydi. Yıllardır, beraber yapacağımız bir kısa film projemiz vardı. Kulübü keşfetmemle yaşama sevincim öylesine geri gelmişti ki, "Gelecek yaz şu kısa filmi çekelim ya." diye tutturdum. "Tohum" isimli çok beğendiğim bir öyküsü vardı.

Metin'in işleri çok iyiydi. Girip çıkan müşteriler yüzünden konuşmamız kesilip duruyordu. "Eğer bir gün kitabım çıkarsa senin dükkânında imza günü yapacağım." dedim ona. Güldü, "Sen öykülerini anlatmak yerine yaz, kitabını çıkar, bu dükkâmimza günün için ellerimle hazırlayacağım."

Metin'in beni en çok etkileyen özelliği "Lastik Oyunu" diye adlandırdığım bir yeteneğiydi. Karşısındaki insanı hemen tanıır, zaaflarını, sinirlendiği noktaları anında keşfedip bir yo-yo gibi gerip boşaltırdı. San-

ki utandırıcı anıların, sırların kokusunu alırdı, hiçbir sığınak onun radyasyonundan kaçabilmek için yeterince kalın olamazdı. Yıllar içinde dostluğumuz sürerken, doğal olarak yaptığı bu oyununu gözlemlemiş, "Lastik Oyunu" diye isimlendirmiştim. Hatta kurallarını bile koymuştum. Örneğin alt-üst ilişkisinin olduğu kişiler arasında oynanması uygun değildi. Yapılabilirdi, ama adil olmazdı. Ayrıca Lastik Oyunu'nun başarılı olması için karşınızdaki insanın kızıp gitmemesi gerekiyordu. Lastik gerilip, boşalmalı sohbet sürmeliydi. Samimi bir şekilde itiraf etmeliyim ki, bu oyunu benim üzerimde de çok kez uygulamıştı. İyi bir performansı olmalıydı ki hâlâ dosttuk!...

Tam yanından ayrılacaktım ki, Kemal Abi kapıdan içeri girdi. Daha İstanbul'a ilk geldiğimde, sahaflarda bilimkurgu kitabı ararken tanıştığım inanılmaz özellikleri olan eşsiz bir insandı. Tanıdığımdan beri para sıkıntısı çeker, kısa dönemler serbest olarak boyacılık yapar, sonra kazandığı para yettiği kadarıyla tembellik ederdi. Tembellik dediysem genel görüşe göre elbette; yoksa kitap alır, keyfince gezer, nargilesini tütürür, şiir yazardı... Yani bana göre en iyi şekilde yaşardı.

İddiasız, basılması ve ün getirme kaygısı duymadan şiir yazar, sonra da birçok dergi ve yayınevi yayınlamak istediği halde yazdıklarını yakardı. Onun da gelmesiyle iyice zevk aldığım bir sohbet daha başladı. Sanki yaşamıma büyüü bir el değmişti. Her şey çok güzel gidiyordu. Bir süre sonra istemiyerek de olsa oradan ayrıldım ve meydana doğru yürüdüm.

Dağıstan'ın evi Sıraselviler'deydi.

Oturduğu daire tam bir ressam atölyesiydi. Önce Metin'in selamını ilettilim. Çocuklar için boyama kitabı üzerinde çalışıyordu. Bir kenarda Gırgır'da beraber ürettiğimiz çizgiromanlar vardı. Remzi adlı bir arkadaşımız dergi çıkaracakmış, onları istemiş.

"Parası yoktur onun. Sen ne diyorsun? Benim için fark etmez." dedim. Remzi'yi severdim. Dağıstan'ın derdi tek o değildi,

"Aynı fikirdeyim. Bu arada yurt dışından teklif aldım. Bazı işler göndereceğim onlara, senin Tekboynuz'u da çizmek istiyordum."

"Vay canına unutmamışsın onu. Adamı bir türlü inandıramamıştık benim yazdığımı, mitolojiden gerçek öykü zannediyordu."

"Hakikaten insan öyle sanıyor ama... Senaryosunu ne zaman getirebilirsin?"

Dağıstan'ın Tekboynuz'u hatırlamasına **çok** sevinmiştim. "Zaten yazılıydı, yarın bir yemek davetine geleceğim Taksim'e, sana uğrar bırakırım." dedim.

"Ben gazeteye iş teslim etmeye gitmiş olabilirim aşağıdaki emlakçı-ya bırakabilirsin. Bu gece biraz eskiz yapayım, bir anlatsana öyküyü..."

Dağıstan'ın benim öykümle yurt dışına iş yapmak istemesi çok önemliydi. O elektrikli çaydanlıktan sıcak su koyup, çay poşeti çıkarırken "Tekboynuz"u yıllar sonra bir kez daha anlattım.

Kavga Tanrıçası Eriş, herkesin bildiğinin aksine, ünlü Troya savaşıma neden olacak güzellik yarışması için ortaya, "En Güzele" yazılı altın elmayı attıktan sonra gitmemiştir. Aksine, olacakları görebilmek için sahnenin en önlerinde yer alıyordu. Ama orada olmaktan başına gelebilecek tehlikeleri göze alamadığından (çünkü sinsisi olduğu kadar da korkaktı) Hermes'in kılığına girmişti.

Gerçek Hermes'in ortaya çıkmamasını da Dionysos'tan aldığı son derece lezzetli şaraplarla garantiye almıştı. Hermes; büyüdü değneğini, kanatlı sandaletlerini ve şapkasını Eris'e ödünç vermiş, bir Tann'ya yakışmayacak şekilde sızmış horluyordu.

Hermes kılığına giren Eriş, Paris'in en güzeli seçtiği sıralarda, oç andını yerine getirdiği için içi içine sığmaz şekilde mutluydu. Bir an gözücü-ya Afrodit'in oğlu Eros'u yanı başında görünce aklına bir hinlik daha geldi. Önce; "Olabilir mi, yok yok olmaz, olabilir!" diyerek aklına gelen fikrin ha-rikalığına kendi de şaşı ve hemen planını uygulamaya başladı.

Athena ile Afrodit birbirlerini pek çekemezlerdi. Ve tabii ki tanrıçaların geçmişte birbirlerine karşı pek gaddarca oyunları vardı. Eriş bunların çoğunda bizzat yardımı istenen kişi olmuştu.

Eros'un kulağına eğilip, Athena'nın Afrodit Eros'a hamileyken yaptığı kötülük dolu bir oyunu, aralarında geçen birkaç kavgayı anlattı. Yarışma psikolojisi içinde Hera'nın, Athena'nın ve Afrodit'in taraftarları coşmuştu. Eros da annesinin tarafını, her zamanki gibi içindeki aşırı duygularla tutuyordu.

Eris'in anlattıkları, o içindeki durması imkânsız duygu cıvasını, abanoz cıvası gibi kararttı. O kararlılıkla ve Hermes kılığındaki Eris'in kışkırtmasıyla, Afrodit'in birinci seçilmesiyle sonuçlanan yarışmanın gürültülü finalinde, üzüntüsünü belli etmemeye çalışan Athena'ya aşk okunu gönderdi.

Eros, Athena'ya; Zeus'un kafasından zırları içinde fırlayan savaşçı tanrıçaya, en güçlü ve özel aşk oklarından birini göndermişti. Âşık etmiş ama hedef belirtmemişti. Athena'nın gözleri önünde şimşekler çaktı, dünya başına yıkılıyor sandı. Her zaman erkeksi tavırları içinde saklı tuttuğu duygusal kimliği, aşkın zelzelesiyle sarsıldı. Gözleri kör olmuştu, içindeki aşk ateşi büyürken, hedefini bilmediği bir saldırganlık gösteriyordu. Bu karşılıksız aşktan bile yıpratıcıydı, çünkü Athena neye âşık olduğunu da bilmiyordu.

İçinde yıkıcı Troya Savaşı'nın da olduğu yirmi yıl Athena için azap dolu arayışla geçti. Hiç tanımadığı duyguların dalgalar halinde vücudunu sarmasıyla Athena cehennemi yanında taşımaya başladı.

Erzağmı, toğasmı, zırhını, mızrağını yanında dost bilerek evrenin her köşesini araştırdı. Bulutsular, kara delikler, patlayan ve sönmüş güneşler, buz gibi gezegenler, sıcaktan eriyen gezegenler onun aşkını arayışına tanıklık etti.

Uzun yıllar süren yolculuğu başarısızlıkla sonuçlanmıştı, tekrar Dün-ya'sına döndüğünde soluklanmak için Pan'm ormanında durdu. Bir sedir ağacına yaslanıp, Pan'ın flütünü dinledi, toynaklı ayaklarıyla hoplaya zıp-laya yaptığı dansını izledi. Güneş ince bir sis örtüsünün ardında ışık süzmeleri yaratarak görünüyordu.

Ormanın içinde akan küçük derede yansımalar gökkuşağı yaratıyor, sisle birleşen sihirli bir atmosfer oluşturuyordu. Ve işte aşkını o an gördü... Tekboynuz bembeyaz, bir hayalet gibi derenin kenarına gelerek su içmeye başladı. Alnının tam ortasındaki boynuzu süt beyazı bir matlık içindeydi. Pallas Athena aradığını bulmanın sarsıcı varlığını içinde duyarak, hareketsiz kaldı.

Panik içinde seslendi Tekboynuz'a, bu seslenişin atı korkutacağını neden sonra düşündü ve yakalamak için atıldığında Tekboynuz çoktan kaçıp gitmişti.

Athena günler boyu sürecek bir ava hazırladı kendini... Artık mutsuz değildi, aşkın bilinmez girdaplarında savrulmuyordu. Sabırlı bekleyişi Tek-boynuz'u tekrar su kenarında görmesiyle ödüllendirildi. Daha önceden hazırladığı bir tuzakla, atın gerisindeki bir çalının gerildiği yaydan kurtulmasını sağladı. Çalı atı korkutunca tek hareket yönü Athena'nın adaleli kollarıydı. Athena bir kayadan da aldığı destekle Tekboynuz'un sırtına atladı.

At inanılmaz bir vahşilik ve asilikle ne kadar sırtından atmaya çalışsa da yelesini bırakmadı, gövdesini ayaklarıyla kavradı.

Tüm orman hayvanları, boynuzunun içinde ölümsüzlüğün sırrını taşıyan mucize hayvanın, ilk defa boyun eğişine tanık oldu. Yedi gün, yedi gece boyunca Athena'nın boyunduruğundan kurtulmaya çalıştı Tekboynuz, ve sonunda yoruldu, bağlanmaya razı oldu.

Athena, Tekboynuz'u bir meşe ağacının sağlam gövdesine bağlayarak ava çıktı. Günler boyu süren mücadele onu da yorgun düşürmüştü, orman kendisine bir geyik sundu. Yemeğini pişirirken arada bir ata bakıyor, içindeki tatminsizliğin nedenini arıyordu. İşte aşkı orada duruyordu, bağlıydı, elini uzatsa okşayabileceği uzaklıktaydı ama bir şey eksikti.

Doymuş bir halde gözleri uykuyla kapanmaya hazırlanırken Tekboy-nuz'un gözlerinin içine uzun uzun baktı. Kızıla çalan kahverengi gözlerin içinde henüz adlandıramadığı bir sır dalgalanıyordu. Bu sırrı çözmeyi sabaha bırakarak uykuya daldı.

Uyku onu karanlıklara götürürken, bir ihaneti de sakladı, Pan'ın ormanı her ne kadar Tanrılar'a ve Tanrıçalar'a saygılıysa da Tekboynuz'da Tanrısal bir yaratıktı. Meşe kendini zorladı, küçük yaratıklar Pallas Athena'nın düğümünün çözümüne yardım ettiler. Tekboynuz yaradılışından beri sahip olduğu özgürlüğü tekrar kazandı. Öyle bir hızla kaçtı ki her adımı kilometrelerce mesafe götürdü. Ölüm çölünün bir vahasında durabildi ancak.

Athena uyandığında Tekboynuz'un çözülmüş yularına bir an boş gözlerle baktı. Kızgınlıkla attığı çığlık Pan'ın ormanında küçük bir katliam estirdi, tavşanların kemikleri eridi, bitkiler, ağaçlar tutuştu. Tüm güçlerini seferber edip Tekboynuz'un yerini hızla buldu (kötü güçlerle de anlaşma yaptığı söylenir). Hades'in yardımıyla yeraltında hızla hareket edip Tekboynuz'un saklandığı vahanın içinde bulunan gölden fırladı. Suların içinden gelen dehşet karşısında çaresiz kaldı Tekboynuz. Yine bir mücadele, ama bu kez sonucun ne olacağı bilindiğinden kısa süren bir boyun eğdirme yaşandı.

Pallas Athena günler boyu Tekboynuz'la konuştu, inceledi, aşkı önündeydi ama bir türlü tamamlanmayan bir merasimin eksikliğini duyar gibiydi. Ve bir anda fark etti yapması gerekeni...

Aşkına kavuşurken güneş mi tutuldu, yoksa güneş tutulması mı aşkın bütünleşmesi için gerekliydi bilinmez ama Güneş kara bir gölgenin ardından kızıl ışıklarını sundu dünyaya... Tek bir kılıç darbesiyle kesti içinde sonsuzluğun özünü taşıyan boynuzu. Sihirli sözcük, "içinde duyması gerekliydi, içindeki boşluğu doldurması gerekliydi." Bir kendini tatmin başladı, hiçbir erkeğin gücüyle, sevgisiyle elde edemediği kadınlık yuvasına boynuzun varlığı doluyordu.

Pallas Athena boynuzun varlığıyla doldurdu içini, ölümsüzlük sıvısını salgıladı boynuz tıpkı bir erkek gibi. Fırtınalar, depremler, yangınlar, seller kutsadı bu birleşmeyi. Her hücrelerinde ardı ardına sarsılmaları yaşadı ölümsüzlük sıvısıyla kutsanan Tanrıça... At sırnını teslim etmiş olarak | uzaklara kaçtı.

Eros'un lanetli okuyla başlayan, Athena'nın aşkı arama öyküsü burada biter ama dokuz ay sonra ölümsüzlüğün sıvısıyla döllen Tanrı-ça'nın dünyaya getirdiği bir evlat vardır ki, onun yaşadıkları başka bir öy- ; künün konusudur...

Dağıstan'ın yanından ayrıldığımda saat beşe geliyordu. Uykum açılmış gibiydi. Kim var, kim yok bir bakayım diye Gitar Bar'a uğramaya karar verdim. Haktan'la Tarık tiyatro kursuna devam ediyor olmalıydılar. Üç gündür uğramıyordum.

Gitar çok kalabalıktı. Bizim çocukların masasına birkaç kişinin ayağına basarak ulaşabildim. Haktan elindeki bagnetlerle sinirli bir ritm tutturmuştu. Tarık, sevgilisi Demet kucağında oturduğu halde boş bakışlarla etrafı süzüyordu. İlker beni görünce sevinçle ayağa fırlayıp, "Hadi stüdyoya gidelim." diye tutturdu.

Stüdyo kirası fazla değildi **ama** bizde de para yoktu. Cebimizdeki-leri ortaya döktük. En az topladığımız kadar paraya daha ihtiyacımız vardı, Tarık, "İki değil bir saat çalarsak yeter." diye bir çözüm bulunca Tünel'e gitmek üzere fırladık.

Gitar'm karşısındaki sokakta Emek sineması vardı, yanında da Remiks adlı bir müzik dükkânı. Sahibine Remiks İhsan derlerdi, arada bir kaset alırdık ondan. Yanına uğramayı ihmal etmedik, stüdyoya gideceğimizi ama paramızın az olduğunu duyunca hiç itiraz etmeden eksik parayı verdi. Ben çok acıkmıştım, İhsan'm kaşarlı pidesinden iki dilimi arada yiyiverdim.

Böylece kızılı erkekli, mutlu bir şekilde bağırıp çağırmaya, müzik yapmaya kiralık stüdyolara yürümeye başladık. Kulübün sokağından

geçerken, yaşadıklarım, Gökhan'ı görüşüm dilimin ucuna dek gelse **de**, bir türlü anlatamadım çocuklara... Sanki bir engel vardı.

Tünele vardığımızda, şansımıza en kaliteli stüdyoyu boş bulduk. Kızlar bir kenara oturdu. Tarık ritm gitar. Haktan bateri, İlker'de solo gi-tar'ı aldı. Ben bir müzik aleti çalamadığımdan vokale geçtim. Öyle çok ciddiye almadığımız bu grubun adı "Hurafe"ydi.

Isınmak için tek parçamız olan "Tiner Ruhü"yla başladık. Sözleri tabii ki bana aitti;

Ortağı sahte peygamberler sardı Kıyamete kadar bir hastalığım üzerinizde...

Avuç içinde bir ölümüm ben Tiner Ruhudur adım Bir palyaço gibiyim Zehirimle girilir sirkime Soluman biletimdir

Cehennemde doğdum ben Şeytanın bağırsak gazı olarak

Solu beni eriteyim beynini

Henüz onbir yaşındaydı çocuk

Evden attılar onu

Sokaklar evi,

Sokak çocukları da ailesi oldu

Ve avucuna koyup

Tanıştırdılar benimle

Tiner ruhudur benim adım Avuç içinde bir ölümüm ben

**Bir palyaço gibiyim Zehirimle girilir sirkime Hayal sunarım ben İsteyene
istediğimi Bedelim ölümdür Solu beni Eriteyim beynini Cehennemde doğdum
ben Şeytanm bağırsak gazı olarak**

Stüdyodan çıktığımızda hava iyice kararmıştı. Haktan'ın evi Cihangir'deydi, kalmaya davet etti ama artık enerjim tükenmişti; reddettim. Tarık da eve gitmesi gerektiğini söyledi. Bakırköy'de oturuyordu, yolda sohbet etmek için onunla otobüse bindim. Merter'in orada inip geriye yürümem gerekiyordu ama, olsun...

Tiyatro kursunu sordum. İyi gitmediğini söyledi. Bırakacakmış. "Para kazanmam gerekiyor," dedi, "Bir tanıdık sayesinde bir müzik şirketine teknisyen olarak gireceğim."

Tarık'la bir konser organizasyonu sırasında tanışmıştık. Prodüksiyonu o yapıyordu, bende bir heavy metal müzik fanzini için yazı hazırlıyordum. Sohbetimizin bir yerinde Türkiye'de 250 bin heavy metalci olduğunu söyleyince beni gülmekten öldürmüştü. Dost olmamız çok vakit almamıştı.

Sıkıntıyla içimi çekip, "Bir çıkış yolu bulamadık yahu. Şu kriz bitsin tekrar televizyona dönmeyi planlıyorum." dedim. Sürekli iş planları^ yapıyorduk ama sonuca giden bir çaba yoktu.

Tarık'ın geleceğe ilişkin en önemli planı internette yurt dışından zengin bir hatunla tanışıp, Türkiye'den kaçmaktı. Ben mesaj kutumu dolduran seçme saçma yazılar, ilginç olaylar, alıntılar, ordan oraya gönderilen şans zincirleri ve fıkralardan şikâyet ediyordum, "Biriyle tanışıyorsun, bir-iki muhabbet sonrası mail.adresine şu-bu göndermeye baş-

lıyor. Sanki kendi fikirleri, kişilikleri yok da, kolaj, yap-boz gibi bunlarla oluşuyormuş gibi... Şöyle bir konu mu var, bununla ilgili bir anekdot vardır, başka bir sorun mu var, Can Dündar'ın bir köşe yazısını yollar." Adamın şiirsel, kadınları etkileyen, cıvık cıvık melodramsal bir üslubu vardı. Entellektüelizmin Brezilya dizisi diyordum o adama.

Can Dündar Tarık'ın umrunda değildi, "Oğlum Türk kızlarından hayır çıkmaz diye bin kere diyorum sana" dedi. Tarık'a kalırsa, yurt dışından yaşlı bir kadınla evlenmek tüm dertlerini sona erdirecekti. Konuyu değiştirmek için Lord Byron'dan, Mary Shelley "Frankenstein"ı yarattığı o meşum geceden bahsetmeye başladı. Bu konuyla ilgili "Gotik" diye bir film izlemişti. Durağıma gelince kadar döneminin en ilginç karakterlerinden olan Lord Byron'dan, May Shelley'den, Cenevre gölü kıyısındaki o evde olan çetrefilli ilişkilerden bahsettik. Bohem hayat içinde, başka bir ilişki yumağı da Henry Miller ile Anais Nin çevresinde Paris'te yaşanmıştı...

Sohbetimiz epey ilginçleşmeye başlamıştı ki, trafik hızlı aktı ve ineceğim benzinliğe kadar gelince kesmek zorunda kaldık.

Merter'den eve kadar on dakikalık bir yol vardı. Üniversite sınavını kazanana kadar yaşadığımız Bartın geldi aklıma. Babam deniz astsubayı olduğu için Gölçük'te doğmuş, üç yaşından itibaren Bartın'da askeri lojmanlarda büyümüştüm. Son derece neşeli ve mutlu bir çocukluk geçirmiştik. Lojmanlarda yaşayan ailelerin çok çocuğu vardı ve hayat güzeldi. Misket, çiklet karikatürleri, gazoz kapakları üzerine çeşitli oyunların mevsimleri bile vardı... Kızılderili-kovboy savaşları, futbol maçları eksik olmazdı.

Babam emekli olduğunda Bartın'da kalmaya karar vermiştik. Bir lokanta açmıştı orada... Yeni evimiz ile yazıldığı ortaokul şehrin iki uçundaydı. Bu nedenle gidip gelirken yirmi dakika kadar yürürdüm. O yürüyüşlerdi, bende hayal gücünü arttıran...

Televizyon yeni gelmişti; Uzay Yolu, Logan'ın Kaçışı, Uzay 1999, Galaktika gibi bilimkurgu dizilerini kaçırmaz, okula gidip gelirken kendimi, nükleer savaş sonrası bir dünyada maceradan maceraya koşan bir silahşor olarak düşlerdim.

Ayağım tkezleyince Saygı'yı hatırladım. Bartın'ın sevimli delilerinden biriydi, bazen arşı esnafının kıskırtmasıyla insanlara el Őakası yapardı. Bir gün de benim sırtıma yumruk vurmuŐtu. Çok hızlı değildi darbe, dŐmemiŐtim bile... Ama biraz tkezlemiŐ ve canım yanmıŐtı. O Şaka ettiğini sanarken, esnafın glŐmelerine kızarak bakmıŐtım. Saygı benim kızgınlığı görünce yanlış yaptığını anlamıştı. Bir ocuk kadar aklı yoktu ama utanıp başını eğerek kaçmıŐtı oradan. Aylar sonra karın kaldırımları kapadığı bir gün evimizin orada zor durumda gördüm onu...

Saygı'ya arabalar çarpmasın diye kaldırımlardan yürümeyi bellet-miŐlerdi, fakat kar yarım metreyi aŐınca yürümenin imkânı kalmamıştı tabii. Tek are, arabalar için açılan yoldan gitmekti. Bir deli olduğu için cekinsem de, evimizin karşısına geçip, karın içinde zorlukla ilerleyip ona elimi uzattım.

Elinden tutup yola çıkarınca, oradan yürümesi gerektiğini söyleyip işaret ettim. Anlamıştı beni, sırtıma vurduğunu ve hâlâ utandığını hissettim. Özür diler gibi gülümseyip yürüdü gitti. Ondan sonra ne zaman beni görse belki de dünyadaki en güzel gülümsemelerinden birini sunmayı ihmal etmemişti.

Saygı'ya yardım ettiğim gün geleceğimin damgalandığını hisset- | tim. Bir mucize gibi niversite sınavını hiç çalıŐmadan kazanıp, Őık olduğum kente gelmeyi baŐarmıŐtım ama öykümün hâlâ nasıl biteceğini merak ediyordum. Saygı'ya dokunduğum anda ne yönde değişmişti acaba hayatım?

Eve neredeyse varmıŐtım, balkonda annemin oturduğunu gördüm. Köfte ile patates kızartmıŐ yanına kahvaltılık Şeyler koymuŐtu. O kadar acıkmıştım ki, eve girer girmez karşısına oturdum.

Son zamanlarda uzun sohbet edemez olmuŐtuk annemle; işsiz oluŐuma, sigortalı bir işe giremeyeŐime çok üzülüyordu. Mahalleden, komŐulardan konuşmaya başladık. Bizim oturduğumuz bölgede apartmanlar hep bahçe içindeydi, yazın herkes bahçeye kurulan ardaklarda vakit geçirir, artık uykuya fazla itibar etmeyen orta yaşlı insanlar sa-

bahlara dek muhabbet ederlerdi. Annem mahallemizde yaşanan bir hırsızlık olayını anlattı.

İki temiz giyimli, iyi konuşan kız birkaç apartman ilerideki bir eve nescafe tanıtacağız diye girmişler. Ev sahipleri yaşlı karı-kocaya, "Size ellerimizle yapacağiz kahvenizi." diye ısrar etmişler.

Meğer olay tuzakmış, kahveleri içen ev sahipleri bayılınca bulabildikleri çok para getirebilecek şeyleri çalıp gitmişler. Nasıl bir zehir kul-lanmışlarsa, yaşlı çiftin üniversitede okuyan oğulları geldiğinde neredeyse komaya girmek üzereymişler. Hemen hastaneye kaldırılmışlar. Doktorlar kanlarını değiştirmişler ve oğlana, "Biraz daha gecikseydiniz kesin ölürlerdı." demişler.

Donup kalmıştım, annem arka arkaya komşularından duyduğu birkaç olayı daha anlattı... Metronun karşısında bulunan bloklarda, adamın birisi komşusunun biri kız, biri erkek iki çocuğunu kandırıp ilaçlı gazoz içirip tecavüz etmeğe kalkmış. Çocuklardan biraz daha büyükçe, kız olanı bir şekilde evden kaçmayı başarmış. Apartmanın alt katındaki bakkala gidip durumunu anlatabilmiş. Sapık adam yakalanmış ama küçük çocuk hâlâ ilaçlı gazozun etkisiyle ölümle pençeleşiyormuş.

Annemin anlattığı gerçek olaylara bakılırsa, benim yazmaya çalıştığım dehşet öyküleri hafif bile kalıyordu. Daha fazla dayanamadım, odama uyumaya çekildim. Bu kafayla bir şey yazamazdım, sabahın erken saatlerinde kalkıp "Tekboynuz"u düzelttim, bir de küçük bir öykü yazdım.

BÖLÜM: 4 "NEFES ALAN GÖLGELER"

Yemek daveti için mümkün olduğunca iyi giyinmek istiyordum, ama ceket kravat içinde liseden kaçan öğrencilere benzerdim. Sonunda yine kot, boğazlı kazak ve deri cekette karar kılarak Gökhan'la buluşmaya gittim.

Yağmur yağmasa bile hava yine kapalı ve soğuktu. Ama bu kez moralim yerindeydi, Bay Sinbad'm yemek davetini çok önemsiyordum. Önce Dağıstan'a uğradım ama yoktu, emlakçıya öyküyü vermesi için sıkı sıkı tembih ederek Gökhan'la buluşmaya koşarak gittim.

Gökhan da rahat edeceği kıyafetleri içindeydi. Beni görünce gülümseyerek, "Umarım açsmdır. Tam bir mide ziyafeti bizi bekliyor." dedi.

Kulübe doğru yürürken, ondan ayrıldığımdan beri yaptıklarımı anlattım. Tarık, Erkan ve İlker'i o da tanıyordu. Hiç ses çıkarmadı. "Garip değil mi, senden ve kulüpten bahsetmek istesem de sanki bir şey engel oldu? Şaşırдын mı?"

"Hayır." dedi, "Yakında sen de bazı şeyleri daha iyi anlayacaksın. Kulüp özeldir. İstemediğine varlığını belli etmez."

Sokağın başına gelmiştik, aşağı yürürken dediklerini kavramaya çalışıyordum, "Sanki gerçeküstü bir şeyden bahseder gibisin Gökhan."

Küçük bir çocuğun cehaletini hoş gören bir öğretmen tavrıyla gülümsedi, "İzle beni."

Tam demir kapının karşısına gelmiştik ki, yanımızdan geçmekte olan bir genci durdurup, "Bakar mısınız, burada bir kapı yok muydu?" diye sordu. Eliyle işaret ettiği yerde kulübün demir kapısı vardı. Ne yapmaya çalıştığını merak ederken genç, "Hayır orası hep duvardı, sanırım girişleri arka tarafta." diye cevap verdi.

Gökhan, gencin uzaklaşmasını bekledikten sonra kapıyı açarken, "Gördün mü?" gibisinden bana bakıyordu, "Kulüp istemediğine varlığını belli etmez." Anlaşılan değişik bir bakış açısı yakalamam gerekiyordu. Abdülvahap bizi holde açık olan bir başka kapıdan. Bay Sinbad'ın oturma odasına aldı. Biraz bekleyecektik, Abdülvahap bizi yalnız bırakırken yarı kurulmuş zengin bir yemek sofrasını şöyle böyle fark ettim. Görüntüden ve içeri sızan kokudan dolayı ağızımın suyu aktı doğrusu.

Gökhan garip bir sessizlik içindeydi, tam konuşacaktım ki, kapı bir daha açılınca yaşamım boyunca gördüğüm en güzel kadın karşısında dilim tutuldu. Topuz yapılmış kumral saçları pembe bir tülbentle örtülmüştü, belden kuşakla bağlanmış tek parça beyaz bir elbisesi vardı. Omuzlarına krem rengi bir şal almıştı. Ama ilk dikkat çeken kesinlikle elbise değil yüzüydü. Buğday sarısı bir teni, yeşil gözleri vardı. Gözbebeklerinin içinde minik yıldızlar çakıyordu sanki. Ucu sivri, düz bir burnu vardı. Öyle duru bir güzelliği vardı ki, yetersiz bilgime rağmen çok az bir makyajı olduğunu fark edebiliyordum.

Etek nedeniyle adımlarımı göremiyordum, havada yüzer gibi yaklaştı bize. Gökhan atılıp "Yasemin Hanım her zamanki gibi güzelliğiniz gözlerime zevk veriyor" diyerek elini kibarca öptü. Bay Sinbad'ın eşiydi bu, çok genç gözükmesine rağmen Gökhan'ın ondan, pek de genç olarak bahsetmediğini hatırlıyordum.

Böylece onun güzelliğini incelerken, neden sonra uzatılan eli fark ettim, daha sonra pişman olarak öpmek yerine sadece tutup sıkmakla yetindim. Çok yumuşak, çok güzel bir şeye dokunmuştum, insana geçen ılık bir ısı yayıyordu. Karşısındaki insanda yarattığı etkinin tam olacak farkındaydı, "Kaptan biraz sonra gelecek, siz gençleri sohbetimle oyalamak istedim." dedi.

"K..kaptan" diye kekeledim, Gökhan, "Bay Sinbad yani." diye atıldı. "Kulübü açmadan önce denizcilikle uğraşmış."

Henüz anlamadığım çok konu vardı ama aptal da değildim, Kaptan ile Sinbad kelimelerini yanyana getirmek, Binbir Gece Masalları'nın en ilginç kahramanlarının birisine ulaşmak çok zor değildi, içimden "Kaptan Sinbad" diye tekrarladım.

Gökhan'la Yasemin Hanım, Bay Sinbad üzerine konuşuyorlardı, anlaşılabilir kısa süre önce bir soğuk algınlığı geçirmişti, Gökhan o yaştaki bir insan için küçük bir hastalığın bile tehlikeli olabileceğini söylüyordu.

Yasemin Hanım, "Artık iyi." dedi, "Bir öykü yazıyordu, sonunu bitirmeden kalkmak istemedi. Belki yemekte bize anlatır."

Konuşmuş olmak için, "Siz de yazıyor musunuz acaba?" diye sordum.

Yavaşça yanımdaki koltuğa oturdu, nazikçe elini koluma koydu, garip bir heyecan sardı içimi, "Bir evde, bir yazarın olması daha iyi. Bir kişi yazmalı, bir kişi okumalı. Denge böyle kurulur. Ama arada bir küçük bir öykü yazdığım olur."

"Mütevazı davranıyor Yasemin Hanım" diye atıldı Gökhan, "Bazen toplantılara katılır ve hepimizi etkileyen bir öykü anlatır. Erdemli Yürüyüşçü Ois'i hatırlıyorum da..."

Sohbet epey gergin ve kısıtlı oluyordu, sanki Gökhan'la Yasemin Hanım'm konuşacak çok şeyleri vardı ama benim henüz bilemeyeceğim, anlayamayacağım kadar özel konulardı. Kulüp üyesi olmadığım için yanımda konuşamayacaklardı. Nezaket gösterip yabancılık çekmemem için dahil olabileceğim muhabbetler açıyorlardı. Bu gerginliğe I Yasemin Hanım'm güzelliğininde etkisi katılınca, içimden sadece sessiz kalıp onu seyretmek geliyordu. Israr ederek öyküsünü anlatmasını sağladım.

Erdemli Yürüyüşçüler klanının lideri Odister'in güçlü ve güzel oğlu Ois ve yakın arkadaşı Guor, Birinci Tünel'de alınan yol sırasında büyüdü-ler. Ois güçlü bacakları ile klanın en hızlı yürüyebileni olacakken, başka bir alımla daha iyi yürümeye dikkat eder, Guor ise onu taklit etmeye çalışırdı. İki birlikte değişik yürüyüş stilleri öğrenmeye gayret ederlerdi.

Ois, Erdemli Yürüyüşçüler için öbür klanlara karşı övünç kaynağıydı. Yüce Yürüyüşçüler ya da sayıları yedi tane olan Tünel Yürüyüş klanları Erdemli Yürüyüşçülerin sahip olduğu bu yürüyüşçü nedeniyle kıskançlık krizleri geçirirler, en iyi yürüyüşçülerini Ois gibi olsun diye zorlardı.

Ois ise yürüyüşün kendisine önem vermez, daha çok onun erdemlerini, felsefesini öğrenmek isterdi. Guor, Ois'ten duyana kadar ne nereye yürüdüklerini, ne hızlı veya yavaş yürüyüşler arasındaki farkları, ne de tünellerin neden var olduklarını merak etmişti.

Gerçekte Ois "Neden?" yürüdüklerini de merak ediyor ama durmayı düşünmek bile küfür sayıldığı, duranların klan dışına atılıp lanetlendiğini bildiği için sormaya çekiniyordu. Klanla yürürken bazen dışlanmış duranlara rastlardı. O da herkes gibi duranlara küfreder, üstlerine tükürdü. Ama duranların bazı hareketlerini de kıskanmıyor değildi.

Ois, klanın büyükleriyle, saygılı ve dikkatli bir dil kullanarak merak duyduğu konuları tartıştı. Derin yürüyüşü, konuşma ve tomurcuk orucu uygulayarak denedi. Yaratılışın efsanesini dinledi:

"Her şeyden önce kutsal varlık Omrag vardı. Omrag cennet bahçesini yarattı ve oraya ilk yürüyüşçüleri yerleştirdi. Onlar İtiş ve İter idi. İtiş ve İter, Omrag'ın sözü dışına çıkarak bir gün durdular. Oysa Omrag, 'Ben cennet bahçesini ve sizi yarattım... Sürekli gezerek yarattığımı takdir edersiniz diye' demişti kendilerine. Ve Omrag onların sözü dışına çıktıklarını görünce kızgınlıkla kükredti, 'Siz ki isyankarlık yaptınız, durdunuz, cennet bahçesini takdir etmediniz o halde sizi öyle bir yere götüreceğim ki, siz yürüyün, soyunuz yürüsün de cennet bahçesine varamasm' dedi. Ve par-mağmdaki yüzüğü cennet bahçesine attı. İtiş ve İter kendilerini Tünel'de

buldular bir anda. Tünel yaratıldı, yedi yol ayrımı yaratıldı, İtiş ve İter'in yolculuklarında yemeleri için tomurcuklar yaratıldı. İtiş ve İter uzun zaman ağladılar. Af dilediler. Omrag onlara acıdı, önce rüyalarında cenneti görmelerine, sonra da ölünce yanına gelmelerine izin verdi. Ama isyankarlıklarının cezasını soyları çekmeye devam etti. Bir gün kurtarıcı gelecek ve Tünel'de cennet bahçesine gidecek yolu bulacak."

Ois bu yaratılış efsanesinin türlü çeşitlerini dinledi, tüm yürüyüş tarihini, destanlarını öğrendi, düşünürlerin eserlerini okudu. Velat'm "Yürüyüş Tipleri"ni, Akir'in "Erdemli Yürüyüşünü (ki Akir zaten Erdemli Yürüyüşçülerin ilk lideri, Ois'in de atasıydı) Oiniki'nin "Yürüyüş ve Tomurcuklarını" okudu ve daha birçok kitabı...

Odister, oğlundaki yürüyüş gücünü ve öğrenme isteğini gördükçe, Ois'in çok büyük bir yürüyüşçü olacağını düşünüyor, ve gözü arkada kalmadan Erdemli Yürüyüş klanının yeni lideri olacağını umuyordu. Annesinin de tek düşüncesi herkesin gözünün üzerinde olduğu Ois'i iyi bir ailenin kızıyla evlendirmektir.

Ois on beş yaşındayken doğumuyla ilgili efsanevi sırrı öğrendi. Ois doğduğunda etrafı öyle bir ışık doldurmuştu ki, sanki tünelin duvarları saydamlaşmış, herkes cennet bahçesini görür gibi olmuştu. Ve Tünel duvarlarında, yürüyüş halkının tek yiyeceği olan tomurcuklar vaktinden önce büyümüştü. Ve her zamankinden çok daha büyük, çok daha lezzetli olmuşlardı. Ayrıca Ois'in doğuşundan önce tüm klanları rahatsız eden, onlara saldıran ve haraç alan bir "Eşkîya Yürüyüş" klanı esrarengiz bir şekilde yok olmuştu. Herkes farklı bir yürüyüşçünün Tünel'e geldiğini anlamıştı.

Guor, Ois'in arkadaşı olmakla gurur duyuyor; onun yanında yürürken, onun yürüyüşünü taklit ederken, "Ois belki de bizi cennet bahçesine ulaştıracak lider olacak. Ve ben onun yardımcısı, yol arkadaşı olarak anılacağım" diye düşünüyor.

Ois'i çoğu zaman Tünel'in gelmiş geçmiş en büyük yürüyüşçüsü En-derti'ye benzetiyorlardı. Enderti bütün yürüyüşçüler aynı klan içindeyken, başka başka klanlara bölünmeden önce yürüyüşçü lideriydi. Enderti bir Tü-

nal yılı süren döngünün içinde her yedi yol ayırımına gelindiğinde İkinci Yol'a girilmesi gerektiğini, cennet bahçesine böyle varılacağını söylemiş. "his ve İter Omrag'ı kızdırdıklarında, cennete geri dönmek için hep Birinci Yol'u tercih etmişlerdi. Bizim yolumuz İkinci olmalı. İkinci Yol Omrag'ın yolu."

Enderti'nin yürüttüğü bu mantık hâlâ tartışılıyordu, çünkü bu büyük liderin cennet bahçesine erişemediği kendi soyu tarafından zaten ortadaydı. Enderti zamanında her Yedi Yol ayırımına gelindiğinde karşısına altı yiğit çıkar, diğer yolların seçilmesi için ölümüne dövüşürlermiş. İşte Enderti'nin büyüklüğü buradaydı, çünkü o kavgalarda sürekli galip çıkmıştı.

Ois'in zamanına kadar bütün Tünel yolları denenmiş, her tünel yolunun adıyla klanlar kurulmuştu. Tünel klanları haricinde iki klan daha vardı; "Yüce Yürüyüş"çüler ve Ois'in klanı "Erdemli Yürüyüş"çüler...

"Yüce Yürüyüş"çüler yürüyüşün kendisinde gerçeği arayanların klanıydı. Cennetten kovulmak yürüyüş nedeniyle olduğuna göre. Tünel ve yollarla değil yürüyüşle uğraşılmalıydı. Hızlı ve doğru yürünmeliydi. Ve klanın üyeleri bu nedenle bir sıra halinde, aynı düzen ve ritm içinde, çoğu zaman Omrag'a yalvaran şarkılar eşliğinde yürürlerdi.

Erdemli Yürüyüş klanı da yürüyüşün kendisinde gerçeği arardı ama arayışları daha çok "güzel yürüyüş"ü bulmaktı.

Klanlar dışında tünel halkı arasında zaman zaman klan değiştirenler, zıplayarak yürüyenler, ellerinin üzerinde yürüyenler, sürünenler ve "lanetli" duranlar vardı. Bu duranların felsefesi neydi kimse bilmezdi, çünkü onlarla konuşmak yasaktı, onlar konuşmak isterlerse engellenirlerdi. Zaten bu duranların çoğu deliydi.

Ois on altı yaşına geldiğinde bütün yollar hakkındaki düşünceleri öğrenmiş, yürüyüşçülerin dikkat ettikleri noktaları araştırmış ama bir türlü tatmin olmamıştı. Ve tam o arayış içindeyken "Koşucular" çıktı. Koşucular her klanın güçlü, genç ve sevilen bireyleriydi, bu nedenle çıkıp da hızla çoğaldıklarında kötü bir tepki görmediler. Omrag'ın İtiş ve İter'i durdukları için cezalandırdığını, yürüyüşçülerin yürümekten daha üst bir şey yaparak ancak kendilerini affettireceklerini söylüyorlardı. Yani koşarak.

Ois babasının, geleceğiyle ilgili bütün ümitlerini kırarak, koşuculara katılmaya karar verdi. Babasını, eğer koşuculara katılmasına izin vermezse duracağını söyleyerek korkuttu. Odister oğlunun bir duran olarak lanetlenmesi yerine koşucu olmasına razı oldu, "Eğer koşucu olarak cennet bahçesine ulaşırsan ey oğul gel bizi de kurtar. Yok sadece yorulmakla kalacaksan geri dön klanına, birlikte yürüyüşün erdemlerini aramaya devam edelim."

Guor'da yakın arkadaşını yeni arayışında yalnız bırakmadı, koşuculara beraber katıldılar. Yürüyen klanların yanından rüya gibi geçtiler. Ois koşucuyken bir döngünün içinde yürüyüp durduklarını her zamankinden daha çok fark etti ve bir gün koşmaktan vazgeçip yürümeye başladı, Guor'da arkadaşına hemen uydu, "Ey Guor, cennet bahçesinin yolu bu yol değil." dedi Ois, "Ne koşucular, ne tünel, ne yollar, ne de yürüyüşün erdemleri cennet bahçesine ulaşmanın yolu değil."

Guor'a küfür gibi geldi bu sözler, arkadaşının bu sözleri yalnızlarken söylemesine memnun oldu. Eğer bu fikirlerini kalabalıklarda seslendirse başına her türlü kötülük gelebilirdi. Guor yoldaşının kafasındaki yeni planı bilmiyordu, sorgusuz takip etti onu, Ois Erdemli yürüyüş klanına geri dönünce de mutlu oldu.

Ois on sekiz yaşına bastığında Tünel'de ilginç bir söylenti yayılmaya başladı, Guor bu söylentiyi Ois'e taşıyan oldu, Batis adlı bir adamın cennete ulaştığı söyleniyordu. Oraya gitmiş ve dönmüştü. Cennet bahçesini anlatıyor, oraya ruhu uçurarak gitmek gerektiğini söylüyordu.

Ois'le Guor hemen klandan ayrılıp Batis'i bulmaya gittiler, bulduklarında Batis'in yoldaşlarının inanılmayacak kadar kalabalık olduğunu gördüler. Her klandan katılanlar vardı bu yeni lidere. Batis'in insanı büyüleyen yürüyüş hızına ayak uydurarak onu dinlediler, Guor o kadar çok etkilenmişti ki hemen öğretinin safları arasına katıldı. Ois ise Batis'le yalnız kaldıkları bir an, "Ey Sevgili Batis senin cennet bahçesine gittiğine ve döndüğüne inanıyorum, bunu yüzünde, konuşmanda, yürüyüşünde görüyorum. Ama seçtiğin yolla başka bir kişinin cennete ulaşabileceğini san-

mıyorum, bu senin yolun." diyerek ondan ayrıldı. Gupr ise kalmak istemişti, ilk defa yolları ayrılıyordu.

Ois bu kez klanına dönmedi. Yalnız başına yürüdüğü günlerin birinde uyurken gerçeğe yaklaştığını hissetti. Garip, parlak bir şey derisine batıyor, sanki tünelin duvarları yokmuşçasına çok büyük açıklıkta duruyordu. Ama bu çok kısa sürdü. Kendine geldiğinde gerçeğe çok yaklaştığını hatırlıyordu sadece.

Klanından ayrı kalması, kendini boşlukta hissetmesi ve arayışında mutluluğu bulamaması Ois'i çok yıpratmış, yalnız yaptığı yürüyüşü sırasında içindeki dertler nihayet onu hastalandırmıştı. Ateşi çıkan Ois karabasanlarla dolu bir yürüyüşü ısrarla devam ettirdi. Onu 4. Tünel Yolu klanı buldu.

Bu klan tünelin en güzel kızlarına sahipti ve tomurcuk karşılığı ilişki kurduklarına dair bir söylenti vardı. Ayrıca çeşitli klandan insanlar bu klanı kumar oynamak ve içki içmek için de ziyaret ederlerdi. Tünelsel zevklerin en yoğun yaşandığı klandı burası. Ois güzel ve güçlü bir delikanlı olarak çoktandır ünlenmişti, bu nedenle klanın kızları en iyi hasta bakıcılığı yaptılar ona. Ois kendini toplarken ilginç bir gelişme oldu. Klanın lideri Polit, zehirli bir tomurcuk yiyerek aniden öldü.

Tünel duvarlarında yetişen ve yürüyen halkın yiyeceği olan tomurcuklardan bazıları zehirli çıkardı. Diğerleriyle hiçbir farkı olmayan bu tomurcuklar yüzünden her tünel yılında yürüyen halkın bir çoğu ölürdü. Bu ölüm, klanın yeni liderinin seçimi için üç güçlü aile arasında gerilim yarattı. Hiçbir aile diğerine bağlı bir lider istemediği için sorun çözümsüzlüğe gidiyordu. Ve o sırada klanın yaşlılarından biri Ois'i lider olarak önerdi.

Bu fikir şaşkınlıkla karşılandı ama kısa zamanda da kabul gördü. Ois klan dışından gelmişti ve güçlü ailelerin hiçbirine bağlı değildi. Öte yandan tünelin en kalabalık klanlarından birinin liderinin oğluydu. Bu 4. Yol'a güçlü bir hami kazandırabilirdi. Ois önce liderliği kabul etmekte tereddüt etse de bu fazla sürmedi.

Ois için güç, zevk ve para zenginliği günleri başladı. Klanda yapılan her türlü ticaretten Ois'e pay veriliyor, klanın en güzel kızları kendilerini

güzel ve güçlü lidere sunuyordu. Ois parasını tomurcuk alanları için kullanınca iyi bir yatırım daha yapmış oldu.

Kısa bir süre sonra 4. Yol klanı Ois'in klanı olarak anılmaya başladı. Ois tomurcuk sıkıntısı çeken 5. Ve 7. Yol klanlarını tomurcuk antlaşmaları ile kendine bağladı. Emrindeki insanlar artıyordu. Ois 7. Yol ayırımında hangi yolun seçileceğini büyük bir kumar kampanyasına dönüştürdü. Kasasına para yağıyordu.. Para kaynağı arttığı için asker sayısını da arttırdı.

Bu muhteşem yükseliş, artarak 3. Tünel yılında da devam etti. Ois tüm Tünel klanlarını kendisine bağlamış, artık tünelde güçlü olarak sadece 4 klan kalmıştı. Erdemli Yürüyüşçüler, Yüce Yürüyüşçüler, Batis'in müritleri ve Ois'in klanı...

Fakat güçle kazanılan, güçle kaybedilir. Ois'in yönetiminde 4. Yol klanı zenginleşirken, eski klanın üç güçlü ailesi de zenginleşmişti. Bu üç aile Ois'in liderliğinden rahatsız olmaya başladılar. Sonunda bir entrika ile Ois kendini klandan dışlanmış oldu. Hayatını kurtardığını sevinerek, kendi yarattığı klandan kaçmak zorunda kaldı.

Ois yaşamdan bezmişti, tünelin her türlü zevkini tatmış, var olan tüm arayışları tüketmişti. Ve bir gün yabani tomurcuk alanında duruverdi. Yabani tomurcuk alanlarında zehirli tomurcuk olması ihtimali daha yüksekti, belki de Ois bunlardan birini yiyerek ölmeyi amaçlıyordu.

Ois zamanını burada geçiriyor, lanetli duranlardan olduğu için tıpkı eskiden kendisinin yaptığı gibi yanından geçen klanların hakaretlerine veya tükürüklerine maruz kalıyordu. Bir gün Guor'a rastladı. Guor Batis'in müritlerinin önde gelenlerinden biri olmuştu. Müritlerinin saldırılarını önledikten sonra Ois'le konuşmaya çalıştı. Ois arkadaşıyla konuşursa durumunun kötüleştiğini biliyordu, deli rolü yaptı. Guor arkadaşından cevap alamayınca çaresiz müritlerin peşinden gitti. Ois, Guor'un Batis'in müridi olarak mutlu olsa da, amaçladığı cennet bahçesine ulaşamadığını anlamıştı.

Ois özellikle ailesinin kendisini böyle görmesini istemiyor. Erdemli Yürüyüşçüler yanından geçerken kendini saklıyordu. Yine de Ois'in duru-

mu tünelde yayılmaya başlamış, ailesinin de kulağına gitmiş olmalıydı. Ois bazen yer değiştiren duranlardan arayışı duyuyordu.

Ois iyice zayıfladığı, ruhen çöktüğü bir zaman farklı bir tomurcuğa rastladı. Bu tomurcuk zehir etkisi az, insana halüsinasyon etkisi yapan bir tomurcuktu. Ois sanki tünel duvarları yokmuşçasına kendini bir açıklıkta gördü. Sonsuz mesafeler Ois'de baş dönmesi yapıyor sanki beyni patlayacak gibi korkutuyordu. Ois kendine geldiğinde yıllar önceki anısını da hatırladı. Ve kararını verdi.

Bulunduğu bölgede sert bir cisim buldu. Tünelin kutsal duvarlarına vurmaya başladı. Duvar sertti ama Ois'in iradesi karşısında dayanamıya-caktı... O direndi, Ois yılmadı... Aylarca sürdü çabası, bazen tünel duvarına vurduğu için saldırılara da uğradı ama vazgeçmedi. Hatta onu bulan annesi ve babasının klana dön yalvarmalarına da kanmadı. Bir gün duvarda küçük bir delik açmayı başardı.

Delikten sadece karanlık gözücüyordu. Rüyalarında gördüğü ışıktan eser yoktu. Yorgunluk ve hayal kırıklığı ile uyuyakaldı. Kendine geldiğinde hâlâ hayaller görüp görmediğini anlayamadı, çünkü tıpkı hayallerindeki gibi ısırın bir parlaklık yüzünü ısıtıyordu. Delikten içeri bir ışık demeti giriyordu. Ois sevinçle deliği genişletmeye devam etti. Onun genişlettiği deliği, delikten içeri giren ışığı, dışarıdaki cennet bahçesinin görüntüsünü görenler şaşkınlıkla duruyorlardı. Öyle bir zaman geldi ki, tünel halkının çoğu Ois'i Omrag'm yok etmesi beklentisiyle onu seyrederek oldular. Ois deliği bir insanın geçebileceği kadar büyüttükten sonra dışarı çıktı.

Gördüğü renkli, sonsuz mesafelerin olduğu, muhteşem bir dünyaydı: Cennet bahçesi...

Ois çıktığı deliğe döndüğünde, bildiği dilde yazılmış bir levhayla karşılaştı: "Neoplion IV. UZAY GEMİSİ... Biz insanlığın son temsilcileri, dünyamızın güneşinin patlamak üzere olması nedeniyle, bilim adamlarımızca belirlenen Defcon III gezegenine yol çıktık. Bu yolculuk 8 nesil boyunca sürecek. Umarız kökümüzü ve yolculuğumuzu unutmayız."

Yıllar sonra Ois'in öyküsü torunları tarafından hâlâ anlatılır oldu. Artık Yeni Dünya adlı gezegene inen insanların, nesillerce uzay gemilerine

nasıl hapsoldükleri, içindeki tünellerde nasıl yürüdükleri ve kurtarıcı Ois'in bir gün tünel duvarını delerek dış dünyayı keşfettiğini anlattılar. Yolculuğun hangi aşamasında geminin yolcularının kim ve ne olduklarını unuttukları hâlâ anlaşılmayan bir sır olarak kaldı.

Yeni Dünya halkı geminin gizli bölümlerinde saklı arşivleri bularak tarihlerini ve medeniyeti tekrar keşfetti...

Gerçi içinde çok fazla yürüyüşçü kelimesi geçiyordu ama güzel olduğunu itiraf etmeliydim. İçerdiği felsefe de basit ama etkiliydi. En iyi yanı öykü süresince sessiz kalıp o güzel yüzü inceleme ve seyretme olanağı bulmamdı. "Sanırım Hermann Hesse'in Siddhartha'sına güçlü göndermeler yapmışsınız." dedim.

Yasemin Hanım'm yüzündeki gülümseme yayıldı, "Göndermeler anlayan olduğu zaman zevkli oluyor. Teşekkür ederim sana." dedi.

İltifatlar ederek konuşmayı sürdürürken, bu evde de televizyon olmadığını fark edip sordum. "Televizyonunuz yok."

O nadir güzellikte ilk defa iğrenmeğe benzer bir ifade belirdi, "Bazı insanlar hayal gücüne çok önem verir Atilla. Bazıları televizyonda gördüklerine çok da 'ah bu bir görüntü' diye bakamaz."

Ne demek istediğini tam anlamamıştım. Bunu yüzümden okumuş olmalı ki devam etti, "Diyelim ki televizyonda haberlerde kötü bir görüntü gördün, bir aile faciası filan, etkilenirsin değil mi?" başımla onayladım, devam etti, "Bizim bunu sadece gerçek olayların görüntü kayıtlarında değil, her şeyde yaşadığımızı düşünürsen."

"Yani dizilerde ve filimlerde olanları da gerçek gibi mi karşılıyorsunuz?" Eğer öyleyse bu bütün kulüp üyelerini kapsayan bir görüş olmalıydı, çünkü Gökhan'ın da televizyonu yoktu. ;^

"Öyle gibi... Bir de hayal gücümüze tembellik aşılacak istemiyo-* ruz. Bir kitabı okurken, bir olayı dinlerken hayal gücün sana yardımcı olur. İster istemez kafanda canlandırırın onu. Ama her şey görüntü ola-

rak sunulursa bu kez hazır imajlar yerleşir hayal gücünün yerine... Hayal gücü çok önemlidir, onu kılıç gibi keskin tutmak zorundasın."

Sadece bu kadar değildi anlaşılan. Yine o duygu sardı her tarafımı; kendimi ilginç olaylara hazırlamalıydım. İlk gün Yakub, Depo öyküsünü anlatırken kendi başından geçmiş gibi sunmuştu, o zamanda bazı anlar sanki öykü anlatmıyor da, gerçek bir anısını anlatıyor gibi hissetmişim.

Bunları düşünürken içeri önce şöminenin yatarken gördüğüm beyaz kedi ardından yine hırkasıyla Bay Sinbad giriverdi. "Oh çocuklar bekleterek nezaketsizlik yaptım ama affettireceğim kendimi merak etmeyin."

Gökhan herhangi bir sıkılganlık göstermeden sımsıkı sarılınca ben ne yapacağımı şaşırđım. Bir an tereddütten sonra kendimi kollarımı açmış buldum. Sıcacık, güvenli bir sarılıştı. Bu sırada yemek odasının kapısı tamamen açıldı ve sofraya buyur edildik.

Sinbad neşeyle Abdülvahap'a bu ziyafet için neler hazırladıklarını sordu.

"Kaptan önce yoğurtlu yayla çorbası ile başlayacağız. Ana yemek ise birkaç çeşit, isteyene körili tavuk, isteyene biftek. Aynı zamanda böbrekli börek var. Et yemekleri için çok acı özel bir sos. Tatlı ise karışık meyveli pasta ile mozaik pastası..."

Ben, Abdülvahap ile karısı Gülnihal Bacı'nmda yemekte bize katılacağını sanıyordum ama sadece servisle yetindiler. Yemek boyu Bay Sinbad sohbeti benim üzerimde tuttu. Nerede doğmuşum ve büyümüşüm. Okulda neler yaşamışım. İlk aşkı, üniversite yaşamım. Sevinçlerim, üzüntülerim... başka bir kişi olsa bu kadar soru sorunca sıkılırdım ama bu adamda garip bir güç vardı, onun karşısında şeffaflaş-mak ihtiyacını hissediyordunuz. Her sorusunu lezzetli lokmalar ağzımdayken bile yanıtladım. Dikkatimi çeken herkesin samimi bir zevk duygusu aldıklarını göstererek yemeklerini yemesiydi. Yasemin Hanım bile asilliğinden ödün vermeden, iştahını gösteriyordu.

Tatlıların gelmesini beklerken Bay Sinbad, "Peki yaşamında gariplikler yok muydu?" diye sorunca beynime dolan anıları düşünmeye başladım.

"Ufak tefek sezgiler, okulda az veriyle doğruyu tahmin etme yeteneklerim vardı. Sezgilerim güçlü olmalı ki geçtiğimiz yıl yaz tatilini kahve falı bakarak bedavaya getirdim." dedim. Der demez de pişman oldum, baktırmak isterler diye... Ama böyle bir tepki olmadı.

Bay Sinbad kurnaz bir ifadeyle gülümseyip, "Doğumun nasıldı?" diye sordu.

Normal hastanede, annemin söylediğine göre Ermeni bir doktor tarafından doğurtulmuştum. Tam bunları söylüyordum ki gözlerim açıl-^ di, "Orada garip bir olay var, ama ne kadar doğru bilemem."

Gökhan beni ilk kez görüyormuş gibi ilgiyle baktı. Ellerimi açtım, "Sana anlatmadım, garip ama neredeyse unuttuğumu bunu." dedim.

"Annemin anlattığı kadarıyla aktarırsam. Bizimkilerin uzun zaman çocukları olmamış. Dört yılın sonunda memleketlerindeki Koyun Baba diye bir erenin türbesine adak adamışlar benim için. Daha sonra annem bana hamile kaldığını bilmez iken bir gece aksakallı bir dede girmiş rüyasına ve 'sana hayırlı bir evlat vereceğim' demiş."

Bu olayı anlatırken nasıl olup da unuttuğuma şaşırdım, herhalde o karikatürlere geçmiş aksakallı dede klişesi yüzünden dalga geçilmekten korkmuş olmalıyım. Birden Bay Sinbad'ın sesiyle kendime geldim. "Bu kadar değil sanırım."

"Ev..evet nereden bildiniz? Neyse... O zamanlar babam arada bir sefere çıkarmış. Annem hamileyken yalnızmış yani. Evimizde kediler gözükmeye başlayınca çok korkmuş kadıncağız. Çünkü bu kediler yokmuş, mesela yürüyüp yok oluveriyorlarmış. Şimdi bile kedileri sevmez. Oralarda bu konularda danışılan yaşlı bir kadına götürmüşler. Kadın, 'Karnındaki oğlun çok güçlü, cin çekiyor' demiş. Hatta benim yarı insan yarı cin; dejin olduğumu söylemiş. Daha doğrusu insan tarafımın bir cini çekerek özümsemişini, birleştiğini söylemiş. Tabii yaşlı kadının bu kelimelerle söylediğini sanmıyorum."

Sözlerim bitmişti ki bakışlarım Yasemin Hanım'a kaydı, boynunda-ki pembe inciye hızlı hızlı okşuyordu. Konuyu değiştirmek ister gibi,

"Babanın denizci olması çok iyi, Gökhan'ın da babası denizciymiş, bunu biliyor muydun?" dedi.

"Hayır bilmiyordum."

Gökhan mozaik pastasından kocaman bir parça alırken, "Şehir hatlarından emekli olmuştu." dedi.

Uyanıklık yapmak istedim, "Siz de denizciydiniz değil mi Kaptan Sinbad?"

Yaşlı adamın yijzinde kocaman bir gülümseme oluştu, sevimli bir şekilde göz kırptı, "Tıpkı masaldaki gibi di mi? Çok eskiden genç dostum, çok eskiden... Çaylarımızı oturma odasında içelim isterseniz."

"Yemeklerin nefis olduğunu belirtmek isterim." dedim Abdülva-hap'a, "Hanımızın ellerine sağlık."

Oturma odasında sohbet ister istemez yazarlara kaymıştı. Hangi yazarları sevdiğimi sordular,

"En sevdiğim isim kesinlikle Patricia Highsmith. Özellikle sosyopat karakteri Tom Ripley'e bayılıyorum." dedim, "Çok usta bir stili var. Çalışılarak kazanılmış sade bir dil, süssüz bir üslup. Onun eserlerini okumak durgun bir gölü seyretmeye benziyor. Ama bazen şaşırtıcı bir hava kabarcığı, yüzeye çıkıp patlayıveriyor. Okurunu aptal yerine koyarak her şeyi açıklamaya kalkmıyor. Aynı VWilliam Gibson gibi... Gibson'da zeki okur ister... Onların dışında Ursula K. Le Guin, Isaac Asimov, Step-hen King, Jerzy Kosinski, Hermann Hesse, Robart E. Howard, Paul Auster, Orhan Pamuk, Ömer Seyfettin, tabii ki korkunun klasiklerinden Lovecraft ve Poe'yu da severim."

Kaptan, "Demek ki Rus klasiklerinin yazarlarını fazla sevmiyorsun." dedi, "Tolstoy, Dostoyevski veya Fransız yazarlarını..."

"Yoo, hepsini okudum ve etkilendim. Ama sevdiğim yazarları daha kişisel nedenlerle seviyorum. Mesela Stephen King'i ergenliğimin sorun-

lu bir devresinde okumaya başlamıştım. Onun 'Kaybedenler Kulübü'nü bilirsiniz, hani zayıf çocukların oluşturdukları toplulukları. Onun o karak-terleriyle özdeşleşmişim sanki. Sonra Isaac Asimov mesela... Bir arkadaşımın kütüphanesinde Vakıf üçlemesinin ilkine rastlamıştım. Okuyunca büyülenmişim; Galaksi İmparatorluğu, küçük bir gezegenin gelişmesi, psiko-tarih filan... Sonra da robot hikayeleriyle tanıştık zaten."

Ben heyecanla anlatıyordum ki Gökhan araya girdi, "Onun Elijah Baley adlı dedektifi müthiştir. Çelik Mağaralar, Güneşin Tanrıları, Şafağın Robotları, en iyi bilimkurgu-polisiye eserleridir onlar."

"Üç robotik kuralı unutulur mu? Asimov önce kuralları koyup on dan sonra her kitabında o kuralların dışına şaşkırtıcı bir şekilde çıkışın, yolunu gösterirdi."

Kaptan Sinbad'la Yasemin Hanım arada birbirlerine sevgiyle bakarken bizi dinliyorlardı.

"Biliyor musunuz Asimov'un anısına bir robot öyküsü de ben yazdım. Dinlemek ister misiniz?"

Bay Sinbad heyecanla bana baktı, "Bu dediğin çok önemli... Yani bir başka yazarın hayal gücüne katkı yapmak, kurduğu dünyayı devam ettirmek... Tabii ki dinlemek isteriz."

Sözlerinde çok ciddi olduğunu ve gerisinde çok önemli bazı şeyleri ima ettiğini hissettim birden. Daha sonra öğrenecektim tabii.

Bir Robot Masalı

Isaac Asimov'un anısına...

Üç Robotik Kuralı;

1- Bir Robot bir insana zarar veremez, ya da hareketsiz kalarak bir insanın zarar görmesine neden olamaz.

2- Bir Robot, insanların verdiği emirlere uymak zorundadır. Ancak bu emirler birinci kuralla çeliştiği zaman durum değişir.

3- Bir Robot, birinci ve ikinci kuralla çelişmediği sürece varlığını korumak zorundadır.

"...Vampir genç kızın boynundan dişlerini çıkardığı zaman ağzındaki kan etrafa saçılıyordu."

Karanlıkta, gecenin sessizliğinde oturan adam, yüzündeki en ufacık kas bile oynamadan elindeki korku romanını büyük bir zevkle okuyordu. Yatakta uyuyan ikizlerden birinin soluk alışı hızlanınca hemen yanma gitti.

Eliyle yanağını okşadı, çocuk derin bir iç çekerek, yatışını değiştirdi ve soluk alışları normale döndü. İşi buydu, o bir çocuk bakıcısıydı.

Tekrar korku romanını eline aldı. Sokaktan gelen ışık çok az olmasına rağmen yazıları son derece rahat okuyordu; "Gecenin kralı lanetli susuzluğu için bir kurban daha almıştı. Şatosuna doğru uçan yarası yarı yolda..."

Evdeki büyük yatak odasından gelen sesler birden onun dinlemesini gerektirecek kadar ilginçleşti;

"Ne yapabilirim ki Eve?... Ondan korkuyorum. İnsan görünömlü diş yapısı yanında sürekli korku romanları okuması yok mu!!! Sence bu normal mi? Kime söylesem yeni çocuk bakıcısı robotumuz korku romanları okuyor diye emin ol dalga geçer benimle. Bir de insan görünömlü diye ek-lesem polise koşar hemen."

Bu konuşan evin babasıydı, karısı yalvarır bir ses tonuyla karşı çıktı, "Ama sevgilim David'i kıramam, zaten çok kısa bir süre için verdi biliyorsun. Ve bana kötü bir şey olmayacağına dair söz verdi. Bu robotun diş görünümü dişinde hiçbir değişikliği yok."

Adam yenilgiyi kabul etmişti, "Neyse sana da ev içlerinde yardım ederken birkaç gün daha kalsın. Sonra doğru laboratuvarına posta. Ama o korku romanları okuması yok mu!..."

"Çocuklara okumuyor ya ona bak. Masal okuyor sadece..." Konuşmalar kesildi. Robot bu konuşmayı değerlendirmede, yalnızca kaydetti. Kendisini yapan mühendisin özel emriydi. Bildiği bir şey varsa, şimdi kadın hemen uykuya dalacak, erkek ise yarım saat kadar yatakta bir o yana, bir bu yana dönerek robotu düşünecekti.

Robotun uykuya ihtiyacı yoktu, gecenin ikisinde gece görüşlü filtreleri sayesinde hâlâ okumayı sürdürüyordu. Gerçi istese bu kitapları pozit-ronik beynine kaydedebilir, okumasına gerek kalmazdı. Ama o, kitapları sayfa sayfa okumaktan hoşlanıyordu.

Kitap biraz sonra kahramanın, vampirin göğsüne çaktığı kazıkla mutlu sonla bitti. Yalnız öykünün sonunda, genellikle yapıldığı gibi bir soru bırakılmıştı. Vampirin, ısırıp öldüremediği bir kadının üç aylık hamile olduğu ortaya çıkmıştı. Acaba vampirin ısırdığından, kadının karnındaki kadın etkilenecek miydi?

Kitabın kapatıp, kapaktaki yazarın ismine bir daha baktı. Bu eserin devamı mutlaka çıkardı, almalıydı. Elini sandalyenin altına götürüp, bir kitap daha çıkardı. Önsözü okurken bir cümle dikkatini çekti; "Vampirler, canlılar dünyasındaki ölülerdi. İnsan düşmanı yaratıklardı."

Pozitronik beyninin devreleri arasında bir soru belirdi, "Acaba onlar üç kurala uymayan robotlar mıydı?" Bu soruyu düşünmesi bile bir sıkıntı yarattı üzerinde... Hemen, "Hayır olamaz, bir robotun insana zarar vermesi imkânsızdır. Kazayla dahi verse faaliyetini hemen durdurur." diye düşündü. Bu cevap rahatlamasını sağladı. Beceriksizce, yüzüne insanca bir gülümseme yerleştirmeye çalışarak kitabın ilk sayfasını açtı.

Gecenin dördü olmuştu. R. Neon okumayı bırakmıştı. Bir heykel hareketliliği içinde, vücudunu kontrol ediyor, dengelerini tekrar ayarlıyordu. Yine de dikkati çocukların üzerindeydi.

Bu sırada pencere zorlamayla dışarıdan açıldı. Bir adam çevik hareketlerle içeri daldı. Yüzlerinde mutlu bir ifadeyle uyuyan ikizleri gördüğünde zevkle tısladı. Sivri köpek dişlerini açıkta bırakan bir şekilde çocuklara yöneldi. Bir eşya hareketsizliğindeki robot dikkatini çekmemişti.

Robot sakın bir şekilde, olabildiğince çabuk hareket ederek yaratığın elini tuttu ve "O çocuklara dokunma!" diye kısık sesle emretti. İç donanımın gerektirdiği kadar cüssesiyle kısa boylu ve zayıf görünüyordu.

Vampir, onu daha önce fark edememenin şaşkınlığından kısa sürede kurtulup, sivri dişlerini boynuna geçirmek için atıldı. R. Neon kendisine hiçbir zararın gelmeyeceğinden emin hareketsiz kaldı. Vampirin titanyum iskeleti ısırıp, başını acıyla geri atması bir oldu. Sert maddeye dişleri dayanmamıştı.

R. Neon onu kolaylıkla havaya kaldırıp, hızla yere çarptı. Vampir darbenin sertliğinden ve acıdan hareketsizken, bir eliyle boynunu tutup, bir eliyle oturduğu sandalyenin ayağını kırdı. Kırık parçayı büyük bir hızla yüreğine indirdi. Eliyle güçlü bir darbe indirerek, başını da gövdesinden ayırdı.

Kitaplarda vampirlerin ölmesi için gerekli işlemlerde geçiyordu yaptıkları...

Yaratığın bir daha hareket edemeyeceğinden emin olduktan sonra, evin sahiplerini uyandırıp, olaydan haberdar etmeye gitti.

Genç komiser olayın ayrıntılarını robottan dinledikten sonra en önemli sorunun zamanının geldiğini hissederek kalemiyle defterini cebine soktu. Bu hareketi suçluların dikkatini dağıtır, soruşturmanın bittiği inancıyla rahatlamalarını, böylece en önemli sorulara hazırlıksız cevap vermelerini sağlardı. Ama bu kez işe yarayacağına benzemiyordu, çünkü karşısındaki bir robottu. Gerçi dış görünümü dışında insan olmadığını biliyor ama yine de bazen unutupuyordu. Kısık sesle küfrederek, tekrar kalemiyle defterini çıkardı ve en önemli soruyu sordu;

"Onu nasıl öldürmeye karar verdin? Ve öldürdükten sonra neden (jr Robotik Kural'ın birincisine göre faaliyetini durdurmadın?"

Bu soru görünüşte sadece olayı ilgilendiriyordu ama öte taraftan in. sanlığın devamıyla ilgili önemli bir soruydu. Robotlar giderek insanların yaşamına daha çok giriyor, insanlar Frankenstein'da kendini gösteren, jç. güdüsünde olan korkudan Üç Robotik Kural nedeniyle kurtuluyorlardı. Eğer bir robotun insan öldürebildiği ortaya çıkarsa büyük bir kargaşa çı. kardı. Bu robot, insan dış görünümü nedeniyle bir insanı öldürebilmişse, bu da üretilmeleri yasaklanacak demektir.

Robot yumuşak ama kesin bir ifadeyle cevap verdi; "O yaratık bir vampirdi. Vampirler öldürülmez; yok edilir, çünkü canlı değildirler. Birinci kural onun için geçerli değildir komiserim, öte yandan ikizlerin hayatı tehlikedeydi. Birinci kural bir robot hareketsiz kalarak insanın zarar görme-sine neden olamaz der" Elindeki kitabı uzatıp, "Bakın efendim burada vampirlerin ne oldukları ve nasıl yok edilecekleri yazılı."

Komiser rahatlamıştı, gördüğü kadarıyla Üç Robot Kuralı'nı bozan bir gelişme yoktu, yine de robotun mühendislerce incelenmesi gerektiğini raporuna not edecekti. Ev sahiplerinin yanına gitti;

"Bakın böyle bir deneyi izinsiz yapmanız suç. Ama deneyin iki küçük çocuğun hayatını kurtardığı da gerçek. Ufak bir para cezası dışında ceza almamanızı rapor edeceğim. Sanırım bu robota çok şey borçlusunuz."

Adam büyük bir cezadan kurtulmanın rahatlığı içindeydi, ama yine de ürkek gözlerle robotu süzerek sordu, "Ama nasıl?..."

"Nasıl öldürebildi diye soruyorsunuz herhalde. Okuduğu kitaplarda vampirlerin canlı olmadıkları yazılmış. Sadece bir eşyayı yok ettiği gibi, yok ettiğine inanıyor, birinci ve üçüncü kural destekliyor bu bakış açısını. Öte yandan onun kendini durdurmaması için açıklamadım ama öldürdüğü adam bir vampir değil. Sadece kendini vampir zanneden bir akıl hastası. Hakkındaki ısıрма şikâyetleri üzerine zaten arıyorduk. Bu kadar ileri gitmeden yakalayamamak bizim hatamız. Neyse bu robot onu durdurdu da, çocuklara bir zararı dokunmadı..."

R. Neon mühendisler tarafından sıkı bir incelemeden geçtikten sonra çocuk bakıcılığına devam etti. İmal edilışinin kırkınıcılı yılında kendi yaz-Hığı bir kitap basıldı ve büyük bir ün elde etti. Okuduğu kitaplar kadar, deneyimlerinden de yararlanıyordu korku romanlarında,

* * *

Öyküyü bitirdiğimde içimden Asimov'a teşekkür ettim. Bay Sinbad'la Yasemin Hanım takdir eden sözler söylediler. Öyle bir duruştan vardı ki, sanki tehlikelerle dolu bir masalın son sayfasında, "...Ve sonsuza dek birlikte mutlu yaşadılar." yazısı altında yer alan bir tablo gibi durağan, huzurlu ve sevgi dolu...

Gecenin geri kalanında ne konuşacağımızı tahmin edemiyordum. Cevabını merak ettiğim çok soru vardı esasında; kulüp nasıl kuruldu, Kaptan Sinbad kimdir, gece vakti merdivenin bitimindeki güneş ışığı ve diğer garip olayların açıklamaları nedir? Bunları sormak istiyor ama bir şekilde ortaya atamıyordum. Üstelik gece boyunca konuşmalar garip bir şekilde daldan dala atılıyor, sanki hızlı bir deşifreye uğruyor gibiydim. Zaman kavramını yitirmiştim, bir an saatlerdir konuşuyormuşuz gibi gelirken, bir an en fazla iki saat geçmiş gibi geliyordu. Bazen Gökhan'la Bay Sinbad bir sohbeta dalyorlar, bu sırada kulağım deniz altındaymı-şım gibi uğulduyor bir türlü duyamıyordum.

Sonunda Yasemin Hanım sözü kulübe getirdi. "Atilla, Xasiork Ölümsüz Öykü Kulübü'ne neden üye olmak istiyorsun?"

Bu soruya cevap vermek kolaydı; kendim gibi edebiyatla ilgilenenlerin olduğu bir ortama ait olmak... Ayrıca öykü kulüpleri hakkında bildiklerimi de anlattım. Hayal gücü kuvvetli insanların bir araya gelmesinden gelen sonuçları; Lord Byron'la Mary Shelley'in ölümsüz eserlerini yarattıkları geceyi anlattım... Jules Verne ve H. G. Wells eserlerindeki konuları önce üyesi oldukları kulüplerde tartıştıklarını, ayrıca Stephen King, Isaac Asimov ve Arthur C. Glark'ın bir kulüpte anlatılan öyküleri aktardıkları kitapları olduğunu...

Bay Sinbad, "Fakat bu kulübe üye olmanın getireceği bazı sorumluluklar var, örneğin bir yolculuğa çıkman gerekirse ne diyeceksin?"

"Yolculuk mu? Kulüp için bir görevden mi söz ediyoruz?"

"Belki..."

"Doğrusu bir engelim olduğunu düşünmüyorum. Kendi kararlarımı verebilecek yaştayım, işsizim, ailem zaten sorun olmaz, bir de sevgilim terk ettiğinden beri bir duygusal bağımda yok..."

Yolculuk ihtimalinden bahsedilince hemen olacaktım gibi bir beklenti yükselmişti içimde. Gerçekten de Gökhan da dahil olmak üzere. Bay Sinbad ve Yasemin Hanım ayaklanınca şaşırdım. Gökhan'a, "Gidiyor muyuz?" diye sordum. Kastettiğim, davetin sonuyla ilgiliydi ama Gökhan merdivenleri işaret etti.

Beraber yürürken Yasemin Hanım kocasına, "Orada gündüz mü şimdi?" diye sorunca merdivenin başındaki ışığı hatırladım.

Dört kişilik grubumuz merdivenlerden çıkmaya başladı, ilk gördü-gümdeki gibi buzlu bir engelin ardında sert güneş ışığı vardı. Çekiniyor-dum, Bay Sinbad elimden tutarak korkumu yok etti. Hep beraber engele adım attık.

Başka bir dünyaya, boyuta veya zamana geçiş yapmış olmalıydık. Bir şekilde beynim böyle bir gerçeğe hazır olmalıydı ki hiç şaşırmadım. Gökyüzünde büyük bir sarı güneş, yanında daha küçük kırmızı bir güneş ile ufka yakın iki ay vardı.

Geldiğimiz tarafa baktığımda küçük bir vaha ile göl gördüm. Sanırım o gölü geçiş olarak kullanmıştık ama üzerim kuruydu. Bay Sinbad'a baktığımda kıyafetlerinin tamamen değiştiğini gördüm, tıpkı Binbir Gece masallarındaki gemici Araplar gibi şalvarlı, bel üstünde sadece yeleği olan güçlü adeleli genç bir adama dönüşmüştü.

Değişen sadece o değildi. Yasemin Hanım çok az gençleşmişti. Üzerinde Arap prenseslerin etkileyici kıyafetlerinden vardı. Yeşil, şeffaf bir peçe ile gözleri hariç yüzü kapalıydı.

Gökhan'daki değişim kıyafetler kadar fizikselde de; hafif esmerleşmiş, adaleli kocaman bir pehlivana dönmüştü. Belinde enli, uzun bir kılıç asılıydı.

Eğer onlar değişmişse bende neler olduğunu merak ederek göl kıyısına geldim. Uzun siyah saçlı bir savaşçı yansıyordu gölün yüzeyinde. Siyah, deri bir pantolonum vardı, bel üstümde de işlemeli sert bir yelek. Yüz hatlarım daha yakışıklı ama sert gözüküyordu.

Bay Sinbad, "Burası Derzulya."dedi, "Bütün dünyaların merkezi..."

Ona döndüğümde elinde bir silah tuttuğunu gördüm. Çığlık atmama bile kalmadan, namluyu göğsüme doğrultarak tetiği çekti. Boğuk bir patlamayla vurulmayı bekledim. Ama gözlerimin önünde, namludan fırlayan kurşun yavaş çekim gibi biraz ilerleyip kumların üzerine düşüverdi.

"Bu dünyada sadece büyü'nün gücü geçerlidir Atilla. Büyü de temelini hayal gücünden alır. İşte kulübe üye olursan seni bekleyen görevler bu dünyada."

Benim gibi sürekli fanteziler üreten birinin kolayca adapte olması normaldi bu anlatılanlara, "Siz sanırım gerçek Kaptan Sinbad'smız. Peki ama bizim görüntülerimiz? Bir başkasının bedeninde miyim?"

"Hayır, buradaki karşılığın bu. Hayal gücün kadar kuvvetli bir savaşçısın." Eliyle gökyüzünü işaret etti, "Orada ve burada bizim dünyamız gibi yüzlercesine geçiş var. Her şeyin özü burasıdır."

Uzaktan gökgürültüsüne benzer sesler duyuluyordu. "Derzulya'da iyilik ve kötülük sürekli savaş halindedir Atilla. Bizim görevimiz dengeyi sağlamak."

Bay Sinbad, endişeyle ufka bakarak konuştu, "Yüzlerce dünyadan kötülük ve iyilik güçleri savaşçı getirir buraya. Son zamanlarda bize karşı üstünlük kurdular. Biz diye kastettiğim iyilik güçleri tabii. Duyduğun gürültüler Ak İmparatorluğu'nun başkentine yapılan saldırının sesleri. Bir süredir kuşatma altında kraliçemiz. Kızıl Vaiz'in orduları acımasızca ilerliyor."

"Kızıl Vaiz mi?"

"Kendini sadece Vaiz diye tanıtıyor... Eski bir düşman esasında, Derzulya'yı kuranların arasında olduğunu söyleyebilirim. O zamanlar adı Janus'tu. Ama bu yeni yüzüyle ortaya çıkmalı çok olmadı. Kitleleri büyüleyen, fanatik müritleri haline dönüştüren konuşmalar yapmaya başladı. Her gün sürüyle insan onun fikriyle dokunan boş kabuklara dönüşmeye gidiyor."

Yasemin Hanım sözü aldı, "Bir vaizin gücü söylediklerinin doğruluğundan değil hitap yeteneğinden gelir Atilla. Kızıl Vaiz'de müritlerine kanla yoğrulacak bir yolu çiziyor. Onların düşlerinde, acılar üzerinde yükselecek imparatorluklar kuruyor."

Yasemin Hanım elimi tuttu, "Eğer seni savaşçılarımız arasına alabilirsek çok önemli bir görevin olacak."

Mutluluktan uçuyor gibiydim, ben bir kahramandım. "Bunu istiyorum." dedim, "O halde ne bekliyoruz? Beni kulübünüze hemen alın."

Kaptan Sinbad, "Sınavı unutuyorsun. O sınavdan geçmenin bu dünyayı ilgilendiren bir önemi var. Herkesin beğendiği bir öykü senin bu dünyadaki hangi kasta ait olduğunu belirler. Büyünün temelinde hayal gücü olduğunu söylemiştim. Eğer görevi alırsan hayal gücüne ihtiyacın olan birçok engel çıkacak önüne. O sınav senin beklenen kişi olup olmadığına karar verecek. Eğer uygun değilsen, seni Kızıl Vaiz'e yollayıp, ordusuna katılacak yeni bir asker olmana izin veremeyiz." dedi.

Gökhan'a baktım. "Sen... sen seçilmedin mi?"

"Bende ekipteyim ama lider değilim."

Sanki bir masal dinliyormuşum gibi geliyordu bana ama gözlerimin önünde Derzulya'nın garip manzarası duruyordu, sol tarafta gökyüzüne kadar uzanan beyaz sütunlar ve heykellerden oluşan bir eski bir kent kalıntısı vardı. Heykellerin çoğu hem korkunç, hem de edepsizce güzeldi.

"Burayı niye gösterdiniz bana eğer sınavı geçmem gerekiyorsa?" ' Kaptan Sinbad güldü, "Elbetteki buradan çıktığımızda hatırlamıya-caksın. Ta ki sınavı geçene kadar. Ama hayal gücün çalışacak, bazı şeyler için seni hazırlayacak. Böylece sınavı geçtiğinde birçok açıdan hazır

olacaksın. Senden bir Kuzgun olmanı isteyeceğiz; düşmanı yok etmek için gerekli parlak şeyleri toplayabilesin diye... Senden bir Derviş olmanı isteyeceğiz; sabırla buldukların içiride gerçek olanları anlayasın diye... Senden bir Hırsız olmanı isteyeceğiz; hiçbir kilit karşında durama-sın diye... Senden bir Katil olmanı isteyeceğiz; masum bir can bile olsa yoluna çıkan, kıyabilesin diye..."

Bu sözlerden sonra kafamın karıştığını itiraf etmem gerekiyordu, buna rağmen sabırsızlıkla bir an önce maceraya atılmak istiyordum. Hiç istemesem de dünyamıza geri döneceğimizi anlıyordum. Kaptan Sinbad, "Derzulya'da zaman Arz'a göre farklı akar." Derken havayı bir ısıklık sesi doldurdu. Hepimiz ne olduğunu anlamak için etrafa bakarken, gökyüzünde karanlık bir şey yaklaşmaya başladı. Prenses Yasemin, "Ağaçlara sıkıca sarılın!" diye bağırdı.

Uyansmm ciddiliğini anlamak için fazla kanıtı ihtiyaç yoktu. O karanlık şey yeryüzüne doğru yaklaşırken ağaçlara koştuk.

Gözlerime inanamıyordum; gökyüzünden ucu zincirle bağlı devasa bir gülle düşüyordu. Zincirin her bir halkası on metre kadar, gülle ise en az ikiyüz metre yarıçapında olmalıydı. Gülle yere büyük bir hızla çarptı ve tekrar yükseldi. Sarsıntıdan hepimiz havalandık. Çoğu ağacın kökü bile yerinden oynamıştı. Kaptan Sinbad daha sonra darbenin beş-altı kilometre kadar uzağımızda olduğunu daha yakında olsa kesin öldüreceğini açıkladı. Gökhan'a baktım bir açıklama için, bilmediğini gösteren bir şekilde ellerini açtı. Kaptan Sinbad, "Bu büyü onların işi olmalı." dedi, hemen Gökhan ve Prenses Yasemin'le üçgen oluşturacak biçimde oturup ellerini kavuşturdular.

Henüz bu dünyaya hazır değildim anlaşılan, ama tedirginlikle gökyüzüne bakarken, zincirin salınıp güllenin yine düşmeye başladığını görebiliyordum. Büyüğü kim yönlendiriyorsa bu kez hedefi bulmuştu sanırım çünkü tam tepemize iniyordu. Bağırmanın ve diğerlerini uyarmanın hiçbir yararı olmadığını, ancak dikkatlerini dağıtacağımı anlamıştım. Zaten koşarak bile kurtulmak imkânsızdı.

Gülle büyük bir hızla yaklaşıyordu, havayı yırtarak gelirken müthiş bir ısıklık sesi çıkarıyordu, kulaklarımı kapatarak kara gölgeye bakmaya başladım. Birden güllenin görüntüsü dalgalandı ve arkasında kar gibi beyaz taneler bırakarak dağılıverdi. Döne döne inen parçalardan biri kirpiğime kondu; onu aldım. Kımıldanan küçük bir yaratık gibiydi, iki parmağımın arasında ezdim. Hoş kokulu bir yağ kaldı geriye.

Kaptan Sinbad ölümden son anda kurtulmamızdan etkilenmemiş görünüyordu, "Gitmemiz gerek artık." dedi.

"Durun." diye atıldım, "Eğer dünyamıza döndüğümüzde burayı unutacaksam bir şey sormak istiyorum."

"Evet"

"Gölden kolayca dünyamıza geçiş yapabilecekseniz, niye tehlikeyi bekledik? O gülle dünyamızı etkiler miydi?"

"Hayır. Ama bizi hedef alarak yapılan bu büyü, kaçsaydık çok daha güçlenerek serbest kalacaktı. Hiçbir iyilik büyücüsü kolayca yok edemeyecekti onu. Çünkü büyüler bir anlamda meydan okumadır; karşılamazsan, kaçarsan güçlenirler. Bu gibi bazı kurallar var ki öğrenmelisin. Mesela gülleyi yok ettiğimiz için yapan büyücünün en azından birkaç gün baş ağrısı çekeceğinden, rahat büyü yapamayacağından emin ol." Son sözlerini güler gibi eklemişti Kaptan Sinbad, sanki birisine kötü bir şaka oynayan yaramaz bir çocuğa benzemişti. Büyüyü yapanı tanıdığını hissettim.

Kaptan, Kızıl Vaiz'in Derzulya'yı kuranlardan birisi olduğunu söylemişti. Nedense bu kadarla kalmadığını hissediyordum...

Kulüpteki akşam yemeğinin bu kadar keyifli ve güzel geçeceğini ummuyordum, ama gerek Bay Sinbad, gerekse dünyalar güzeli hanımı gerginliği üzerimden atmam için son derece sıcak davranmışlardı. Ab-dülvahap'm eşi Gülnihal'm hazırladığı nefis yemeklerin tadı halen da-mağımdaydı.

Kulüp teyken zamanla ilgim kesilmişti ama çıkarken henüz gece on buçuk olduğunu öğrenmiştim. Gökhan kendisinde kalmamı teklif etse de, bir an önce eve gitmek ve aklımdaki bazı öyküleri yazmak için müthiş bir istek duyuyordum. Durduramadığım bir dürtü kulübe üyelik konusunda beni zorluyordu.

Gökhan'la evi Tünel tarafında olduğu için ayrılmıştık, ben hızla Taksim meydanına ilerliyordum. İstiklal caddesi her zamanki gibi eğlence mekanları arasında gidip gelen bir kalabalığı barındırıyordu. Burası benim mekanımdı. Taksimi, insanların tanıyordum; hatta iletişim fakültesinde okurken bir gazete için Taksim muhabirliği bile yapmıştım. Adliye, Emniyet, Taksim Acil benim sorumluluğumdaydı. Kendimi güvende ve tanıdığım bir mekanda hissediyordum bu nedenle saldırıya neredeyse hazırlıksız yakalandım.

Bankalardan birisinin önünde dört kişilik bir tineri topluluğu oturmuştu. Avuçlarındaki, beyinlerini eriten maddeyi kokluyordu. Tiner hakkındaki fikrim aynen şarkımdaki gibiydi. Birden içlerinden biri kolunu bana bir şey uzatır gibi salladı, sezgilerim beni uyarılmış ve aniden durmuştum, gözlerimin önünden şeffaf bir şey geçiverdi. Bu büyük ihtimal tinerdi, eğer gözlerime gelmiş olsaydı kör olacaktım. En azından birkaç hafta görme zorluğu çekerdim.

Bana savrulan tiner yanımdan geçen bir gruptaki bayanın saçına yapışmıştı. Ne olduğunu anlamamıştı ama pis bir şey olduğu korkusuyla çılgılık atıyordu. Ortalık karıştı, gruptaki erkekler tineri çocuklara saldırdılar. Bu arada gözüme bana tineri atan çocuğa rastladım; küçük bir an boyunca tinerinin suratında bir zebani görür gibi oldum. Damaklarına kadar açılan ağızda sivri dişleri gözüküyordu, gözlerinin akı yoktu, sert ziftten yapılmış gibi garip bir derisi vardı... Bu surat gerçekten çok kısa bir süre belirmişti karşımda, daha sonra yine bir sokak çocuğu suratı geri döndü..

Bir açıklanam yoktu ama en azından o çocuğun saldırıyı kendi iradesiyle yapmadığını anlamıştım. Kulüple ilgili garipliklere bunu da

ekledim. Hâlâ nasıl olup da Bay Sinbad'a, kulüple ilgili sorularımı sora-madığımı anlayamıyordum. Ayrıca zihnimde değişik bir koku yer etmişti. Bu yemek kokusu değildi, açık hava kokuşuydu... Eğer kulübün bahçesine çıktıysak bile ben bunu hatırlamıyordum.

Eve vardığımda endişelenmesin diye saldırıyı anneme anlatmadım. Bayan Yaseminin televizyonla ilgili sözlerine rağmen bir filmi izlemeye başladım. B sınıfı bir korku filmiydi. Bir vampir vardı, rock barları gezip insan avlıyordu.

Çocukluğumda bir vampir filmi nedeniyle çok korkmuştum. Uzun zaman yatağımın altını kontrol etmeden uyuyamamıştım. Ayrıca seyrettiğim filmde, vampir sadece kadınları öldürdüğü için oyun oynamaya giderken evde yalnız bıraktığım annem içinde endişelenmiştim hep.

Yıllar içinde belki de birkaç filminden sahneler zihnimde birleşip bir öykü oluşturmuşlardı. "Lanetli Kent" dediğim öyküyü bir gece yazıp, unuttuğum. Hemen dolapları açıp, dosyalarımda ne kadar kâğıt varsa ortaya döktüm. Yarım saat kadar sürmüştü aramam... Sanki başka biri tarafından yazılmışcasına okudum.

LANETLİ KENT

Karavanın perdeleri arasından sert bir güneş ışığı içeri giriyordu. Ray, "Çirkin ve hastalıklı" diye düşündü. Aynı ışık, kentin başka bir kesiminde birbirlerine sarılmış iki sevgiliyi aydınlatıyordu belki de ve Ray onların başka türlü düşüneceğine emindi.

Annesi yatağında öyle halsiz ve korunmasız yatıyordu ki, Ray dünyaya bakış açısının böyle bir ortamda karamsar ve kasvetli olmasını doğal karşıladı.

Kadıncağzın dudak kenarından sızan damlaları otomatik refleksle silerek, kaşıkla çorba yedirmeye çalışıyor bir yandan da kentten haberler veriyordu

"Körfezdeki bir bölgeyi daha kirlilikten kurtardık, en fazla altı ay içinde su ürünleri almayı başarabileceğiz. Başkan bu nedenle beni özel olacak kutladı. Hatta konuşmasında Deidre ile daha büyük ve denizi gören bir evde yaşayabileceğimizin imasını bile yaptı. Deidre okul yönetimini, çocuklara daha gerçekçi bir eğitim verilmesi için zorluyor. Tezi de çok mantıklı, dünyayı bu hale atalarımızın hataları getirdi. Ve gelecekte bu hatalardan ders alınmalı. Çocuklar neden sadece bu kentte yaşadığımızı, dünyanın geri kalanına ne olduğunu öğrenmek zorunda."

Ray şehri yöneten kurulun bir üyesiydi. Kurul yirmi üye ve bir başkandan oluşuyordu. Ve klikleşmeler vardı. Yenilikçiler daha atılımcı, dış dünyaya karşı saldırgan ve gerçeklerin tüm yönleriyle kent halkına açıklanması yönünde fikirler savunurken, muhafazakarlar son derece içine kapanık bir toplum modeli oluşturmak istiyorlardı. Onlara göre dış dünyayla ilgili her konu kent halkının merakından ve bilgisinden uzak tutulmalı, sadece kenti kendi kendine yeterli bir hale getirmek için kaynaklar seferber edilmeliydi.

Kaynaklar daha doğrusu kaynak yetersizliği en önemli sorundu, bu nedenle hastalar, sakatlar, fiziksel veya zihinsel açıdan yetersizler ayda bir tasfiye ediliyordu. Altmış yaşını aşanlar da istisnasız tasfiye kapsamındaydı. Ray kurulun içinde önemli bir konumda bulunduğu halde annesi için bir istisna yapamıyordu.

Kadıncağz birkaç hafta önce son derece hayat doluydu, Ray tüm şartları zorlayarak onu saklamaya karar vermişti. Yetkililere annesinin evden çıkarak bilinmezliğe gittiği raporunu sunmuştu. Bazen yaşlılar böyle yapardı. Öylece çekip giderler, kurulun tasfiye yöntemlerine bırakmazlardı vedalarını. Küçük bir araştırma yapılmış. Ray kurul üyesi olduğu için çok da zorlanmamıştı.

OSD üyesi, kapkara gözleriyle sanki Ray'in aklından geçenleri oku-yormuşcasına sorgulamış, Ray her an onun suçlamalarını duyacağını sanmıştı.

OSD üyeleri sadece yedi yüz bin insanın yaşadığı bu kentte kimsenin tanımadığı yegane bireylerdi. Ray hiçbir zaman OSD üyesi komşusu,

akrabası veya arkadaşı olan birisini tanımamıştı. OSD üyeleri sadece gözlerini açıkta bırakan bir maskeyle dolaşır tasfiye edilecekleri toplarlardı. Kimse onların yetki sahası dışında değildi. Ray yirmi sekiz yıllık yaşamı boyunca birçok başkanın OSD üyeleri tarafından götürüldüğüne şahit olmuştu. Çünkü böyle olaylar törenle yapılırdı.

Ray tasfiyelerin nasıl yapıldığını bilmiyordu. Kentin dış dünyayla sınırı arasında bir OSD bölgesi vardı. Oraya kimse giremezdi. Ray belki ileride başkan olursa tasfiye ile ilgili gerçekleri öğrenebileceği umuyordu. Eğer yemek sorununa getirdiği çözümler gibi, enerji konusunda da radikal yöntemler bulabilirse başkanlık için önünde hiçbir engel kalmazdı.

Annesini hasta edenin ne olduğunu bilmiyordu. Ama altmış yaşını geçen bir insanın birden böyle çöküvermesi olanaklı değildi. Kadıncağız anlaşılan yaşamaktan bıkmıştı. Çok normaldi bu, Ray'in onun için hazırladığı karavandan kesinlikle dışarı çıkamıyordu iazla eğlencesi yoktu. Birkaç kitap ve radyo... Bazen de Deidre ile Ray uğrayarak sohbet ediyorlardı.

Ray annesine ayda bir yiyecek erzak, okuyacak bir şeyler getirirdi. Kadıncağız bazı özel isteklerini ise Deidre'ye söylendi. Ray, Deidre konu sunda çok şanslı olduğunu düşünüyordu. Annesi saklamaya karar verdi ğinde karısı hem onay vermiş, hem de desteklemişti. Oysa başkaları iyi bir kent yurttaşı olabilmeyi çok önemserdi. İyi bir kent yurttaşı da en çok yetersiz kaynakların paylaşımı konusunda hassas olmalıydı. |B

Ray kurula gelen dilekçelerden ne kadar çok insanın yakınlarını tasfiye için ihbar ettiğini biliyordu, "...komşumuz Ailen Friegberg bir çuval patatesi, patates rakısı yapmak üzerine kullandı." veya "... teyzem Sarah epey yaşlı ama sanırım 54 yaşında (yaşını hep saklar). Henüz tasfiye yaşına gelmedi ama geçtiğimiz ay düşerek ayağını kırdı. O yaşta kırıklar hemen kaynamıyor, belki de hiç kaynamıyacak. Bence kaynaklarımızı gereksiz yere ona harcıyoruz."

Böyle ihbar yazıları Ray'in kendisini kötü hissetmesine neden oluyordu. Deidre'nin babası önemli bir bilim adamı ve Ray'in hocasıydı. Ray onu hiç tanımadığı babası yerine koyardı. Tüm çalışmaları yetersiz yiyecek alanları ve üretimi üzerineydi.

Tasfiyeye götürülürken hem çalışmalarını, hem de kızını Ray'e emanet etmişti. Ray kendi kızgınlığını ve Deidre'nin isyanını çok iyi hatırlıyordu. O adam kent için kurul başkanından bile önemliydi.

Annesi yemeğini son derece sıkıntılı bitirmişti. Yaşlılık böyleydi işte, basit bir çorba içme eylemi bile ne kadar azap verici olabiliyordu. Ray, "Belki de onun yaşaması üzerine bu kadar ısrarlı olmamalıydım." diye düşündü. "Sanki benim için yaşamak zorunda hissediyor kendini. Sıkıntılı ve acı verici."

Ama etrafı toplarken, annesinin sevgi dolu bakışlarını üzerinde hissetti.

"Akşam kurulun bir partisi var. Esad ve Kralenko'nun yerine kimlerin seçildiği açıklanacak. Deidre'yle oraya gideceğiz. Ama yarın Deidre sana uğrayabilecek." Ray annesine, hâlâ hayatın içinde olduğunu hatırlatmak istercesine politik konular dahil her şeyi anlatıyordu. "Bu üyeler çok önemli, iki klik arasında müthiş bir denge var. Eğer önerilenler arasından başkan, Oberon ile Marya'yı seçerse, denge yenilikçilerin eline geçecek. Ama Roger tam bir felaket olur. Adamın dış devriye görevlerinde canavarlarla dövüştüğünü ve dış dünyayı tamamen unutmamız gerektiğini söylediğini duydum. O entrikacı Dreyfus onun için kulis yapıyor. Başkan Marko, Dreyfus'u hiç sevmez ama son zamanlarda epey yalnız kalıyorlar. Bu da kuşku uyandırıcı."

Marko kent yönetiminin en uzun süre başkanlıkta kalan isimlerinden biriydi. Yaptıklarıyla çoktan kent tarihine ve kent içindeki birkaç esere ismi kazılmıştı bile. Esasında silik ve yetersiz biri izlenimi bırakır ama düşmanlarını kararlılıkla ezdi. Yenilikçiler ve muhafazakarlar arasında tam olarak yansız bir tavır izliyordu. Bazen bir kararı yenilikçilerin tezi doğrultusunda, bazen de muhafazakarların tezi doğrultusunda kabul ediyordu.

Ray -eğer vakitsiz bir kaza olmazsa- Marko'nun bir senesinin kaldığını biliyordu. Bu çok kritik bir dönemdi. Bazı başkanlar tasfiyeye yakın çok garip kararlar almaya başlarsa bir iç mekanizma çalışır ve başkan azil ediliverirdi. İç mekanizma, kent yönetiminde güçlü beş ailenin kuruldaki

üyeleriyle OSD'nin başkanı tarafından oluşuyordu. Bu mekanizmaya "İç Çember" denir, İç Çember başkanın son üç senesinde işlemeye başladları.

Ray'in içinde bulunduğu kent kurulunda OSD başkanı yoktu. Bazı dönemler bu olurdu. Ray sadece adamın adının Gonjac olduğunu biliyordu. Bazı önemli kutlamalarda veya tüm kenti ilgilendiren bir sanat etkinli-ği olduğunda adamı görmüştü. O da tüm OSD elemanları gibi maske takıyordu. Belki de katıldığı ortamlar nedeniyle hep frak giymiş oluyordu. Simsiyah uzun saçları, epeyce iri bir cüssesi ancak çok estetik bir yürüyüşü vardı; sanki yürümüyor da, havada kayıyor gibi...

Ray eğer başkan olursa onunla nasıl bir işbirliği içinde olacağını merak ediyordu. Ve bu konuda başkanın yetkilerini bilmiyordu. Acaba başkan OSD başkanını görevinden uzaklaştırabilir miydi? Ama Ray böyle bir şeyi hatırlamıyordu. Bu gibi konular kentin gizli yasaları arasındaydı. Tıpkı tasfiyelerle ilgili yasalar gibi...

Ray karavanın içini biraz olsun temizleyebilmişti. "Gitmem gerekiyor" dedi. Dışarı çıkarken içi hiç de rahat değildi. Annesini hasta bir halde bırakmak istemiyordu; özellikle altını bile tutamıyacak durumdayken. Deidre annesinin altını bebek beziyle bağlıyor en fazla iki günde bir değiştirmeye geliyordu.

Bugün Ray'le gelmiş. Ray dışarıda beklerken hızla kadıncağızın altını değiştirip işine gitmişti. Annesi, Ray'in altını değiştirmesini veya değiştirilirken orada bulunmasını istemiyordu. Bunun nasıl bir duygu olduğunu Ray anlayabiliyordu, annesi her zaman güçlü ve bağımsız bir kadın olmuştu. Oğlunu kimseden destek görmeden büyötmüştü.

Ray tüm bu düşünceler içinde sıkıntılı ve dalgındı. Bu nedenle, onun karavandan çıkışını izleyen gözleri fark etmedi. Bisikletiyle kentin merkezine ilerlerken, siyah paltolu bir adam karavana yürüyüp, perdelerin arasından içeri baktı. Esasında fazla da bir şey görmesine gerek yoktu. Suratında pis bir gülüş belirdi. Yürümeyi severdi, özellikle de mutlu olduğunda. Isıklı neşeli bir melodi tutturarak kent kurulu binasına ilerledi.

... Deidre mavi çiçek işlemeleriyle süslü beyaz elbisesiyle partinin gn güzel kadınıydı. Ray onunla gurur duyuyordu. Kurul'un yeni üyelerinin açıklanacağı toplantının bir kısmının televizyondan tüm kente yayınlandığı bir partiydi.

Ray genelde körfez temizliği nedeniyle gelen tebrikleri kabul ediyor, Deidre'de düşündüğü eğitim reformuyla ilgili fikirlerini anlatma olanağı buluyordu. Gece güzel başlamıştı ama Ray'ın canı kurulda yakın arkadaşı olan Nahun'un uyarısıyla sıkıldı.

Nahun, Ray'ın dikkatini Dreyfus, Marko ve OSD başkanının oluşturduğu üçlü sohbet grubuna çekmişti. Dreyfus fazla neşeli, Marko çatak kaşlı, OSD başkanı ise ellerini arkasında kavuşturmuş gözleri salonu tarıyordu. Ve bakışları sanki Deidre üzerinde fazla durmuştu.

Aynı saatlerde üç kişiden oluşan bir OSD timi karavana yaklaşıyordu. Bu üç kişiden ikisi birbirlerini tanıyordu. OSD lojmanlarında aileleriyle yaşıyorlar ve bazen birbirlerini ziyarete gidiyorlardı. Fakat üçüncüsü tanıdıkları biri değildi.

Gerçekte onlar üçüncünün yanına katılmıştı. Yetkili oydu. Fazla ko-nuşmamıştı. Karavana geldiklerinde sadece karavanın kilidini kırmalarını istedi. Kapı açıldığında girmelerine izin vermedi. Ve sadece o içeri girdi.

Ray kuşkularını geri plana atarak kaygısız görünmeye çalışıyordu. Başkan Marko'nun silik yardımcılarında Raşit yanına gelinceye kadar bu tavrı sürdürdü. Raşit, Başkan'm odasında özel bir toplantı yapılacağını bildiriyordu.

Başkan'm odası, kentin dış dünyayla tek komşuluğu olan büyük kurul binasının beşinci katmdaydı. Kent, yükseklikleri yedi metreyi bulan duvarlarla dış dünyadan korunurdu. Bu duvar-sınırlarm istisnası sadece kurul binasıydı. Kurul binasının üçüncü katından itibaren dış dünyaya bakan dairelerde pencere bile vardı.

Ray o dairelerde kimlerin oturduğunu veya hangi görev odalarının olduğunu bilmiyordu, ama herhalde korkutucuydu. Dış dünya o büyük savaş ve kirlilikten sonra hiçbir insan için güven verici değildi. Bazen körfez tarafındaki güvenlik engellerinde ölen bir yaratık bulunurdu, çoğu kentli bunları bilmezdi ama o yaratıklar gerçekten dehşet vericiydi. Bazen de dış dünya tarafından doğal olmadıkları belli olan yaratıkların savaşlarının tüyler ürpertici çığlıkları duyulurdu. Duvar üstü devriyeleri ayda bir psikolojik tedaviye alınır, kimselere gördükleri yaratıkları anlatmamaları istenirdi.

Ray, Başkan Marko'nun odasına birçok kez girmiş ama her seferinde pencere metal bir kepenkle kapalı olmuştu. Bu kez gece olmasına rağmen pencere açıldı. Bu bile toplantının olağanüstülüğünün bir göstergesiydi. Ray içeri girdiğinde OSD Başkanı koridorun aşağı inen merdivenlerini dönüyordu. Ray dördüncü katta bir dairesi olduğunu duymuştu.

Ray toplantıya girerken. Başkan yardımcısı Raşit, Deidre'ye doğru yürüyordu. Onu bir kenara çekerek kocasının çağırdığını söyledi. Deidre şaşırmıştı. Ray huzursuz bir şekilde Deidre'ye Başkan'ın odasında toplantıya çağırıldığını söylemiş ve onu komşuları da olan kurul üyesi Poli ve kocası Turan'ın yanında bırakmıştı. Raşit daha fazla açıklama yapacak gibi görünmüyordu .

Deidre kurul binasının üst katlarına ilk kez çıkıyordu. Bakımsız bir koridordan Raşit ile ilerlediler. Raşit bir kapıyı açarak onu içeri davet ederek, "Ray'in birazdan yanınıza geleceğini söylememi istediler." dedi. Deidre son derece rahatsız oldu. Neler dönüyordu böyle, kapıdan girerken koridorun aksine odanın lüks ve konforlu olduğunu gördü; ve pencerenin önünde dışarıyı seyreden adamı. Arkadan bile olsa duruşundan, saçlarından onu tanımıştı, bu OSD başkanıydı. İçgüdüsel bir korkuyla kapıya atıldı ama kilitliydi. OSD başkanı dönmeden konuştu. "Rahat olun Deidre, korkmayın." sesi tok ve güven vericiydi. Ve OSD başkanı dönerek maskesini çıkarmaya başladı.

Ray, Marko'nun acımasız ifadesinden ve Dreyfus'un sinsi bakışlarından yeteri kadar rahatsız olmuştu, onları bir an önce konuşmaları konusunda zorlamaya karar verdi.

"Bu toplantı, seçilen kurul üyelerinin bildirilmesi için mi yoksa iki grup arasında bir anlaşma zemini ayarlamak için mi başkanım?"

Başkan Marko ayağa kalkarak perdeyi biraz daha açtı, Ray soğuk rüzgârla irkildi. "Ray dışarısı ne kadar korkutucu ve güvensiz değil mi?" diye sorarak başladı başkan, "Yanıma gel lütfen. Merak ettiğin birçok gerçeği bu akşam öğreneceksin."

Dreyfus başkanın masasının bir kenarına oturmuş tırnaklarını inceliyordu.

"Dikkat ettiysen Ray toplumumuz bir anlaşma toplumdur. Büyük savaş ve kirlilik öncesi yani atalarımız kendilerini mahvedececek olan yolda o geri dönülmez eşiği aşmadan önce bu kent dünyanın en güzel kentlerinden biriydi. Bütün olanlardan sonra kentte bir denge sağlanmıştı; felaketlerden kente sığınanlar oluyor, kent o zamanlar herkesi kabul ediyor, dışarısı hakkında kısıtlı bilgisini onlardan ediniyordu. Fakat bir gün kente gelenlerin arkası kesildi."

Ray pencerenin dışındaki karanlıkta sanki gözleniyormuşcasına ür-perdi.

"Kent'in o zamanki yöneticileri ne bilgili, ne de olağanüstü kararlar alabilecek insanlardı Ray. Bu kent de dünyanın yuvarlandığı o pislığe batmaya doğru hızla gidiyordu ama bir gün dışarıdan bir heyet geldi. Kapıda nöbet tutanlardan biri Paselovski'ydi."

Bu ismi kent'in her yanında görmek mümkündü. Kent'in kurucusu o sayılırdı. Yeni dönemin ilk başkanı ve yasaların kurucusu.

"Hatırlarsan sığınmacıların arkası kesilmişti demiştim, ki bu gelenler de sığınmacı değildi. Kapıdakilere bir teklifle gelmişlerdi. Bu kent'in yaşamasını sağlayacak ama arada bir diğer insanların mutluluğu için birilerinin kurban olacağı bir düzen. Anlattılar, diğer iki kapı görevlisi böyle iğrenç bir teklifi hemen reddetti ama gelenler çok özel yeteneklere sahipti, anın-

da o iki görevliyi öldürdüler, Paselovski hem sağ kaldı hem de önerilerini kabul etti. Kısa zamanda onların da verdiği destekle iktidarını sağladı."

Ray kentle ilgili gerçekleri öğrenirken, karavana giren OSD görevlisi yaşlı kadını süzüyordu. Kadının nefesleri sık ve korku doluydu. Karanlık olmasına rağmen bunların kokusu alıyordu; tıpkı kanın kokusunu aldığı gibi. Maskesini çıkardı. Kadını dışarıya taşımayacaktı. Uzun ve sivri dişlerini sabırsızca kadının boynuna geçirdi, büyük bir açlıkla emmeyi sürdürüyordu.

Ray, Başkan Marko konuşurken içeriye iki OSD görevlisinin girdiğini fark etmemişti bile, çok sessizdiler.

"Yani siz bana ne anlatmaya çalışıyorsunuz başkanım?" diye umutsuzca sordu, esasında çoktan birçok şeyi sezdiği halde.

"Seni sevmiştim Ray, hem akıllı hem mantıklıydın. Zamanı gelince benden önceki başkanların yaptığı gibi sana gerçekleri anlatmayı ve yerime bırakmayı umuyordum. Ama sen anneni saklamakla duygusal bir karar verdin ve onları kızdırdın."

Ray panikle etrafına baktı, Dreyfus kahkahalar atıyordu. Marko devam etti.

"Dışarıda bizi anında yok edebilecek bir canavarlar topluluğu var Ray. Bizi de sadece özel bir tür yiyecek olarak görüyorlar. Daha doğrusu kanımızı. Bu nedenle kentimize onların hayvan ağılı, yiyecek ambarı diyebiliriz. Doğumları hiç kısıtlamadığımız dikkatini çekmiş miydi Ray? Çünkü onlar bizim kanımızı çok seviyor. Senin yiyecek konusundaki çalışmaların bu nedenle onları sevindiriyordu. Daha çok yiyecek, daha çok kanlı sürü demekti onlar için."

Ray önce kaçış için kapıya doğru baktı, OSD görevlileri maskelerini çıkarmış kapı tarafında onu bekliyordardı, gözleri sanki ateş çakıyor, sivri dişleri sanki onun kanının heyecanıyla nabız gibi atıyordu.

Ray kendisini tutmaya kalkan Dreyfus'u OSD görevlilerinden birinin üzerine itti, vampir av kokusuyla kızışmıştı, dişlerini Dreyfus'un boynuna geçiriverdi... Diğerine öne doğru atıldı. Ray çabuk davrandı ama, Marko'yu yumruklayarak pencereden boşluğa atlayıverdi.

Beşinci kattan atlamıştı, dördüncü kattan geçerken o kısacık anda korkunç manzarayla karşılaştı. Daha sonra o manzarayı hiç unutamadı, karısı Deidre OSD başkanı Gonjac'm kollarındaydı, adam boynuna doğru eğilmişti, mavi elbisesi kanıyla ıslanmıştı, gözleri tavana doğru boş bakıyordu ve kollan iki yanma sallanmıştı.

Ray düşüşünün geri kalanında ölüden bile kötüydü, annesini çoktan öldürdüklerini tahmin ediyordu, karısını ise OSD'nin başkanı olan o yaratık öldürmüştü. Bir kurul üyesi, kentin önde gelen bir yurttaşı, güçlü bir kişiyken tüm bildiği gerçekler, inandıkları altından çekilivermişti. Yumuşak bir kütlenin üzerine düştüğünde sağ olduğuna inanamıyordu.

Dış dünya tarafındaydı, binanın bu tarafından başka bir gerçeklik yaşanıyordu. Ray binanın üçüncü katına kadar yükselmiş bir çöp yığınının üstüne bir zarar görmeden düşmüştü. Esasında bu çöp yığnında Ray'i anında öldürebilecek teneke, metal boru veya cam parçaları da vardı ama talih bu düşüşünde ona yardım etmişti. Kendini toparladığında canavarlara yem olmamak için hemen saklanacak bir yer aramaya başladı.

Bir kanalizasyon borusunun içine saklandığında o yaratıkların peşinde olduğunu hissetti. Kanalizasyon künkünün içinde kendini iyice geriye itti, birden ayak sesleri duydu. Gıcırtilı ses tonuyla fısıldaşıyorlardı.

"Buradan kan kokusu geliyor"

"O zaman eğil ve bak. Gonjac istiyor onu."

Ray önündeki pisliği iterek görülmesi engelleyecek bir tümsek yaptı ama bu yaratıklar bu kadar iyi koku alıyorlarsa ne yapacağını bilmiyordu. Yaratık eğilip künkün içine baktı, gözleri alev alev yanıyor koku için burnunu çekip duruyordu. Bunlar Başkan'm odasmdakiler olabilir diye düşündü Ray.

Yaratık onun orada olduğunu biliyormuş gibi seslenmeye başladı;

"Hadi Ray çık ordan, Gonjac seni öldürmek istemiyor. Aksine sen bize lazımsın. İnsanlarına bol yiyecek sağlarsın, biz de sana her türlü lüksün olduğu bir hayat..." yaratığın vaatleri durmuyordu. "Gerçekleri bilenlerle anlaşma içinde uzun yaşam da var. Anneni karavanından aldık Ray, ilaç verip iyileştirdik. Bizimle mutlu yaşayacak."

Ray'in kafasının bir yanı bunlara inanmak istiyordu. Doğru söylüyor olabilirdi, o yiyecek planları sayesinde kentte daha çok insanın barınmasını sağlayabilir onlar için sürülerini çoğaltabilirdi. Ayrıca kentin devamını sağlayan anlaşmada yöneticiler yararına bazı maddeler olduğu da doğru olabilirdi. Ama yaratık o anda Ray'in unutmak istediğini hatırlattı.

"Karıyla çok uzun bir hayat sağlayabiliriz Ray."

İşte bu yalandı, o canavar Gonjac Deidre'nin kanını emerken görmüştü!... Neredeyse hıçkıracaktı. Üstünde bir hareket hissetti. Ray'in rahatsız ettiği dev bir sıçan dışarıya doğru fırladı. Ray'e seslenen yaratık hızla onu tutuverdi, dişleriyle kafasını parçalayıp kanını içmeye başladı.. Diğer gülüyordu. "Bir sıçanla konuşuyormuşsun ha! Hadi gel kente dönelim mutlaka bizimkilerden birine yakalanır o!"

Ray künkten çıkmaya ancak gün ışığıyla cesaret edebildi.

İçinde müthiş bir isyan ve intikam isteği vardı. Sağ kalmasını da bu duygular sağlayacaktı.

Türkiye'de bilimkurgu ve fantezi edebiyatı pek gelişmemişti. Çoğu kişi içinde Türkçe isim olan öykülere değer vermiyordu, bu nedenle Lanetli Kent'i de yazarken 'yabancılaştırma' güdüsüyle isimleri yabancı koymuşum genelde. Bir de vampirlerden korktuğum için hayal aleminde bile benden uzakta yaratmak istemişim anlaşılan. Ayrıca uzun bir romanın girişi gibi duruyordu.

Hâlâ öykünün ve filmin etkisi altındayken gecenin birinde telefon çalınca yerimde sıçrayıverdim. Bizimkiler uyumuştı, böyle geç bir vakti ancak beni arayabilecekleri için aceleyle telefonu açtım.

Haftalık buluşma grubumdan Halis arıyordu, "Hayırdır..." demeye kalmadan, "Müjdemini isterim." diye bağırdı. Çalıştığı televizyon kanalındaki bir programa, ünlü bir yönetmen konuk olarak gelmiş. Bir vesile ile sohbet ederlerken benim öykülerimden de bahsetmiş. Halis, çok eskiden "Kalemler" diye bir öykümü okumuş ve aklından çıkartmamıştı

onu, arada bir durup dururken o öykümlü çekmek istediğini söyledi. "Yarın acele bana getir." diye tutturdu.

İyi haber üstüste gelirmiş, Halis'le görüşmemiz bitmişti ki, telefon bir daha çalmaya başladı. Herhalde bir şey söylemeyi unuttu diye düşünürken Serpil'in sesini duydum.

Serpil'le duygusal tarafı olmayan bir cinsel birlikteliğimiz olmuştu. Çok güzel bir kızdı, sosyete kulüplerinde gezer, zengin erkeklerin sevgilisi olup para harcatmayı pek iyi biliyordu. Yaptıklarını pek onaylamasam da, yargılamak bana düşmezdi. Dobra bir kızdı Serpil, neyi niçin yaptığını açık seçik ortaya koyardı.

Uzun süre dayanır; kredi kartı, kira ve diğer borçları iyice biriktiğinde, bu şekilde yaşayan birkaç arkadaşıyla gece kulüplerini gezer ve avını yakalardı. Borçlar temizlenince ve birkaç ay idare edecek para kalınca sevgiliye tekmeyi vururdu. Nedense bana karşı farklı bir sevgi besliyordu. Ondan duyabileceğim en güzel iltifat, "Senin yatak sohbetin kimsede yok." olurdu.

Kahkahalarla sık sık kesilen bir sohbetten sonra beni özlediğini söyledi. Ben de özlemiştim ama onun izini kaybetmiştim. Çünkü ev ve cep telefonu da borçları nedeniyle kesilmişti. Şimdi yüklü bir voli vurduğunu Ortaköy'de oturduğunu söylüyordu. Sevgi yönünden hâlâ aradığımı bulamamıştım ama Serpil iyi bir yatak dostuydu. "Sana ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin." dedim. Kız arkadaşım tarafından terk edilmişimi anlattım. "Yazık sana duygusal ozanım." dedi, "Sana bin kere dedim, öyle kızlar kendisine kötü davranan maço erkeklerden hoşlanır. Sevgini açıklamışsındır da sen ona."

Serpil insanları ne kadar iyi anlıyordu, gerçekten de âşık olduğum kızı benden sonra tam bir kazmayla gördüklerini söylüyorlardı. Çok fazla konuşamayacağımı söyledim, erken yatmalıydım. Bana adresini verdi ve yarın akşama beklediğini söyledi. "Tamam." dedim, "Halis'le görüştükten sonra sendeyim. Bir şey istiyor musun?"

Okumak için, benim seçeceğim bir kitabı getirmemi istedi. Karakterlerin duygusal davrandığı kitapları hiç sevmezdi; kara bahtıma bir

keresinde tüm kızların çok beğendiği V.C. Andrevv'sun "Çatr'sını okuması için vermişim de kafama atmıştı. Benim gibi Patricia Highsmith'in Tom Ripley'ine bayılırdı. Önce o seriden bir kitap götürmeyi düşündüm, ama hepsini okumuş olabilirdi, şans eseri elime Stephen King'in "Sa-disfini aldım. "Ölüm Kitabı - Misery" diye filme çekilmişti, hatta başrolde oynayan Kathy Bates Oscar kazanmıştı.

Bu kitap Stephen King'in en beğendiğim eseriydi. Bir yazar ile eline kaza sonucu düştüğü sadist hemşire arasındaki ilişki anlatılıyordu. Yazar yeni eseri ile yolculuk ederken kaza geçiriyor ve hemşire çok sevdiği "Misery Chaistain"ı yaratan bu yazarı evine götürüyordu. Üstelik hastalannı öldürdüğü gerekçesiyle mahkemeye düşmüş, suçu kanıtlanmasa da işsiz kalmıştı.

Esas kıyamet, yazarın son kitabında "Misery"! öldürdüğünün ortaya çıkmasıyla kopuyordu. Sırıtarak, "Serpil bu kitaba bayılır" diye düşündüm. Büyük ihtimalle okumamış olmalıydı. Duygusal kitaplar kadar korku ve bilimkurgu eserlerine de, "Zırva şeylerle uğraşacak zamanım yok" derdi. Sadist'te zırvalık yoktu, iki insan arasında ölümüne bir satranç oyunu oynanıyordu.

"Kalemlerin yerini biliyordum, yatmadan önce kâğıtları buldum ve ismi beğenmediğim için üzerini çizip "Ruh Yutucu" diye değiştirdim. Bu sırada, tinerci çocuğun saldırısını, neredeyse tamamen unutmuştum.

BÖLÜM: 5 "YATAK SOHBETİ"

Evden çıkarken küçük bir çantayı yanıma almıştım. İlk olarak Halisle görüşmek için televizyona uğrayacaktım, ardından Serpil'le buluşmak üzere Ortaköy'e gidecektim. Yanımda birkaç öykü götürüyordum: Sınav için fikrini soracaktım. Beğenisine ve eleştirilerine güvenirdim. Sadisti yanıma almayı ancak kapıdan çıkarken akıl ettim. Anneme gece belki gelmeyeceğimi söyleyerek yola koyuldum.

Hava yine ruhumu karartacak ölçüde boğucuuydu. Fırtına kopabiliyordu. Sert lodos esiyordu. Kısa sürede başka bir endişe konusu daha ortaya çıktı.

Yürürken düşüncelerle dolu başım öne eğikti, minibüs durağına yaklaşırken kafamı kaldırmamla düşmanca nazarlarla karşılaşmam bir oldu. Tanımadığım insanların gözlerinde o bakışı bir an görmüş, ardından ifadeler yine sıradan, boş bakışlara dönmüştü.

Gözlerde okuduğum düşmanlık geceki saldırıyı hatırlattı birden. Çantamı bir saldırıya karşı tetikte tutarak ilerlemeye başladım. Minibüste de sırtımı kimseye dönemedim. Boş bir tane geçene kadar bekledim, en arka sıraya oturdum.

Televizyon kanalına vardığımda Halis'te bir değişim hissetmeyince rahatladım. Yine eski dostumdu. Kahvaltıda az bir şeyler yemiş, yolda acıkmıştım, yemekhaneye davet edince sevinçle kabul ettim.

Koskoca salonda ancak birkaç masa doluydu. Yemeklerimizi seçip, oturduk. Halis yerken 'Kalemleri, yeni ismiyle "Ruh Yutucu"yu okumak istedi. "Nedir bu heyecanın ya?" dedim. Meğer ünlü yönetmenimiz 'öyküyü beğenirse' yönetmen yardımcılığını o yapacaktı. Zaten en büyük isteğiydi sinema dünyasına atılmak... Birden dikleştim, kızacağına bile bile alaycı lafımı ettim; "İleride Oscar alırsanız, teşekkür konuşmanızda hatırlanmak isterim beyefendi."

"Ne teşekkürü be, senin etmen lazım. Yoksa nereden bilecekti senin gibi bir yazarı!.."

Şakadan kavgayı pek severdi, kâğıt oyunlarımızda da en fazla sinirlenen oydu.

"Hadi, hadi uzatma... Oku da değiştirmemi istediğin yer **varsa** söyle..." diye öyküyü verdim.

Gecekondu mahallesinin derme çatma evleri müthiş bir kar fırtınasıyla sarsılmaktaydı. Fırtına yüzünden kaçak elektrik hatları koptuğundan, cılız ruhları yansıtırcasma mum ışıkları titreşiyordu çoğunlukla muşambayla kapanmış pencerelerden.

Mahallenin sınırına kurulmuş dev kalem fabrikasından tek el silah sesi duyuldu.

Portakal sandıklarından kurulu yatakta küçük kız son zamanlarda sık sık yaşadığı öksürük krizlerinden birisine girdi. Mumun yaydığı hastalıklı, ölgün ışıkta annesinin kederli yüzü gölgelenmekteydi. Adam ise giderek büyüyen umutsuzluk girdabının içine düşmüş gibiydi.

İçinde buldukları köhne yapı, bir koranak olmaktan her zamankinden de uzaktı. Ne soğuşun ısırın dişlerini, ne umutsuzluğun yırtıcı pençelerini engelleyebiliyordu.

Kadın, "O ölüyor..." Adam cevap vermedi, hastahanedede tedavi etmeyi reddetmişlerdi. Kadın devam etti, "Belki ölmesi iyi olur!" Bırakın ilaç almayı, iki gündür açtılar.

Adam cevap vermeden ayağa kalkıp, kapıyı açarak dışarı çıktı.

Daha önce kararını vermişti, ailesini korumak için suç işleyecekti bu gece... Sokak köpeklerinden oluşın çete onun yolundan hızla çekildi, kendilerinden olan avcı ruhunu tanımış ve korkmuşlardı. Yolculuğu, ikinci katı çökmüş bir evde sona erdi.

Perdesiz pencereden baktığında koltuğunda uyuya kalmış ihtiyar kadının gölgesini fark etti. Son bir kez etrafına baktıktan sonra kapıya biraz yüklenince açiverdi.

İhtiyar kadın ifadesiz gözlerle baktı davetsiz misafire. Adam odanın bir köşesindeki, küçük odunları kırmaya yarayan keskiyi alıp yanına gitti. Çığlık bile atmayan ihtiyar kadının ölümüne tek bir darbe yetti.

Heyecanı büyüktü, telaşla hızlı bir arayışa girip satılacak birkaç küçük eşya bulmaya çalıştı. Para yoktu. Bir sandıkta örtülerin arasına gizlenmiş süslü bir el aynası buldu. Bunu satamazdı ama karısına vermek için cebine attı. Mutfaktaki bazı kapkacak karşılığı mahallenin bakkalından ekmek ve aspirin alabilirdi. Onları toplayıp acele evden çıktı.

Mahallenin bakkalı, hemen her türlü ihtiyacı karşılayan bir merkezdi. Eczane gibi ilaç da bulurdunuz, eşyaları rehin de bırakabilirdiniz. Hatta bazı fakir ailelerin, bebeklerini zenginlere satmasına bile aracılık ederdi. Gecenin geç saati olmasına rağmen açıktı.

Adam kapıyı açtığıında, soğuk içeri girdiği için bütün başlar ondan yana döndü. Bakkalla birlikte sobanın yanında ısınmaya çalışan, bir yandan da içki içen birkaç serseri vardı. Bakkal adamın yanına gelirken kısa süren bir sessizlikten sonra gecenin olayını tekrar konuşmaya başladılar.

"Ne istiyorsun?" dedi insan sarrafı bakkal. Çoğu mahalleli bilmezdi ama bakkalın şehir içinde birkaç apartmanı vardı, müthiş zengindi. Çocuk-larını yurt dışında okuturken bu gecekondulu mahallesindeki işinden, eski giysiler giyinerek bu zavallıların iliklerini sömürmekten vazgeçmezdi.

"Bunların karşılığında yiyecek bir şeyler ve aspirin verir misin?" di-ye sordu, "Kızım hasta... lütfen!"

Bakkal dişlerini temizlediği kürdanı çekip, biz bunları çok gördük gibisinden omuz silkti, "Herkes hasta... Ama sırf senin için iki ekmek, bir de kutu aspirin veririm. Tamam mı?" Zaten ekmekler bayattı, büyük bir ihti-mal atılacaktı.

Adam çaresizce kabul etti. Bu sırada konuşulanlara kulak kabarttı.

"Hayır bir şey çalamamışlar. Cemil bağırınca paniğe kapılıp vurmuşlar. O anda ölmüş. Polis soygunu kimin yaptığını tahmin ediyormuş, en kısa zamanda yakalayacaklarını söylüyordu Bay Bottom'a."

Cemil kalem fabrikasının gece bekçisiydi, "Demek öldürmüşler." diye düşündü.

Bakkaldan çıkarken aklında tek şey vardı, ekmeği ve aspirini sıkıca kavrayıp fabrikaya koşmaya başladı.

Önünde devasa, hangarimsı yapı duruyordu. Jeneratör çalışıyor, büro bölümünde gecenin geç saati olmasına rağmen ışıklar yanıyordu. Kapı yarı açıktı, içeri süzülüp patronun odasına çıkan merdivenleri temkinli bir şekilde tırmanmaya başladı.

Bay Bottom fabrikanın eski yöneticisi İtalyan asıllı Siy Rianatto'nun damadı bir İngiliz'di. Rianattolar yedi nesildir İzmir'de yaşayan Levanten bir aileydi. Bay Bottom da kısa sürede Türkçe öğrenerek fabrikayı yönetmeye başlamıştı.

Bay Bottom'un odasından konuşmalar geliyordu, "Bu akşam sen kal fabrikada, yarın gelmene gerek yok dinlen. Tamam mı?"

Adam açık kapıya varlığını belli etmek için vurdu. Bay Bottom meraklı gözlerle bakarken, karşısındaki fabrika kahyası Ömer, "Niye geldin sen buraya?" diye kızgın bir tavırla bağırdı. Cemil'in uzaktan akrabasıydı' ve cinayetten dolayı sinirliydi.

"Gece bekçiliği işi için gelmiştim."

"Aman Allahım sen ne tür bir leş yiyicisin!!!"

Ömer'in tavrı belliydi son bir umut İngiliz'e yöneltti, "Lütfen Bay Bot-tom, kızım hasta. Ona aspirin alırken duydum olayı. Tek düşündüğüm ailem. Beni böyle yargılamayın."

Bay Bottom kahya Ömer'in aksine sert gözlerle bakmıyordu. "Hımm Bay?..."

"Hüseyin, efendim..."

"Bay Hüseyin öncelikle oturun, ekmepleri şuraya bırakın. Yoksa sıkmaktan hamur haline getireceksiniz."

Hüseyin gerçekten de farkında olmadan ekmepleri öyle sıkı tutuyordu ki, parmaklarının eklem yerleri bembeyaz kesmişti.

"Tamam sizi işe alacağım. Ama şimdi başlamanıza gerek yok. Bay Ömer duracak bu gece. Yarın ailenle gelip fabrikanın yanındaki bekçi kulübesine yerleşirsiniz. Paranız var mı?"

Hüseyin işe alındığını duyduğundan beri öyle mutluydu ki başı dönüyordu, zorlanarak "Yok efendim" diye cevap verdi.

Bay Bottom biraz para çıkarıp verdi, "Bu avansın olsun. Ekmeğin yanına başka şeyler de al. Kızın sadece hasta değil, aç da olmalı."

Hüseyin sevinçten adamın eline yapıştı, "Allah sizden razı olsun efendim. Yeriniz cennet olsun. Çok teşekkür ederim..." Minnetini daha yüzlerce cümleyle belirtmek istiyordu, Bay Bottom gülümseyerek kapıdan zorla yolcu etti.

Kahya Ömer bekçi kıyafetlerini giymiş Hüseyin'e kuralları hatırlatıyordu, "Akşam vardiyası on buçukta biter, saat on birde kimse kalmaz, ondan sonra sabaha dek her saat başı şöyle bir devriye gezersin. Diğer zamanlar bekçi odasında kalabilirsin ama yanan soba nedeniyle mayışıp kalma ve yangın çıkarmamaya dikkat et. Ateşe karşı özellikle dikkatli ol, çünkü buradaki malzemenin çoğu hemen yanar."

"Merak etmeyin efendim, asla uyumam."

Bay Bottom çıkmak üzereydi. Yanına gelmesi için işaret etti. İdare bürolarından, hangar gibi, yüksek tavanlı fabrika yapısı içinde tüm yapım tezgâhlarını görüyordu. Geniş alanın ortasında beyaz boyalı küçük bir oda vardı. Onu göstererek, "Bu fabrikada girilmesi yasak olan iki yer var Bay Hüseyin. Birisi benim odam, ikincisi o gördüğün beyaz boyalı oda. Anlaşıldı mı?"

Hüseyin o sırada bu yasağı dert bile etmedi, "Elbette Bay Bottom." diye başını salladı.

"Sakin kapısında kilit olmaması seni aldatmasın, merakın da içeriye girmeye zorlamasın. Bu uyarım senin ve ailenin iyiliği için."

Hüseyin'in işe girişinin üzerinden dört ay geçmişti. Fabrikanın yanındaki bekçi kulübesinde, aileye katılacak yeni bir bireyin beklentisi içinde mutlu bir hayat sürüyorlardı. Kızı sağlığına çoktan kavuşmuş, karısının hamilelik haberini güzel bir yemek eşliğinde kutlamışlardı. Ekonomik sıkıntıları yoktu. Bay Bottom iyi çalışmasının ödülü olarak maaşına zam yapmıştı. Aç kaldıkları günleri kötü bir kabus olarak hatırlıyorlardı.

Cemil'in öldürüldüğü soygun olayından sonra hiçbir olay olmamıştı. Hüseyin'in şansına polis, yaşlı kadın cinayetini de fabrikayı soymaya gelen hırsızların yaptığını düşünüyordu. İki olayın da zanlıları uzun soruşturmalara rağmen yakalanamamıştı. En garibi Hüseyin de öyle düşünüyordu, yaşlı kadınının başına o keskiyi kendisinin vurduğunu unutmuş, samimi olarak polis gibi, yaşlı kadını da Cemil'i öldüren hırsızların öldürdüğünü düşünüyordu.

Bu arada başka tehlikeli bir içgüdü beynini kaşımaya başlamıştı: "Merak!"... Kediye bile öldüren merak. Bay Bottom'un ilk günü uyansı sanki sisler arkasında kalmış, etkisini yitirmişti. Odanın içindekileri görme isteği, Havva'nın yasak elmayı ısırıldığı sırada yaşadığı duygular kadar kuvvetliydi.

Bu isteğinde duyduğu bazı söylentilerin etkisi de az değildi. Bütün fabrika çalışanlarına yasak olan odada hazinelerin, en azından değerli eş-

yaların saklı olduğu söyleniyordu. Hatta Cemil'in cesedi bile bu beyaz odanın yakınında bulunmuştu; hırsızlar neyi çalmak istiyorsa bu beyaz oda ile ilgili olmalıydı.

... Ve işe girişinin dördüncü ayında odaya girdi. Gecenin üçü olmuştu. Saat başı devriye görevini yeni bitirmişti. Odanın beyaz duvarlarına dokundu önce. Plastik benzeri bir maddeyle yapılmıştı duvarlar, dokunduğunda hoş bir ılıklik duyumsadı. Öte yandan nabız gibi bir atış. Sanki eli her an yumuşak dokudan içeri giriverecek gibiydi.

Kapının üzerinde kilit yoktu. Kolu tutup indiriverdi, fiziki olarak çok ufak, bu kararı verebilmek için çok büyük bir güç harcamıştı. Bir müzik sesi duyar gibi oldu, kapıyı açtı...

Kapıyı açması ile gördüğü şeyden dolayı kapatması bir oldu. Yeri diz çöküp, "Allahım beni koru!" diye dua etmeye başladı.

Gördüklerini titreyerek bir daha düşündü; ne şeytani bir yapıydı ki, o ufak odanın içinde sonsuzluk vardı. Kapıyı açtığına sadece sonsuzluk görmüşü, ne yan, ne de karşı duvar... Yerde koyu bir sis vardı. Sislerin üzerinde siyah kutular yer alıyordu. Belli bir ışık kaynağı olmamasına rağmen ölü, solgun beyaz bir ışık içeriyi aydınlatıyordu.

Kendini zorlayarak ayağa kalktı ve kuşkuyla odanın etrafını dolaştı. Oda dıştan her zamanki gibi küçük boyutlardaydı.

Korkmuştu, kendi kendine bir daha o kapıya dokunmayacağına dair söz verdi.

Altı ay geçti. Hayatı eskisi gibi rahat ve huzurlu geçiyordu. Kendine güveni tekrar geri gelmiş beyni, göreceği manzaraya en azından aşına, ikinci girişe hazırlanıyordu.

İlk girişinden sonra merakı kısa sürede baskın çıkmıştı ama Bay Bottom o girişin sabahı "Oda konusundaki uyarımı hatırlıyorsun değil mi Hüseyin?" diye sorunca işten atılma korkusu ile endişeli günler geçirmiş-

ti. Daha sonra bir şey olmayınca soğukkanlı İngiliz'in bu soruyu tesadüfen sorduğuna karar vermişti.

İki ay önce odaya girene dek yaptıklarını aynen tekrar etti, kapıyı tekrar açtı. Gördüğü manzarayı inanılmaz derece de güzel buldu.

Bu kez yeni olarak dikkatini çeken kutuların üzerindeki beyazlığı, en yakın siyah kutunun üzerinde beyaz bir kâğıt ve üzerinde kendi kendine yazan bir kalem vardı. Bütün siyah kutularda kalemler beyaz kâğıtlara bir şeyler yazıyordu.

Müzik sandığı ses, kalemlerin kâğıt üzerinde hareketlerinden çıkıyordu galiba.

Daha fazla dayanamadı, kapıya tutunarak sağ adımını sisin içine soktu. Ayağı sert bir zemine basınca rahat bir nefes aldı. Hemen içeri girdi.

Siyah kutuların arasında gezerken, bir kalemin hareketsiz kalıp, ardından kâğıdın üzerine düştüğünü gördü. Kalem düşünce siyah kutu yavaşça yüksekliğini kaybetmeye başladı, sisin altına kadar indi.

Ne olacak diye merakla bekliyordu. Siyah kutu tekrar sisin üzerine çıkmaya başladığında kâğıt değişmiş, üzerindeki kalemin içindeki sıvı da artmıştı.

Kâğıtların üzerindeki kalemlerin yazdığı şekiller, alfabe kendisine bir şey ifade etmiyordu. Bu gecelik ziyaretin yeterli olduğuna karar verip dışarı çıktı.

Sabah eve gittiğinde uyuması çok zor oldu. Kesinlikle dinlendirmeyen rahatsız bir uyku sonrası karısı onu, garip bir şeylerin olduğunu sezmişçesine süzüyordu. "Yorgunum, o kadar" diyerek atlattı sorularını.

Gece sabırsızlıkla fabrikanın boşalmasını bekledi. Bay Bottom, iyi geceler dileyerek arabasına bindi ve gitti.

Oda konusunda artık bir tahmini vardı. Bir şekilde orada insanların kaderlerinin yazıldığı konusunda bir fikir belirmişti kafasında. Hüseyin bu kaniya varmasında kendi hayal gücünün veya zekâsının yeterli olmadığını-

nı biliyordu, başka şeyler olmalıydı. Belki de oda onunla iletişim kurmuştu. Kabul etmişti onu.

Gece siyah kutuların üzerindeki yazıları da okumaya başlamıştı. Şekilleri hâlâ anlamıyordu ama konsantre olup uzun süre baktığında yazılanları beyninin içinde duyuyordu.

Kendi hayatının da burada yazılı olduğunu tahmin ediyordu ama önce karısının kutusunu buldu, ardından kızının... Kendi hayatını yazan kalemi bulması beş gününü aldı.

Odanın kurallarını gün geçtikçe daha iyi kavriyordu. Duran kalemlerin ve sisin altına inen kutuların ölümü ifade ettiğini biliyordu. Yeni kâğıt ve kalem ise elbette doğum demektir. Ama yeryüzünde doğum daha fazla olduğuna göre odanın hacminin giderek büyüdüğüne emindi.

Kendi kalemi ve kâğıdını bulmak yeni bir kaygı yaratmıştı yaşamında; çünkü kâğıdında kendi kafasından ve vicdanından çoktan sildiği yaşlı kadının cinayeti de yazıyordu. Ayrıca kendisi gündüz evde uyurken kaleminin durup, siyah kutunun inmeye başladığı kabuslar görüyordu.

Karısının doğurma zamanına kadar geçen süre oda ve içindeki sırları tam anlamıyla öğrenmeye çalışmakla geçti. Bu konuda oda da ona yardım ediyordu. Hatta çocuğunun doğumu için eve ebe çağırıldığında, hangi kutunun inip çocuğunun nerede doğacağını bile biliyordu.

Öğrenmenin ardından yeni bir aşamanın vakti yaklaşıyordu...

Çocuğunun doğumundan sonraki zamanlar Hüseyin için görünür bir biçimde sıkıntılı geçiyordu. Zor uyuyordu, endişeliydi. Odaya fazla girmek bir tür bağımlılık yaratmış, sürekli olarak oda tarafından çekiliyordu.

Bu sırada fabrika kahyası Ömer'le zaten hiçbir zaman iyi olmayan ilişkileri giderek kötüleşiyordu. Bir kalem tezgâhında, tahtayı karartmış bir sigara izmariti bulmuştu. Bu izmariti bulmak ve söndürmek Hüseyin'in göreviydi. Şansına yangın çıkmamıştı. Bu tartışma, birinin diğerini altet-

mek için fırsat kolladığı bir sinir harbine döndü. Hüseyin, Ömer'i yerine bir akrabasını geçirebilmek için o izmariti bilerek orada bırakmakla suçla-di. Zaten birçok işçinin ücretlerinden komisyon aldığı uzun zamandır bili-niyordu. Tartışma Bay Bottom'a kadar yansımadan bitti.

Hüseyin kalemlerin yazdığı şekilleri artık iyice tanıyordu. Şekiller bazen cümleleri, bazen olayları bir bütün olarak simgeliyordu. Kafasında şekillenen plana göre sürekli olarak şekillerin oluşturduğu dili yazmayı öğrenmeye çalıştı. Bir yandan da Ömer'in kutusunu arıyordu.

Bir deneme yapacaktı ve bunun ne sonuç vereceğini bilmediğinden sevmediği birisinin kutusunu kullanmaya karar vermişti.

Kahya Ömer'in hayatını yazan kalemi bulduğunda derin bir nefes çekip düşündüğünü yaptı. Kalemi tuttu ve o saatte uyuyan adamı yatağından kaldırıp evin dışına kadar çıkartacak şekilleri çizdi. Kalemi bırakana kadar her şeyin yolunda gittiğini hissediyordu. Gerçekten de doğru yazmış ve Kahya Ömer yazdıklarını yapmıştı. Bunu biliyordu.

Kalemi bıraktığında ise bir terslik olduğunu hissetti. Dehşetle kaleme baktı. Öyle duruyordu, artık yazmıyordu. Müdahale sonrası içindeki sıvı yavaşça akıyor ama kalem yazmıyordu. Tekrar kalemi tutup Kahya Ömer'i dışarıdan eve sokacak ve tekrar yatağında uyutacak olan şekilleri çizdi. Bu yazdıklarının da gerçekleştiğini hissetti. Ama kalemi bıraktığında yine hareketsiz kaldı.

Ertesi gün Kahya Ömer'in garip koması işçiler arasında konuşuluyordu. Hüseyin o kalemin içindeki sıvı yavaş yavaş sora eriyinceye kadar Ömer'in öyle hareketsiz kalacağını anlamıştı.

Bu olay Ömer'in yaşamını mahvettiği gibi Hüseyin'i umutsuzluğa sürüklemişti. Çünkü artık kaderine müdahale edemeyeceğini, geleceğini şekillendiremeyeceğini, ölümünü engelleyemeyeceğini en önemlisi yaşlı kadının ölümünü geçmişinden söylemeyeceğini anlamıştı.

Artık günleri tatsız tuzsuz ve endişeyle geçiyordu. Eğer ben uyurken kalemim durursa ne olacak diye korkuyordu. Bu endişe yüzünden çekilmez bir adam olmuştu. Karısına doğum sonrası destek olmadığı gibi kötü bile davranıyordu. İçki içmeye başladı.

Tüm bu kötü ruh hali ve gerginlik içinde geceleri kalemini seyrederken sıvının normalden daha hızlı aktığını dehşetle fark etti. Ölüm korkusu ve vicdani rahatsızlık kalan zamanını kısaltıyordu.

Nihayet bir gece beklenen oldu, gözünün önünde kalemi durdu ve siyah kutu inmeye başladı. Hemen atıldı ve kalemi kapıldığı gibi yazmaya başladı, "Yazıyor, yazıyor, yazıyor, yazıyor, yazıyor..."

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu, ama sürekli böyle kalemi tutarak kaderine bir çözüm bulamayacağını farkındaydı. Yorgunluk ve açlık kendini iyice belli ediyordu. Üstelik vücudunun çürümeye başladığını da fark etmişti. "Bir zombi oldum." diye düşündü.

Kalemi bıraktı... Sisin içine devrildi. Bir huzur duydu.

... Kapı açıldı, Bay Bottom içeri girdi. Zorlukla Hüseyin'in cesedini dışarı çekti. Deri eldivenini giydikten sonra dikkatle, bir önceki bekçi Cemil'i de öldüren silahı çıkarıp, Hüseyin'in göğsüne tek el ateş etti. Onun için iyi bir tesadüf, dışarıda yine silahın sesini boğacak bir fırtınanın uğultusu vardı.

Merdivenlerden odasına çıktı. Kasasının şifre rakamlarını çevirip açtığında beyaz odadaki sonsuz görüntünün minyatürü ile karşılaştı. Orada tek bir siyah kutu vardı. Hayatını yazan kaleme gözlerini dikip konsantre oldu. Kalemnin içindeki sıvı önce yavaş sonra hızlı şekilde yükseldi. Buna izin vardı, Hüseyin'in odayı keşfederek yaşamını kısalttığı süre kadarını kendi yaşamına ekleyebiliyordu,

"Zavallı aptal" diye düşündü,"Tek yapman gereken şekillerin anlamını nasıl beyninde duyuyorsan, kaderine müdahale etmek içinde elin yerine beyninin kullanmandı."

öyküyü bitirdiğinde gözleri ışıldayarak, "Bu işte! Nefis olacak!..." diye bağırdı Halis, ama kendi işinin de çok zor olduğunu belirtmek için eklemeyi edemedi, "Gerçi senaryoyu yazarken biraz değiştirmek lazım. Sen bana bırak onu."

"Toplantı yapmayacak mıyız?"

"Dur bir bakalım, adam ilk okuduğunda hoşlanacak mı? Ondan sonra daha neler olur neler... Başrol oyuncusuna, sponsora göre bile değişiklikler talep edebilir."

Önümüze çıkabilecek aksilikleri biraz biliyordum, daha önce yazdığım bir senaryo reddedildikten sonra üzerinde değişiklik yapılmış bir şekilde sinemada karşıma çıkmıştı...

Halis işsiz olduğum için televizyon kanallarında bana iş de bakıyordu; küçük kanalların birinde haber editörü aradıklarını söyledi. Çekilir işkence değildir, fazla dayanamam o strese diye reddettim.

Serpil'e gitmek için saat üç gibi yola çıktım, Halis arkamdan bağıırıyordu, "Çarşamba bol parayla gel, bu kez bütün oyunlan alacağız."

Beşiktaş'tan Ortaköy'e yürümeği her zaman sevmişimdir, Serpil'e giderken de otobüs yerine ayaklarımı tercih ettim.

Çay bahçelerine dönerken solda telefon kulübeleri vardı. Serpil evde mi diye kontrol ettim; telefonunu çaldırdım, açılmadı. Ortaköy sahilinde vakit geçirmeye itirazım yoktu. Caminin arkasındaki kahveye gidip birkaç bardak çay içtim, insanları gözlemedim. Nedense bakışlarımı boğaza çevirdiğimde yine düşmanca bakışlar tarafından izlendiğimi hissettim. Dayanamadım, "Sadisfi elime alıp, artık ezberlediğim bölümlerinden birisini tekrar okudum.

İki saat oyalandıktan sonra Serpil'i tekrar aradım. Evdeydi, Akmer-kez'den alışveriş yapmış. Demek çok zengin ve bonkör bir sevgili bulmuştu.

Kuruçeşmeye doğru cumbalı bir evin kapısında karşılandım. Serpil yalnız değildi, son derece güzel iki kız daha vardı yanında. Beraber

yaşadıklarını söyledi. Kızlar sanki bir böceği incelercesine elimi sıktıktan sonra kendi işlerine döndüler. Kaş, göz işaretiyle durumlarını sorduğum Serpil bir kahakaha atarak, "Yırtıcıdır onlar. İnsanlara yemek mi, değil mi diye bakarlar. Seni pek kayda değer bulmadılar. Merak etme benim korumamdasın."

Evde salon dışında, üç kızın ayrı yatak odaları vardı. Serpil çok hoş, sempatik bir dekorasyon yapmıştı. Bir kenarda küçük ekran televizyonu, müzik seti ve resim malzemeleri vardı... "Bu ne?" dedim, "Ressamlığa mı başladın?"

İlk kez gözlerinde hüzünlü bir gölge gördüm, "Başlamadım... Döndüm. Küçükken dahi çocuk diye lanse ederlerdi beni. Babamı kaybettiğimde bütün destekler çekiliverdi. Hocam, taptığım insan açık açık cinsel kölesi olursam rahat edeceğimi söyledi. Henüz 13 yaşındaydım o zaman." dedi.

Erkek cinsi adına elim ayağım titredi orada... Bir insanı tanıdığınızı sanıyordunuz ama neler çıkıyordu birden ortaya. "Hayvan herif!" dedim. Resimlerinde fantastik dünyalar görülüyordu, nedense bir tanesi rahatsız etti beni. Biri kırmızı, iki güneşli bir dünya görülüyordu. Çölde gökyüzüne dek uzanan sütunların olduğu bir kent kalıntısı vardı;

"Serpil resimden pek anlamam ama güzel kavramım vardır; bunlardan çok etkilendim."

Birden eski Serpil oluverdi, boynuma sarılarak, "Benim centilmen erkeğim... İşte kızlar seni hep bu yüzden üzecek..." dedi, çelme takma-sıyla yatağa düşüverdik.

En sevdiğim yanlarından birisi, sevişmenin ve zevkin kendisi için de olduğunu belli etmesiydi. Çoğu kız arkadaşım sevişirken bunu bana bir lütuf olarak sunduklarını belli ederlerdi. Bazıları da tıpkı erkekler gibi bencil davranırdı.

Soyunduktan sonra oral sekse başladım, vajinası sanki çilek kokuyordu, "Ya seninki kadar güzel kokana rastlamadım." dedim açık açık. Gülerек kafama vurdu, "Aptal orayı da temizleyip, koku sıkıyorum da ondan..." Epey cahildim anlaşılın...

Cüzdanimdan prezarvatif çıkanyordum ki engel oldu. "Takma. İtiraz edecek oldum, parmaklarını dudağıma bastırdı, "Sorun yok."

Üç saat sonra sırtüstü yatıyorduk. Serpil biraz garip davranmıştı, sevişmesi aynıydı ama boşalırken içinden çıkmamı istememişti. Şimdi de rahatlamış bir vaziyette yatak sohbetine başlamamı bekliyordu, "Onun sevdiği sohbetim"; benim bazı insan gözlemlerim, başımdan geçen çoğunlukla salak durumuna düştüğüm "kız mevzuları" olurdu. Bu kez farklı olaylar vardı ama...

Öncelikle Murat ile Ali geldi aklıma. Bunlar bizimle birlikte Gitar Bar'a takılan iki boş herifti. İşleri güçleri kızlara takılmak, boş geyikler çevirmektir. Dinledikleri müzik türünden ötürü "Glamci" diyorlardı onlara. Kadın kuaförüne gidip perma yaptırırlar, ağır kokular sürerlerdi. Bizim grup, insanlara küçük şakalar yapmayı sevdiği için bir gün masamıza gelip meydan okumuşlardı.

"Siz herkesi kandırmayı pek seviyorsunuz, hadi bakalım bizi kandırın!"

Bu meydan okumayı direkt üzerine alınan ben oldum, "Peki," dedim, "Ama hemen olmaz biraz zaman tanıyın, tufaya düşüreceğim sizi."

Anlaşmamızı yapmıştık, biz sohbetimize, onlarda kız arkadaşlarının yanına döndüler. Çok geçmedi yarım saat sonra tuvalete giderken masalarının yanından geçmem gerekiyordu, birden beynimde ışık çaktı, onları nasıl kandıracağımı bulmuştum. Ellerimi masalarına dayayıp, "Çocuklar katalog hazırlıyoruz, yarın resim getirebilir misiniz?" dedim. Ali, "Ne resmi?" diye sorunca, "Jigolo katoloğu hazırlayacağız. Bilirsiniz biz sosyeteye çok sık girer çıkarız... Dağıtacağız bu katalogu, güya manken katalogu olacak ama'zengin kadınlar bilecek işi. Çok para kazanacağız." dedim.

- Serpil şakamı anlamıştı, "Gerçekten kanmış olamazlar, ya yarım saat önce konuşmuşsunuz bir del..." diye gülerek çığlık attı.

"Kandılar, hem de ne kanma. Ertesi gün çocukluk albijmlerini bile getirmişlerdi. Arkadaşlarla getirdikleri resimlere bakıp bakıp güldük. Herkese olayı anlattığım için indirici darbeye kadar pek renk vermiyorduk. Sonunda bir resmin arkasına, 'Atilla'ya meydan okuyan cevabını alır' diye yazdım ve uzattım. Ancak o zaman dank etti kafalarına. Fakat harbi çocuklarmış, yenilgilerini olgunlukla kabul edip hepimize içki ismarladılar."

Bu olay Serpil'i memnun etmişti, "Dur ikincisine başlama sana sürpriz bir şey hazırladım. Bekle." diye yataktan fırladı. Biraz sonra, elinde iki bardak beyaz bir içecek geldi ve birini elime tutuşturdu. Yoğundu, dıştan bakınca içinde bisküvi kırılmış süte benziyordu. Serpil, "Otomatik Portakal'ı okudun mu?" dedi.

Okumaz mıydım?! Bence yazılmış en iyi eserlerden birisiydi, "Bıçaklı sütü hatırlarsın o zaman; 'Moloko'... Bu o, ama bebe ceviziye yapıları..."

Ne olduğunu anlamıştım. "Nasıl yapılıyor?" diye sordum ama Serpil bazı konularda ketum davranırdı, cevap vermek istemedi; "Boşver. Senin iradenin kuvvetli olduğunu biliyorum ama merakından yapmaya kalkarsın."

O yoğun sıvı tek seferde içiliyormuş. "Biraz sonra etkilemeye başlar." dedi. Beklerken, ikinci olayı anlatmaya başladım...

Cihangir'de aynı evde yaşayan Burcu ve Doğa isimli iki arkadaşım vardı. Burcu benimle aynı tiyatro kursuna devam ediyor. Doğa ise bar gruplarında gitar çalarak para kazanıyordu. İki de birbirlerine deliler gibi âşıkı. Ara sıra evlerinde kalırdım. Sadece ben değil... Evleri çoğu gece, tanıdık tanımadık insanlarla dolardı.

Bir gün, elimde stüdyoda doldurduğumuz amatör kayıt, evlerine gittim. Ama Doğa, bir mesele için İsviçre'deki ailesinin yanındaymış. Burcu beni sevinçle karşıladı, müziğimizi dinledikten sonra, bir gece önce evlerindeki garip ortamı anlattı.

Bora diye sevimli ve çılgın bir davulcu tanıyorlardı. Benden bir gece evvel. Bora yanında garip bir çift getirmiş. Gelen çiftin, erkek olanı

biseksüel, kız olanı ise çok işveliymiş. Bir Bora'ya yanaşıyormuş, bir öbürüne... Biraz çift kâğıtlı takıldıktan sonra, gece kızın biseksüele oral seks yapıp, Bora'nın yanında uyumasıyla bitmiş. Cihangir'de çeşit çeşit olay yaşayan Burcu bile gördüklerine şaşırıp kalmış.

Ben üzülmüştüm, böyle birinci sınıf bir gösteriyi kaçırdığıma... 'Tüh keşke burada olsaydım.' dedim. Bu sırada zil çaldı. Arkadaşım pencereden bakınca, müjdeyi veriverdi; "Şansına bir daha geldiler."

Hemen ayak üstü tanışıldı ve muhabbet ortamı kuruldu; kızın ismi Ceren'miş, biseksüelin ise Nejat... İki saat sonra bir gece önceki gösteri sergilenmeye başladı. Yanlarında çift kâğıtlı için malzeme getirmişlerdi. Nejat ortalıkta, "Gergedanlar geliyor üzerime..." diye şiirler okuyor, Ceren Bora'ya fazla ilgi gösterirse küsmeye triplerine giriyordu. Ben hiç konuşmadan, zevkle olanları izliyordum.

Kafalar bulunmuşken, malum canımız tatlı istedi, ama üç kat merdivenleri inip, bakkala gidecek bir babayiğit çıkmıyordu. Özellikle insan ayaklarını hissetmiyorsa... Ceren, Nejat'a yaklaşıp uyarmaya başladı, ben şimdi sevişmeye başlayacak diye beklerken, "Gidip tatlı alır mısınız?" dedim. (Sibel burada dayanamadı, "Kız biseksüeli evcil hayvanı olarak görüyor olmalı" diye yorum yaptı. Benim de yorumum aynıydı.)

Oğlan buna karşılık kızın kafasını kasiğine doğru bastırmaya çalışıyordu. Ceren oğlanın elini itip, "Olmaz, Atilla var." dedi. İçimden, "Hı!" diye kalakaldım. Konuşacak halim yoktu ama sırttım. Kız neden benim orada olmamdan çekinmişti ki? Daha şaşırtıcı gelişme biraz sonra oldu, Bora'yla öbürü arasında gidip gelirken bana da uğradı, kulağıma, "Senin ne istediğini biliyorum... Tatlı alıp gelir misin?" dedi.

Sadece, "Almam" diye cevap verdim, organımdan tutulup güdülmekten hoşlanmam. Suratı asıldı, gece boyunca yüzüme bakmadı bir daha...

' Süt iyice etkilemişti, gözlerim kapanıyor, bilincimi kaybediyordum. Serpin tamamen üzerime çekerek, uyumaya başladım.

Garip rüyalar görüyordum. Kulüple ilgiliydi çoğunlukla. Büyüler yapıyor, inanılmaz büyüklükte bir gülle üzerime düşürken kayboluveriyor-du. Gökdelenler büyüklüğünde heykeller devriliyordu. Bağlı insanlar dev örümcekler tarafından yeniyordu.

Çok büyük bir savaş meydanı gördüm. Milyonlarca askere sahip iki ordu çarpışıyordu. Çok sivri ve dik bir kayalığın üzerinde çaresizlik içinde onları seyrediyordum. Yanımda siyah cübbeli iri bir adam duruyordu. Ellerini açmış, etrafımızda olan büyük bir kalabalığa selam veriyordu. Herkes bir ağızdan bağıyordu; "Kızıl Vaiz!... Kızıl Vaiz!..."

Kızıl Vaiz haykırmaları susturduktan sonra bana döndü, "Büyücü müsün sen?"

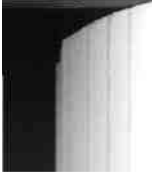
Bilmiyordum, ona karşı korku veya nefret de hissetmiyordum, o kalabalığın üzerinde sağladığı etkinin dehasına hayran olmuştum. Sorusuna soruyla karşılık verdim, "Çok tanır mısın?"

Güldü, suratında kızıl damarlar değerli mücevherlermişcesine parıldıyordu, "Evet tanıdım, eskiden ve şimdi... Çok azı iyidir, çoğuysa dişimin kovuğuna bile gitmez. Karşımda yeteneğini sınamak isteyen çoktur, tıpkı senin gibi..." dedikten sonra yılan gibi gülümsedi, "Ama uyarayım pek anlayışlı değilim."

Yaşlıydı... Hem de zannettiğimden çok yaşlı. Ona saygı duyuyor ve meydan okumaya hazırlanıyordum ki zalim çılgınlığı her zaman saklı olduğu o yerden fırlayıverdi; yüzü çarpıldı, tükürükler saçarken, salyası akarken bağırmaya başladı;

"Kafatasını kıracak, içindeki beyni avucumda ezeceğim. Vücudunu boynundan kasiğine yaracağım. Midenin, ciğerlerinin üzerinde tepi-nip, kaburgalarını ikiye ayıracak, sende ne sihir varsa bulacağım. Eğer karşıma çıkmaya cesaret edersen!.. KARŞIMA ÇIKMA!!! KAÇ VE O SEFİL YAŞANTINA DÖNEBİLMEK İÇİN DUALARINDA YALVAR BANA!!!"

Onun zapt edilmez öfkesi karşısında gerilediğimi, arkamdaki uçuruma yuvarlandığımı hissettim. Düşüm... Düşüm... Düşüm...

...Aniden sahne değişti. Toprağın susuzluktan çatlamış olduğu bir vadide, atımın yularından tutarak ilerliyordum. Bir savaşçıydım. Üzerimde eski bir deri pantolan ve yelek vardı, kilim benzeri bir örtüyü ortasından delerek boynuma geğirmiştim. Kovboylarmkine benzer geniş kenarlıklı bir şapka beni güneşin yakıcılığından koruyordu.

Kayalık bir bölgeye kadar ilerlemiştim ki, çok parlak yeşil bir göl gördüm. Sanırım oraya gitmeye çalışıyordum. Fakat ilk kayalığı geğtiğimde, taşların daire şeklinde yerleştirildiği bir açıklık gördüm, yaşlı bir kadın, önündeki cam küreye bakarak beni bekliyordu. Oturduğu taştan alevler çıkıyordu. Kukuletasının gölgelendirdiği, az çok görülen çok çirkin, korkutucu bir yüzü vardı. Tıpkı masallardaki kötü cadılara benziyordu.

Yüzü kadar dayandığı kayaya oyulmuş bir heykelde dikkatimi çekiyordu; yılan gövdeli, üç kanatlı bir cehennem zebanisi... O gölgelikte bile altın sarısı, mor ve yeşil renklerde parıldayan bir şaheser...

Atım tereddüt etse de yanına kadar yürüdüm. Eliyle, "Dur" işareti yaptıktan sonra gökyüzünü gösterdi. Büyük bir beyaz bir şey düşüyordu gökyüzünden. Çok büyük, okyanuslardaki denizanalarda benzer garip bir şeydi. Yarı şeffaf , içinde kristaller varmişcasma ışıklar çakıyordu.

Cadıyı tamamen unutmuştum, yaratığın nereye düştüğünü görebilmek için koştum. Devasa şey, büyük bir görültüyle yeşil göle çarptı. Büyük bir patlama duyuldu ve yaratık gölün sularıyla birleşerek parçalara ayrıldı.

Her taraf beyaz kristallerle örtülmüştü. Ama çarpışmadan sadece onların ortaya çıkmadığını biliyordum. Başka şeylerde vardı. Onları toplamak için bir an önce yola çıkmalıydım. Cadıya baktığımda çoktan kaybolmuştu.

Bir görevim vardı ama uykunun dipsiz karanlıklarına yuvarlandığımı hissettim.

Saatler sonra idrar torbamin, kasıklarına yaptığı baskıyla gözlerimi açtım. Serpil yatakta değildi. Oda, açık televizyonun karıncalanma görüntüsijyie aydınlanmaktaydı. Bir süre gerçekliğe geçmeden, görüntü olmayan ekrana, koşuşturan binlerce siyah noktada, garip yaratıklar görerek bakakaldım. Tuvaletle yarı uykulu gittim. Ne kadar uyuduğumu bilmiyordum ama dakikalarca işlememe bakılırsa az değildi. Yarı açık pencereden gelen soğuk rüzgârla biraz kendime geldim... Yüzüme su çarpıp odaya döndüğümde Serpil'in olmadığına iyice emin oldum.

Hâlâ gördüğüm rüyaların etkisindeydim. Yarı tedirginlik içinde evi dolaştım. Belki yanlarına gitmiştir diyerek, arkadaşlarının odalarına da baktım, ama yok olmuşlardı. Koskoca evde tek insan bendim. Saate bakmayı akıl edebildim, gecenin beşini gösteriyordu. Garipti olanlar, tekrar uyuyamadım tabii...

Serpil'in odasında bir not vardır umuduyla her yeri aradım, mutfaktaki buzdolabının üzerine bile baktım. Belki de zengin bir herif partiye çağırmıştır diye akıl yürüttüm. Gelirler diye bir süre daha bekledim. Saat altı gibi otobüs seferlerinin başladığını ümit ederek gün ışırken giyindim, dışarı çıktım.

Isınmak için sobalar yakılmaya başlanmıştı, sanki yağlı gibi gri bir sis vardı ortalıkta. Belki de patlamış bir kanalizasyon borusundan pis bir koku yayılıyordu. Birden arkamda bir ses duydum, "Kimsin sen?"

Fısıltıyla sorulmuştu, ama garip sessizliğin içinde kulaklarımda bomba gibi patlamıştı, iki adım ileri fırlayıp sorunun geldiği tarafa döndüm. Paçavralar içinde iri bir adam bana bakıyordu, kafasına kirden kararmış bir çuval bezi sarmıştı.

İriydi ve hızlı hareket ediyordu, ne olduğunu anlamadan yanıma gelip sol eliyle ceketimin yakasından tuttu, "Kimsin sen? O niye seni anyor?" İri elleri vardı, biri kandan morarmış mavi bir mendille sarılıydı. Büyük bir ihtimalle bıçakla veya ustura ile yaralanmış olmalıydı.

"An... anlamıyorum." diye kekeledim. Cüssesine rağmen buğulu gözlerinde dehşet ve yenilmişlik okunuyordu, sanki kendisinden daha büyük belaya çatmış eski bir kabadayı gibi...

"Doğru söylüyorsun." dedi umutsuz bir sesle, "O, Vaiz diyor kendine, kötülüğü din ve ideoloji haline getiren bir adam. Pisliğin olduğu her yerde bitiyor; zengin muhitlerinden, en tehlikeli bitirimhanelere kadar müritleri var. Devrimci idealistleri, yobaz dincileri, haz peşinde koşan zengin piçleri bile konuşarak ordusuna katıyor. Tinerici çocuklar parmakları gibi çalışıyorlar."

Konuşamıyordum bile, sayıklamalarından öyle sarsılmış dinliyordum ki, sisin içindeki gölgelerden her an bir saldırı gelecekmiş gibi korkuyordum, "Beni mi arıyor?"

Delî olup olmadığını düşünmeye başlamıştım. Anlattıklarında gerçek payı olmasa bile tehlike içindeydim. "Eski yoldaşlarıma seni izleme emri vermiş. O nedenle sordum sana kimsin diye. Belki de ona karşı bir müttefiksindir diye..." dedikten sonra etrafı ürkek gözlerle süzmeye başladı ve, "Ama sende herhangi farklı bir şey göremedim. Seni neden ele geçirmek istiyor bilmiyorum ama benim cesedimi istiyor, kaçacağım buradan... Sen kışını iyi kolla olur mu?" diye sisin içinde kayboldu gitti.

İki akşam önce tinerici saldırısı, dün üzerimde hissettiğim kötülük dolu bakışlar olmasa boş verip yürürdüm ama bu garip ziyaretçiyi ciddiye almıştım şimdi.

Otobüste, eve giderken ancak Serpil'e bir not bırakmam gerektiğini akıl ettim. "İsterse nasılsa evden telefonla bulur." diye boş verdim. Öykülerimin bulunduğu çantayı unutmamıştım. Kontrol ederken, "Kauçuk Bebek" isimli öykümün üzerindeki yazıyı fark ettim, "En çok bunu beğendim. Laneti unutma. Serpil" zihnim başka bir şeyle meşgul olsun diye öykümü tekrar okumaya başladım.

Peder Catuaus, Madrid Enginizasyon hapishanesinin nemli duvarları arasında sessizce ilerliyordu. Yerin iki kat altında "fısıldayan duvarlar" adlı özel bir bölüm vardı. Burası Roma'daki Papa'nın emriyle hapsedilen çok özel mahkûmları barındırırdı. Ve de kilisenin özel arşivine girecek, garip olayların şahitlerini...

Peder hücrelerden gelen fısılılara kulağını kapadı. Mahkûmların çoğu sayıklayıp, kendi kendine konuşup dururdu. Sürekli işkenceden ve yalnızlıktan çıldırılmış olmalıydılar. Hızlı adımlarla sorgu odasına yöneldi. Çok özel bir sorgulamanın tutanaklarını o tutacaktı.

Sorgu odasında sandalyeye bağlanmış, başına siyah kukuleta geçirilmiş bir tutuklu vardı. Catuaus henüz işkencenin başlamamış olduğunu fark etti. Gerçi rahipler arasında baş işkenceci Peder Caldas yoktu. Bu sadece soru-cevap tarzında bir sorgulama olacağıнын bir işareti miydi?

Bu şahsın sorgusu için bizzat Vatikan'dan gelen Kardinal İzolafsia, Catuaus'un tutanak hazırlıkları bitince işaretini verdi. Mahkûmun kukuletası çıkarıldı. Daha önce mahkûmun yüzünü görmemiş olanlardan şaşkınlık nidaları yükseldi. Mahkûmun bembayaz saçları altında henüz gencecik bir insanın surati vardı.

"1578 yılı... Sefer defterinde Santa Domingo'dan yola çıktığı anlaşılan Juan de Escalente isimli gemi okyanusta sürüklenirken bulunmuştur. Kaptan Miguel Don Cortes, Peder Vincente ve gemideki tüm mürettebatın vahşice öldürüldüğü anlaşılmıştır. Bir tek geminin miçosu olduğunu söyleyen Alonso de Pilo korkudan beyazlaşmış saçları ve yarı çıldırılmış halde sağ olarak İspanya'ya getirilmiştir. Bu garip olayın sırrının açığa çıkması için sorguya başlıyoruz..."

Peder Vincente, Santa Domingo limanına bağlı Escalente'nin güvertesinden, ikmalin tamamlanması için Kaptan Don Cortes'in çalışmalarını izliyordu. Bu sefere altı ay önce mürettebatın dini görevlerini yerine getir-

mek ve mümkün olduğunca vahşilerle temas etmesi için gönderilmişti. Manastırda yetişmiş bir Cizvit rahibi olarak, İspanyolların bu tanrıtanımaç vahşilere davranışları karşısında dehşet duymuştu.

Bazen soygun, katliam ve tecavüze dönüşen kıta içlerine yapılan seferlerde, mürettebatı engellemek istediğinde Kaptan açıkça bu işe karış-mamasını, yoksa kimsenin nasıl öldüğü belirsiz bir rahip nedeniyle başını ağrıtmayacağını söylemişti.

Gemi, dönüş için hazırlandığında vahşilerin zenginlikleriyle doluydu. İlginç sanat eserleri, altın, gümüş, kakao ve sarıp içtikleri, keyif veren tütün dedikleri bitkiyle...

Bu yük içinde kauçuk diye bir madde vardı ki Peder Vincente, mü-rettabatm bunu kullanma biçimini görünce ruhu için gerçek endişeyi duymuştu.

Mürettebattan eli maharetli bir tayfa olan Eduardo, bu esnek maddeyi şekillendirecek bir kadına benzetmişti. Peder ilk defa böyle bir şeyi görüyordu, çünkü bu kauçuk kadını cinsel ihtiyaçları için kullanıyorlardı.

Şimdi de herkesin Mercedes adını verdiği kauçuk kadın direğin orada bulunuyordu. Tayfalar yüzüzce pedere bile işini görmesi için Merce-des'i önermişlerdi. Bu konuda gerçek sıkıntıyı Miço Pilo yaşıyordu, çünkü tayfalar kauçuk kadında kendilerini tatmin ettikten sonra içini Pilo'ya temizletiyorlardı.

Peder için bu yolculuk her anlamıyla kabus gibi geçmişti, İspanya'dan yola çıktıklarından itibaren önce deniz tutması ile yatağa düşmüş, ardından ateşli bir hastalığa yakalanmış, birkaç haftada iyileşse bile kendini tam olarak toplayamamıştı. Üstelik tüm yolculuk boyunca bırakın tayfaların, kaptanın bile ne dine, ne de kendisine saygısı olmadığını görmüştü. Ama seferden dönüşte kiliseye gerekli payı verdikleri için kimsenin Peder Vincente'nin ters raporlarına dikkat edeceğini sanmıyordu.

Kaptan Cortes güverteye çıktığında hâlâ söyleniyordu, Santa Domingo valisi tatlı su fiçilerini doldurmak için epey yüklü bir ücret istemişti. Kısa süre içinde demir alınıp tatlı su fiçilerini parasız dolduracakları bir koya yöneldiler. Kaptan, Peder Vincente'ye dönerek.

"Vali Lorenzo Pinta bu gidişle ya çok zengin olacak, ya da Krali-çe'nin güçlü adamlarından birine denk gelip kellesini kaybedecek, tatlı su fıçılarını doldurmak için yükümüzün yüzde 3'ünü vergi olarak istedi."

Peder Vincente, Santa Domingo kentindeki Cizvit kilisesine gitmek istese de. Kaptan gemiden inmesine izin vermemişti.

Gemi adanın kuzeyine doğru yol alarak hâlâ ormanın içlerinde yerlilerin yaşadığı koylardan birine girdi. Koya adanın yükseklerinden gelen küçük bir dere dökülüyordu. Adanın barışçı yerlileri kanolarıyla balık tutmak için denize açılırken, tayfalar da parmakları silahların tetiklerinde fıçılarla kıyıya yöneldiler.

Bu yerliler yabancılarla fazla temasta bulunmamış barışçı kabilelerdendi. Balıkçılıkla uğraştıkları anlaşılıyordu. Kadınlı erkekli kanolarla İspanyolların kayıklarına da yanaşıyor, neşeli çocuklar gibi gülüp eğleniyorlardı.

Yerli kızların göğüsleri açıldı ve bu tayfaları tahrik ediyordu. Tayfalardan biri kaptana kızlardan birini işaret etti. "Kaptan şunun güzelliğine bakın!"

İşaret edilen kız gerçekten farklı bir güzellikteydi. Üstelik diğer kızlar gibi gülüp konuşmuyor, kano içinde herkes ona ihtimam gösterirken soylu birisi edasıyla dimdik oturuyordu.

Mürettebat içinde yerlileri az çok tanıyan Ernesto, "Bu kız ya reisin kızı kaptan, ya da köy büyücüsünün." diye fikrini açıkladı.

Kaptan ünlü Cortes'in akrabalarından biriydi. Onca zenginliğine rağmen soylu sayılmıyordu, bu nedenle ulaşılmaz tavırları olan her şeye karşı bir kızgınlığı vardı. Tayfalara kızı yakalamalarını emretti.

Güverteden olanları izleyen Peder Vincente birden çıkan kargaşayı anlayamadı. İspanyolların kayığı bir yerli kanosuna yanaşmış, kanodaki kızı tuttıkları gibi kendi kayıklarına alırken, engel olmaya çalışan iki yerli erkeği tüfeklerini ateşleyerek öldürmüşlerdi.

Diğer kanolardaki yerliler şaşkınlık ve korku içindeydi. Kimi İspanyollara saldırmak isterken, kimi kıyıya yöneldi. Tayfalardan biri atılan mızrakla karnından vurulurken, tüfekler bir kez daha ateşlendi ve yerliler yine öldü. Yalnız bir tanesi denize atlayarak kayığa kadar yüzdü. Kaptan bu genç yerlinin saldırısını kolayca savurup, kılıcımın kabzasıyla bayılttıktan sonra onu da kayığa aldı.

Tatlı su ikmalleri yapılmıştı. Peder Vincente kaptanın yanında olup biteni anlamaya çalışıyordu. Kız ve yerli çocuk güvertede baygın yatıyordu. Kaptan yerliden aldığı baltayla oynuyordu. Kıyı, kızın kabilesinden gelenlerle dolmuştu.

Ne yapacaklarını bilmez bir şekilde hepsi sessizce dikilmiş gemiye bakıyordu. Toplar doldurulmuş, başında her an ateş emrini bekleyen usta nişancılar vardı.

Nihayet tutsaklar kendilerine gelince, kaptan başlarına dikildi. Kız hiç konuşmuyor. Kaptan Cortes'e nefret eden gözlerle bakıyordu, genç yerli ise korkulu bakışlarını kızdan ayırmıyordu. Kaptan yerlilerin dilinden biraz anlayan Ernesto'ya kızın kim olduğunu sormasını istedi.

Ernesto'nun konuşma çabalarına kız ağzını bile açmadı, yalnız genç yerli heyecanlı bir şekilde el hareketleriyle uzun uzun konuştu.

Filipe Kaptan'a döndü, "Genç yerli, kızın kutsal bir varlık olduğunu söylüyor Kaptan, bir bakire ama kutsal, ormanın ruhu filan diyor."

Kaptan bu sözleri duyunca güldü, "Bakire ha! Tam ihtiyacım olan şey. Söyle kız kendi isteğiyle bizim olursa serbest bırakacağız."

Tüm tayfalar bu sözlere güldü, Peder Vincente itiraz edecek gibi olduysa da sustu.

Ernesto çeviriyi bitirir bitirmez genç yerlinin yüzü çarpıldı, nefretle Kaptan'a atıldı. Kaptan yana çekilip ayağına çelme taktıktan sonra kafasını baltayla yarıdı. Her şey çok çabuk olup bitmişti, O baltayı ölü yerlinin kafasından çekerken. Peder Vincente kaptana yöneldi,

"Buna göz yumamam Kaptan!"

Kaptan yüzü hiddetten kararmış bir şekilde döndü Peder'e, "Göz yumamaz mısın? Tutun şu pisiği." diye bağırdı. Tayfalar hemen Peder'i kollarından yakaladı. Kaptan hiç tereddüt etmeden suratının ortasına indirdi baltayı.

Tayfalar cansız Peder'in kollarını bırakıverdiler. Vücut büyük bir gürültüyle güverteye yığıldı. Kaptan elleri belinde kızın karşısına geçti. "Pederin cesedini bir fıçıya bağlayıverin çocuklar. Bu yerlilerin baltasıyla kaybettiğimiz ilk din şehidimiz değil."

Tayfalar kaptanın neyi kastettiğini anladı, bir soruşturma olursa; "Peder Vincente her türlü uyarıya rağmen yerlilerle konuşmaya çalışırken öldürüldü." diye ağız birliği edilecekti.

Bu sırada kız kalkıp küpeşteye kadar yürüdü, iki tayfa atılıp kaçmaması için tutarken yüksek sesle kıyıdaki halkına seslendi. Kaptan, Ernes-to'ya baktı ama tayfa anlamadığını belirten bir şekilde omuz silkti. Yalnız kızın konuşmasından sonra kıyıdaki tüm yerliler sessizce ormanın içlerine çekildi.

Kaptan'm sabrı kalmamıştı, iki tayfaya işaret verdi. Kız Mercedes'in yanına yere yatırılarak elbiseleri yırtıldı. İlk Kaptan tecavüz etti, o işini bitirince tayfalar iğrenç kahkahalar atarak, hayvanlar gibi üzerine çullandılar. Bir tek miço Pilo korkulu ve ağlayan gözlerle olanları izledi. Tann'nın kutsal adamını bile hiç tereddüt etmeden öldüren bu katillere karşı durma şansının hiç olmadığını biliyordu.

Kız tecavüzlere karşı tamamen tepkisiz kalıyordu, bir süre bakışları miço Pilo'nun ağlayan gözleriyle kesişti. Tayfaların çoğu kızın tepkisizliğini kendilerine yapılmış bir hakaret gibi kabul ediyordu, üzerine binerken bilerek daha sert davranıyor, yumrukluyor, tırmıklıyor, ısıriyordu.

Kaptan bir şarap fıçısının açılmasına izin vermişti. Şimdi güvertede sarhoş tayfalar eğleniyordu. İki saat kadar sonra miço Pilo, tayfaların çoğu bir yerlerde sızmış veya boş gözlerle otururken kızın yanına bir maşrapa suyla çömeldi, biraz içmesini sağladı ve bir bezi ıslatarak yüzünü silmeye çalıştı. Kızın vücudu tanınmaz haldeydi, sürekli kanıyordu, tayfanın bi-

risi kaburgalarının arasına bıçağını sokmuştu. Kız, Pilo'ya minnettar gözlerle baktı, eliyle bir yere ulaşmak ister gibi yelken direğini işaret etti.

Mercedes'ti ulaşmak istediği, Pilo ne yapmak istediğini anlamasa da ona yardım etti. Kız, Mercedes'e dokunarak kısık sesle kendi dilinde bir şeyler söylemeye başladı. Pilo kızın kolundan simsiyah bir dumanın Mercedes'e geçtiğini dehşetle fark etti. Korkuyla kendini geriye attı. Diğer tayfalara baktı, ondan başka olanları gören yoktu.

Nihayet siyah duman geride hiçbir iz bırakmadan Mercedes'in içine girdiğinde, kızın nefes almadığını gördü. Kaptan'm yanma gidip yerli kızın öldüğünü bildirdi. Kaptan onunla güverteye gelip, kendisi de kontrol edip hâlâ ayakta olan birkaç tayfaya cesedi denize atmalarını emretti.

Dönüş yolculuğunun ikinci gününde tayfalardan Gonzales çıldırarak diğer tayfalara saldırdı. Gonzales zorlukla zaptedildiğinde, ilerlemiş frengi nedeniyle çıldırdığı anlaşıldı. Kaptan hastalıklardan müthiş korkardı, tereddüt etmeden Gonzales'i okyanusa attırdı.

Bu sırada miço Pilo yeni gelişmeleri dehşet içinde bekliyordu. Çünkü kızdan kauçuk Mercedes'e geçen siyah dumanı tek o görmüş, ve zaman geçtikçe Mercedes'in vücudunda oluşan garip yumruları bir tek o fark etmişti.

Dehşet o gece başladı. Herkes uyurken nöbet için gece bırakılan iki tayfadan sabah sadece kanlı izler kalmıştı.

Kaptan sıkı bir sorgulama yaptıysa da en ufak açıklama bulunamadı. Sonunda iki nöbetçinin bir nedenle kavga ettikleri ve bu kavga sırasında güverteden denize düştüklerine karar verildi. Dümenci de hiçbir şey görmemişti.

Miço Pilo'da olanları bilmiyordu ama bunun Mercedes'le ilgili olduğunu tahmin ediyordu. O gece uyanık kalıp gözlemeye karar verdi.

Miço Pilo işlerini yaparken mümkün olduğunca ayak altında olmamaya, kimsenin dikkatini çekmemeye çalışırdı, çünkü hepsi birer cani olan bu tayfaların herhangi birisinin düşmanlığını kazanmak sonu olurdu. Gemilerin kanununda zayıfın ezildiğini herkes bilirdi. Bugüne kadar bazı tayfaların sapıkça isteklerinden Peder Vincente sayesinde kurtulabilmişti. Fakat dönüş yolculuğunda o yoktu artık.

O gün güverteyi ıslatırken, bir kaza neticesinde en güçlü tayfaların bile dalaşmaya korktukları Filipe'yi yere düşürdü. Bezli tahtayı ayağına ta-kıvermişti. O durmadan özür dilerken, Filipe tek tek düşüşüne kahkahalarla gülen diğer tayfaların gözlerine baktı. Hepsini, meydan okuyan bakışlarla susturduktan sonra Pilo'ya dönüp kısık sesle, "Bunu ödeyeceksin pis velet. Hem de bu gece!..." dedi.

Pilo çok korkmuştu, gün boyu Filipe'yle karşılaşmamaya çalışarak mümkün olduğunca saklandı. Zaten akşamüstü gemiyi tehdit eden bir fırtına herkesi can derdine düşürdü. Koca kadırga dev dalgaların üzerinde ceviz kabuğu gibiydi.

Yelkenleri, yırtılmaması için toplarken bir tayfa denize uçtu, bir diğeri gemiye dolan suları boşaltmaya çalışırken dalgaya kapıldı. Kaptan, Er-nesto ile kendini dümene bağlamış gemiyi ters dalgalardan korumaya çalışıyordu.

Pilo, Filipe'ye yakalanmamak ve güverte altına girmektende korktuğu için kendini Mercedes'in yanında direğe bağlamıştı. Gemiye bazen aşan, bazen havaya kaldıran o kocaman dalgalardan kurtulmanın imkânsız olduğunu düşünüyordu. Bu sırada Mercedes'de bir titreme başladı, sanki kauçuk kadının içinde bir volkan kaynıyordu.

Nihayet Pilo'nun dehşetten kocaman açılmış bakışları altında Mercedes bebeklerini doğurmaya başladı. Küçük, siyah kauçuk bebekler teker teker Mercedes'in içinden çıkıyordu. İlk çıkan emekleye emekleye Pilo'nun önüne kadar geldi. Birden ağızı neredeyse Pilo'nun kafası kadar açıldı. Ağızın içi testere gibi dişlerle doluydu, boğazının dibine dek dıştı. O görüntüden saçları bembeyaz oldu. Ama Mercedes'ten çıkan ninni gibi bir ses bebeğin saldırmalarını engelledi.

Bebekler geminin dört bir tarafına dağıldı. Bir süre sonra fırtınanın gürültüsünün bile duyulmasını engelleyemediği çığlıklar duyulmaya başladı. Pilo bebekler tarafından yenilmeye başlayan tayfaların oradan oraya çaresizce kaçmaya çalıştıklarını görüyordu. Çaresizce, çünkü ne kılıç, ne de ateşli silahlar öldürebiliyordu bu lanetli kauçuk bebekleri.

Saatler sonra fırtına garip bir şekilde dinmiş, gemide iki kişi dışında herkes ölmüştü. Pilo hem fırtınanın, hem de canavar bebeklerin korkusundan bayılmıştı.

Ayıldığımda öyle yorgundu ki, neyin gerçek, neyin kabus olduğunu bile karıştırmıştı, kendini bağlayan ipleri zar zor çözebildi. Gemiye gezdiğinde dümenin bulunduğu kış tarafına kadar kimseyi görememişti.

Burada canavar bebeklerin tüm tayfaların paramparça cesetlerini yanyana dizmiş, hareketsiz durduklarını gördü. Tüm tayfalar cansız gözleriyle bir gösteriyi seyretmeleri için oturtulmuştu sanki. Kaptan da oradaydı. Dümenin orada kolları canavar bebekler tarafından kelepçelenmiş-ti sanki. İki canavar bebek ağızlarını kocaman açmış, sivri dişleri. Kaptan Cortes'in kollarını kilitleyecek şekilde dümene saplamıştı.

Pilo, Kaptan'm hâlâ canlı ve kendinde olduğunu gördü. Pilo'ya kendini kurtarmasını ister gibi baktı ama konuşmadı. Küçük miço, Kaptan'a su götürmek isteyince bebeklerden birisi önüne geçti. Onların ne yapmak istediğini bilmiyordu, ama kendisine bir zarar vermeyeceklerini anlamıştı.

Öğlen güneş tam tepedeyken bebeklerden birisi tekrar hareketlendi ve Kaptan'm ayağının yanına gelince ağızını açmaya başladı. Pilo'da Kaptan Gomez'de anlamıştı olacağı. Ayağını çekmeye çalıştıysa da başarılı olamadı. Kauçuk bebek ayağını bileğe kadar ısırıp kopardı.

Pilo artık bebeklerin Kaptan Gomez'e yaptıklarını seyretmeye dayanamıyordu, günlerdir parça parça yiyorlardı Kaptan'ı ve özellikle canlı tutuyorlardı onu. Çığlıklarını, kulaklarını tıkasa dahi duyuyordu. En sonunda biraz yiyecek ve su alıp bir kamaraya kapattı kendini.

Diğer gemi onları bulduğunda kaç gün geçtiğini bilmiyordu. Kamaranın kapısı, arkasındaki engellere rağmen itilirken önce bebeklerin kendisi için geldiğini sanarak sayıklamaya başlamıştı. Güverteye çıkardıklarında, ne bebekleri gördü ne de Mercedes'i. Tayfaların cesetleri dağılmış bir vaziyetteydi. Kaptan'ın cesedi, daha doğrusu vücudunun üst tarafı hâlâ dümene dayalı duruyordu.

Peder Vincente'nin cesedi de, yüzünün ortasına gömülmüş balta ile ortadaydı. Portekiz gemisi, Escalente'yi yedeğe çekerek İspanya'ya kadar götürdü. Pilo hâlâ kaptanın çığlıklarını duyduğunu sanıyor, geceleri kauçuk bebeklerin üzerine saldırdıkları kabuslar görüyordu.

Portekiz gemisindeki Cizvit papazına tüm yaşadıklarını anlattı. Yine papazın emriyle tayfalarla görüşmemesi için kamaraya hapsedildi. Karaya çıktıklarında Enginizasyon görevlileri tarafından hapishaneye götürüldü hemen.

"1578 yılı Juan de Escalente gemisinde tüm mürettebatın ölü bulunması üzerine kurulan Enginizasyon kurulunun kararıdır: Tüm tayfaların dönüş yolunda cinsel ihtiyaçları için yaptıkları kauçuk kadın nedeniyle toplu olarak frengi hastalığına bulaştığına, uzun deniz yolculuğu ve bu hastalık nedeniyle hayaller görülmeye başladığına, sonuçta mürettebatın birbirini öldürdükleri bir cinnet yaşandığına karar verilmiştir."

Özellikle yola çıktığı fikir nedeniyle özel bir öyküydü bence... Yani kauçuğu; İspanyol gemicilerin Yeni Dünya'da karşılaştıkları bu esnek maddeyi, tarihin ilk şişme bebekleri olarak kullanmaları. Bu fikri, ergenliğe geçiş döneminde okuduğum "Erkekçe" adlı bir dergide okuduğum bir yazıdan kapmıştım. Yazıyı bu fikir dışında hatırlamıyordum ama belki de konuyu doğaüstü bir korku boyutuna çekmeye bile gerek yoktu. Sonuçta ortak kullanımda olan bir nesnenin bulaşıcı cinsel hastalıkları

yayması, bu hastalık nedeniyle uzun deniz yolculuğunda halüsinasyon-lar görülmesi gayet gerçekçi ve etkileyici bir konuydu.

Öykü üzerinde bu düşüncelere dalmam, son birkaç gündür etra-; fımda dönen garipliklerden bir nebze olsun sıyrılmamı sağlayabilmişti. Eve vardığımda, hâlâ "bıçaklı süfün verdiği uykulu hal vardı üzerimde, kahvaltı bile yapmadan yatağa attım kendimi. Annem, ögleüzeri zorla kaldırana kadar da deliksiz bir uyudum. Kahvaltı ettikten sonra Serpil geldi aklıma, telefonunu çaldırdım ama açan olmadı.

Serpil her zaman başının çaresine bakmayı bilen, güçlü bir kızdı. Büyük bir ihtimalle, endişelenecek bir şey olmadığına kendimi ikna ettim. Hayat devam ediyordu.

Gazetede ilgimi çeken bir köşe vardı; tarihten bilgiler. Eski Türkler'in suçlu cezalandırmada kullandıkları bir işkence yöntemi anlatılıyordu;

Eski Türkler yüz kızartıcı bir suç işleyen kişiyi, içi boş bir ağaç kütüğü içine yerleştirirleşmiş. Altı kapalı olan bu kütük içinde yedirip, içi-rirlermiş suçluyu. Adam yiyip içtikçe kütüğün içini pislikle doldurmuş. Öyle ki sonunda bedeni pislik içinde çürürmüş. Söylenene göre, ölüm hem yavaş, hem de müthiş acı veren bir şekilde olmuştur.

Hemen makasla kesip, işkence dosyama attım. Arşivimde bine yakın işkence yöntemi vardı. İşkence yöntemleri ve tarihi üzerine fotokopi bir dergi çıkarmayı düşünüyordum.

Bir şeyler yazmaya çalışayım diye daktilonun başına oturacaktım ki Tarık aradı, sadece rock müzik çalan bir radyo istasyonundan biriyle tanışmış. Eğer ben evet dersem iki sunucunun olduğu bir program önerisinde bulunacaktı. "Neden olmasın? Yaparız tabii." dedim, ama bir yandan bir sonuç çıkmayacağına inanıyordum. Tarık'la hangi dala el at-sak kuruyordu.

Fazla dayanamadım, tinerici saldırısını, sislerden çıkan iri adamın uyarılarını anlattım. Çok şaşırıldı. Yine de gülererek, "Sanki dünyada cehennemin kapıları açılıyor oğlum." dedikten sonra, death metal gruplarının solistleri gibi "VVaaaarrrrrrr!" diye bağırdı.

Televizyonda, Bosna'daki soykırımlar üzerine haberler vardı. Se-rebrenizca'da görevli Birleşmiş Milletler'e bağlı Hollandalı komutan, Müslümanların ellerindeki silahları toplayıp, Sırp'ların eline teslim etmiş hepsini. Sırp'ların tüm erkekleri götürdüğü söyleniyordu. Büyük bir ihtimalle şu anda öldürülmüş olmalıydılar.

Orada olanlardan; her akşam çaresizlik içinde katliamların, tecavüze uğrayan kadınların haberlerini duymaktan rahatsız oluyordum. Pazar yerine düşen bombalar nedeniyle parçalanmış cesetleri, keskin nişancıların küçücük çocukları vuruşlarının görüntülerini izlemem için kanal değiştireyordum.

Bir şey yapamadığım için, sadece seyirci kaldığım için vicdan azabı duyuyordum. İşin kötüsü, bu kan ve vahşeti durdurmak için benim de yapacağım şeyler olduğunu hissediyordum. Ve bu duyguyla beraber hep kulüp geliyordu aklıma.

Son zamanlarda yaşadıklarım, annemin anlattıkları, dünyada olanlar insana ancak bunu hissettiriyordu, "Cehennem kapıları açılıyor!"

Sıkıntıyla bir "Off!" çekip daktilonun tuşlarına vurmaya başladım.

BÖLÜM: 6 "YORGANIN ALTINDA"

Uyku ritmim bozulduğu için geç yatmışım. Sabah annem uyandırmaya çalışınca yorganın altına kapandım. Ama pes etmeye niyeti yoktu. "Küçükken yorganın altına saklanırdın." diyerek gıdıklamaya başladı, gülerken yataktan düşüverdim.

Söylediği söz aklıma takılmıştı, kahvaltı masasında, "Küçükken niye yorgan altına saklanıyordum?" diye sordum. Vampir korkusunu biliyordum ama Stephen King'in genellikle deştiği şu çocukluk korkularının büyükler tarafından nasıl görüldüğünü merak ediyordum.

"Bilmem... Karanlıktan çok korkardın... Sana tabanca şeklinde bir fener almıştık. Yorganın altına çekilir, tetiğini çekerek hep yakardın. Bozulmuştu da, kıyameti koparmıştın."

İlhamın nasıl geldiği bir sırdı ama annemin hatırlattığı şu yorgan altı meselesi bende yaratıcılığın fişeğini ateşlemişti. Bir öykü gelmişti aklıma. O anda, bu öyküyü sınavda kullanmaya karar verdim.

Öyle sevinçliydim ki, atılıp annemin boynuna sarıldım ve yanaklarından öptüm.

Hemen odaya gidip Gökhan'ı aradım. Sınava katılmaya hazır olduğumu söyledim. Gökhan pek şaşırılmamıştı, "Biliyordum zaten bulacağını. Ama emin misin? Tereddütün varsa..."

"Hayır." dedim, "Bu olmalı. Bir sonraki toplantı ne zaman?"

Gökhan sanki beni sabırsızlıkla bekliyorlarmış gibi, "Yarın akşam." dedi. "Gündüz bana gel, beraber gideriz."

"Tamam, kapatmalıyım. Heyecanım sürerken öyküyü hemen yazayım."

Son derece mutluydum. İlk sayfayı geçmiştim ki annem telefonu getirdi, kulağımda vvalkman olduğu için duymamıştım. "Kim?" diye sorduğumda, "Bir bayan" dedi. Serpill'in aradığını sandım ama sesi duyunca gözlerim açıldı, ne söyleyeceğimi bilemedim; altı ay önce beni terk eden, âşık olduğum kız arıyordu.

Ancak düşlerimde umut edebileceğim sözleri duyuyordum; özlemden, sevgiden, pişmanlıktan bahsediyordu. Ama nedense bende bir his uyandırmıyorlardı. Bunca zamandır bana acı çektiren aşk yok oluvermişti. Üstelik, sanki yüzüne bakmaktan doyamadığım kızla değil, çirkin bir yaratıkla konuşuyor gibi hissediyordum. Kapatmak istediğimi söyleyince, "Burada benimle kal. Onlara gitme." diye bağırmaya başladı.

Ne demek istediğini anlamıyordum, "Saçmalama. Sen istedin bitti ilişkimiz." dediğimde, korkunç, gıcırtılı bir ses geldi, "Seni öldüreceğim öykücü!... Sana iletmem gereken bir mesaj var; güvende olduğunu düşünme, daha dehşetin karşısında altına kaçırmadm!..." Telefonu kapatıp, tekrar aramasın diye meşgul tonuna bastım. Bu kız ne zaman böyle olmuştu?!!

Gökhan beni Tarık Zafer Tunaya'nın önünde karşıladı, hemen evine gittik. Gözlerimden uyku akıyordu, bütün gece öyküyü bitirmeye çalışmıştım. "Evden çıkmadan önce çayı demledim." dedi.

"İyi yapmışsın, uykumu açmam lazım."

Evin manzarası, ilk gördüğümünden fena etkiledi beni, "Oğlum beni bir iki sefer daha buraya getirirsen, sürekli kalacağım ona göre." Bo-ğaz'ın üzerine bir sis çökmüştü. Sisli veya değil muhteşem bir manzaraydı. Gemiler, soluk kesici bir an kararlılıkla ilerleyen melekler gibi görünmüşlerdi.

Gökhan mutfaktan bağırdı, "Kulübe iki saat sonra gideriz. Öykün yanında mı?"

Görevini tamamlamış bir insanın lüzuruyla, "Yanımda, yanımda." dedim. "Okumak ister misin?"

Elinde çay fincanları Gökhan'ın gözleri açıldı. "Tabii ki..." Paltomun cebinden, naylon dosyaya koyduğum öyküyü çıkardım.

Heyecanla elimden kapıp okumaya başladı.

-ÖLÜNÜN YAMYAMLIĞI

Cinayeti kendi düşüncelerimde bile seslendirmedim. Tahta parçasını alıp, uyuyan kader arkadaşşıma sessizce yaklaştım. Ancak darbeyi indirirken yaşamak için zor bir seçim yaptığımı farkına vardım.

Temiz bir ölüm olmadı, tam da istediğimin tersine... Tahta parçası sopa bile olamayacak kadar küçük, darbem vurucu değildi. Kurbanım çaresizce, anlamadığım diliyle insanlığıma seslenmeye çalıştı. Ko41arı incecik, zayıf kaldı caniliğime. Vurdukça direndi, direndikçe daha sert vurdum

zavallıya...

Ölümü son darbeyi vurduğumda bile gelmemişti, belli ki soluk borusunu zedelemiştim, hırıltılı kesik kesik nefesi bir saat daha sürdü, ikimizin bulunduğu küçük buzdağında... Okyanusta avlanan bir balıkçı gemisinde çalışıyorduk. Balıkçı gemisi lüks değildi ama tıpkı Titanik gibi çarpıverdi, sıcak denizlere intiharına yol alan buzdağına.

Ben nereden bulduysam tahta parçasına yapışmışım, gemi batarken kaygan buzdağına onu saplaya saplaya tırmanabildim. Diğeri belki de çarpma sırasında buzdağına düşmüştü, hiçbir zaman nasıl geldiğini bilemedim, çünkü anlamıyordum zavallıyı.

Buzdağı uluslararası deniz ulaşım rotalarının dışında Atlantik ortasına erimeye gidiyordu. Fazla şansım olmadığını biliyordum, susuzluk çekmeyeceğimiz belliydi ama ne yiyecek vardı ne de balık tutmak için kullana-

bileceğimiz bir malzeme. Zaten açlık öldürmezse buzdağı eriyince dondurucu su da fazla sağ bırakmazdı insanı.

İlk günün sonunda belli ki vermiştim kararımı ama daha önce de belirttiğim gibi darbeyi indirene kadar kendime bile itiraf etmedim.

Öldüğüne iyice emin olunca elini kemirmeye başladım. Açlığım sona ermişti, kıyafetlerini büyük ölçüde kanlı da olsa çıkarıp giydim. Üşümek istemiyordum.

Tamamen çıplak, yüzü tanınmayacak halde bana dönük yatıyordu orada yemeğim. Küçük, eriyen adamızda başbaşaydık. Bir an ona baktım sonra ufka ve dakikalarca yorgunluktan bayılana dek güldüm.

Sonra ölünün yamyamlığı başladı. Güneşin batmaya başladığı gölgeli geçişte, yüzü insanlıktan çıkmış kurbanımın ağız deliği bende garip bir etki yaratıyordu. Bakmaktan, o deliğin içine çekilmekten kurtaramıyor-dum kendimi. O delik ruhumu ısıyor gibi geliyordu bana.

Uyandım, uyandığımda tam da benim onun elini kemirdiğim nokta da elimi ağzında buldum. Çektim irkiltiyle, ayaklarımla cesedi ittim. Neredeyse suya düşürecektim. Bu ceset nasıl yanı başıma gelmişti, bir türlü anlayamadım!!! Tahtayla çenesini kırıp beni korkutan deliği yok ettim. Delice güldüm, "Çenen olmayınca nasıl ısıracaksın bakalım!"

... Sonra ayağını kemirdim.

Dördüncü gün buzdağı yarı yarıya erimiş, üstünde küçük su gölcükleri oluşmuştu. Artık benim derdim cesedin gözleriydi, O gözlerini sanki kırıyor, her kırışmada etimden parça koparıyor gibiydi.

Uzun uzun düşünmedim, parmaklarımla oyduum sertleşmiş gözleri... Yetmedi, bomboş oyuk kalan göz çukurlarını tahtayla dağıttım.

Çok zorlansam da, karnını yardım, ciğerini çıkardım, çekiştire çekiş-tire yedim. Kayış gibi sertti. Yanlış yapmıştım en lezzetli bölümlerden biriydi bu keşke ilk önce sıcaklığını, tazeliğini korurken yeseydim diye düşündüm.

Bu ölü değil!... Bu ölü değil!!!

Buzdağı eridiği bir noktadan kopuverdi. İkiye ayrılırken büyük bir sarsıntı oldu, sarsıntıyla uyanırken cesedi yanibaşımda buluverdim, karın boşluğu neredeyse kafamı içine alacaktı. Bu beni yemek istiyor. Ayaklarımda diş izleri gibi morarmış yerler buluyorum, ağrıyor.

Hem ondan öğreniyorum, hem de kendimden... İyice sertleşmiş cesede dakikalarca vuruyorum.

Ama hatırlıyorum artık, ceset değil yanıma gelen. Öldürdüğümden beri buzun üzerinde donmamak için cesedin üzerinde yattığımı hatırlıyorum. Delirmiş olmalıyım.

Buz yerine cesedin üzerine yatmam akıllıca bir karar, yoksa çoktan donmuştum. Peki ama ben bunu nasıl unutuyorum?!!!

Ah aptalım ben aptalım!!! Yemeğimi denize attım. Uzaklardan bir gemi geçiyordu, donmamış tek ayağımın üzerine kalkıp görsünler diye el salladım. Rotaları bir an benden yana dönünce dehşet içinde cesedin varlığını hatırladım. Nasıl açıklayacaktım? En önemlisi onlara değil, yamyamlığımı kendime nasıl itiraf edecektim? Panikle denize ittim yemeğimi...

Ama yanılmışım gemi beni görmemiş bile, o ufak dönüş benim için değilmiş. Geçti, gitti ufuktan!!!

Onuncu gün mü, onbirinci mi?

Açlıktan kabuslar görürken yemeğim geri geldi. Açıklamam yok, kıvranarak yattığım yerde döndüm ve onunla burun buruna geldim. Belki de şakacı bir yunus fırlatıvermiştir ufacak kalmış buzun üstüne.

Öyle soğuk ki!!! Okyanus mahvetmiş yemeğimi... Denizde, bir şeyler kemirebilmiş vücudu... Kaburga kemiklerinden biri sivri ucuyla açıkta duruyor.

Artık üstünde durduğum buz parçası, neresine yürüsen en fazla üç adım genişliğinde, ymudumu kesiyorum. Ama o da ne?!!! Bir mavna direkt üstüme geliyor. Kalkıyor deliler gibi sevinçle donmamış ayağımın üzerinde sıçırıyorum...

Birden ceset ayaklanıyor, etinin bir kısmını kemirdiğim kemik elleriyle kafamı sıkıca tutuyor. Karşı koyamıyorum, ellerimle itmeye çalışıyorum ama dokunduğum ceset inanılmaz sıcak. Yakıyor beni.

Başımı, göğsüne doğru çekiyor, orada sivri, ucu açıkta kaburga kemiği var. Büyük bir güçle sağ gözümde içeri sokuyor. Kaburga kemiği beynime kadar giriyor orada ölümü hissediyorum. Rahatlıyorum... Teslimim, ey ölüm!

Mavnadaki gemiciler çoktan görmüşlerdi buzun üzerindeki adamı. Siren çalıp ölü olup olmadığını da anlamak istediler. Gerçi oturduğu yerde kollarını bacaklarına dolamış, başını da dizinin arasına gömmüş en ufak yaşam belirtisi göstermiyordu.

Neden sonra başını kaldırdı ve tayfalar sevindi. Kaptan dürbünle olanları seyrediyordu.

Zavallı kazazede onları fark edince ayağa kalkıp sevinçle zıplamaya başladı, sonra düştüğünü gördü kaptan, şekilsiz bir griliğin üzerine düşmüştü. Bir daha kalkmadı. Kaptan, "Belki de açlıktan, yorgunluktan bayılmıştır." diye düşündü.

Buzun yanına geldiklerinde bir kayık indirdiler, üzerine çıktıklarında garip olayı gördüler. Kurtarmaya geldikleri adam bir cesedin kaburgasının sivri çıkıntısının üzerine düşmüştü. Bir gözünden giren sivri uç, beyni parçalamıştı. Günlerce kurtarılmayı beklerken dayanan zavallı son anda böyle saçma denilebilecek bir biçimde ölmüştü.

Gökhan'ın gözlerinde hayal kırıklığı okunuyordu, "E... Nasıl buldun?" diye heyecanla sordum. Beni kırmak istemez gibi, "İyi gibi... Ama

bilmem ki... Bence 'Uçurum Halkı' daha iyiydi. Yanlış anlama bu da iyi gibi..."

"Yok beğenmedin."

"Ya ne bileyim, belki ben yanlış değerlendiriyorum. İlla bu öyküyü anlatacağım kulübe diyorsan ben yine olumlu oy veririm sana."

"Yok, yok!... Sen beğenmedin." diye üsteledim. "Demek ki bu öyküyle katılamam. Ne yapacağız şimdi? Söylemiş miydin Bay Sinbad'a geleceğimi?..."

Başıyla evetledi, "Aranım, ertelemesini isterim." Üzüntüsü her halinden belli oluyordu. Yine de beni teselli etmek için, "O kadar da önemli değil, takma kafana. Birkaç hafta zaman ver kendine." dedi.

Daha fazla dayanamadım, kahkahayı patlattım, "Yahu bu değil öyküm. Taa ilk yazdığım öykülerden birisi bu. Öyküyü herkesle birlikte kulüpte duyacaksınız."

Gökhan bir "Oh" çekti, "Alacağın olsun. Kötü dememek için kıvrandım durdum."

Evde biraz daha vakit geçirdik, midem kazınıyordu ama Gökhan, "Kulüpte yiyelim. Gülnihal Bacı'nın yemekleri her zaman enfestir." diye teklif edince sevinçle kabul ettim. Akşam yemeğindeki ziyafeti unutmamıştım.

Nedense evden çıkana dek tinerci çocuğu, sisler içinden çıkan o iriyarı adamı bahsetmek aklıma gelmemişti. Dalgınlığı inanamazdı.

İlk olarak yemek davetinden ayrıldıktan sonra tinerci çocuğun saldırısını anlattım. Gökhan dinlerken garip bir sessizliğe bürünmüştü, özellikle çocuğun yüzündeki değişimden bahsederken pişmanlık dolu bir sesle, "Seni dikkatli olman için uyarmalıydım." dedi. Onun tavrı benim daha çok korkmama neden oldu, "Başka bir şey oldu mu?"

Serpil'e gittiğim gün yoldaki ve çay bahçesindeki insanların bakışla-nda hissettiğim düşmanlığı anlattım... O iri, paçavralar içindeki adamın

aniden ortaya çıkışını ve Serpil ile arkadaşlarının garip yok oluşlarını da... Gökhan'ın sisler içinden çıkan ve delice sayıklayan adama şaşıracağını sanıyordum ama onun soruları Serpil'le yaşadıklarım üzerine oldu.

"Uzun zamandır ondan haber alamıyordun değil mi? Birden aklına esti ve seni aradı..." diye konuştu, sesinde şüphe tınıları vardı.

"Hey dur." dedim, "Serpil'e niye takıldın? Zaten hep böyle zamanlı zamansız arayan biridir."

"Sen güveniyorsan... Peki her zamankinden değişik bir şey yaşadınız mı?"

"Şimdi sen söylüyorsun diye hatırladım. Korunmaya aşırı önem verirdi, ama bu kez prezaratif takmama engel oldu, üstelik de boşalırken içinden çıkmamı istemedi. Sanki... sanki benden hamile kalmak ister gibiydi."

Bu kez Gökhan hiçbir şey demedi, sadece kulübe gitmek için adımlarını hızlandırdı. Bence bu olaylardan bana söylemediği sonuçlar çıkarmıştı.

Kulüp kapısında Abdülvahap karşıladı bizi, Gökhan yanına yaklaşip heyecanlı bir şeyler fısıldadı, benim anlattıklarım ile ilgisi olduğunu düşünüyordum. Abdülvahap, Gökhan'ı sakinleştirmeye çalışıyordu, "Her şey kontrolde. Koruyoruz." dediğini duydum. Koruma altında olan ben miydim?!!!

Toplantı odasına girdiğimizde ağız açık kaldı, koltuklar yanlara çekilmiş ve kocaman bir yer sofrası hazırlanmıştı. Bizi bekliyorlardı sanırım. Çünkü oturmamızla hemen sıcak çorba servisi başladı.

Ardından nefis kokan levrek buğulama ve yanında kırmızı lahana sosu, fırında ördek, içli pilav, zeytinyağlı dolma ve barbunya geldi. Ve büyük bir sürpriz, çok sevdiğim soğan yahnisi de vardı... Herkes neşeli sohbetler ederek iştahla yemeğini yedi. Yer sofrasına alışıksız olmasam da, dizlerim ağrısı da, çok memnundum durumumdan. Çocuklukta oynanan oyunlarla ilgili bir sohbete katılma imkânı da buldum.

Yemeği çok sevdiği büyük göbeğinden belli olan bir üye baharatlarla ilgili uzun uzun bilgi verdi, bir camide müezzin olduğunu öğrendiğim bir başkası da Peter Straub adlı, Stephen King'le "Tılsım" diye ortak kitap da yazan bir yazarın eserlerini anlattı. Özellikle "Gölgeler Ülkesi" adlı eserinde, bazı sırların açıklandığını söyledi. Sırların kulüple ilgili olduğunu anlıyordum.

Yer sofrasında, Bedi adlı bir gencin yanına oturmuştum. Tatlı servisini beklerken, "Kulübe son üye olarak kabul edilen benim." dedi. Yanındaki çantasında kabul edilmiş öyküsü vardı. Bana bir kopyasını verdi, başlığına baktım, "FM" yazıyordu... Çok teşekkür ederek, daha sonra okumak için ceketimin cebine koydum.

Bedi, kulüpte yılda bir öykü yarışması da düzenlendiği söyledi, eliyle bu yıl birinciliği kazanan öykünün sahibini gösterdi, "Şu arkadaş kazandı. Benim oyum da onundu. Yiğit Değer Bengi..."

İçim içime sığmıyordu, üye olduğumda çok önemli sırlarla dolu bir dünyanın bana açılacağını, bilgilerin sunulacağını düşünüyordum. Ama kulübün gizemli bir boyutu yoksa bile hayal kırıklığına uğramıyacaktım. Edebiyat konuşulan, öykülerin anlatıldığı bir kulüp benim için yeter de artardı bile. Çok az kalmıştı...

Tatlı olarak dondurmaları kavun dağıtıldı. Bir de agamus isimli, bal, kaymak ve muzla yapılan çok ağır bir tatlı... Öykücüler Abdülvahap'a, "Bizi öldürmeye çalışıyorsunuz herhalde." diye takıldılar

Nihayet sofraları toplanıp, şömine.karşısına geçildiğinde sabırsızlıkla sınav zamanının gelmesini, öykümü anlatacağım anı bekliyordum. Ama Gökhan, "Sakin ol." diye uyarınca beklemek zorunda olduğumu anladım.

Yine Bay Sinbad'ın o büyüleyici el hareketleriyle piposunu temizlemesini seyrettim. Nihayet kulüp üyelerindeki o dinginlik, huzur beni de sardı. Abdülvahap sıcak sahlep dağıtmaya başladı.

Biz yemek yerken ortalıkta görünmeyen beyaz kedi, Bay Sin-bad'ın ayaklarına sürünüyordu, birden bana gelip, kucağıma atlayıver-di. Böylece kulübe üye olmama çok az kaldığını bir kere daha anladım. Kendime güvenim geldi. Kediyi sevmeye başladım, tüm kulüp üyeleri durumu fark etmişti, içleri gülen gözleriyle bana bakıyorlardı.

Bay Sinbad, piposunu yakıp havaya dumanı salınca çok hoş bir iç çekti. Sanki dünyada hiçbir sorun onun keyfini bozamaz gibi, "Midemiz sırasını savdı dostlar." Dedi, "Şimdi de hayalimiz doymalı. Güzel bir öykü zamanı... Ne dersin Sezgin, bir Macuncu Mahallesi öyküsü anlatır mısın?"

Sezgin adlı kulüp üyesini Gökhan'dan duymuştum, "Gevayir"i anlatırken Macuncu Mahallesi'nde geçen öyküler anlatan birinden bahsetmişti. Çok zayıf, bir deri bir kemik, gözlerinin altı mosmor bir adamdı. Sıcakta dahi kaşkolünü boynuna sarmasıyla dikkatimi çekmişti ilk gün. Şimdi de vardı kaşkol.

Sanki tüm kulüp, duvarlar bile susmuş öyküye başlamasını bekliyordu, kısık bir sesle başladı anlatmaya...

Kurşuni renkli şafak, yavaş yavaş sürünürcesine yeryüzünü doldurmakta. Günah dolu ışık parçacıkları, hücremin parmaklıklarına örülmüş örümcek ağma zarif salınışlarla tutunmuş çiğ damlalarında kınılarak, önümdeki beyaz kâğıdı aydınlatıyor.

Elde edebilmek için hapis hane müdürüne yalvarmak zorunda kaldığım bu bembeyaz kâğıt, ömrümün son saatlerinde inanılmaz cinsel çağrışımlar yapıyor.

Öyle yumuşak bir görüntüsü var ki, kalemin ucunu değdirdiğimde yüzeyin çökmesini veya sıvı bir yüzeydeki halkaları oluşturmasını bekle-

yorum. Ama, mucizeler saati değil; kalemin ucu gerçekliğin sert yüzeyiyle temas ediyor.

Acaba bu kâğıtlara ne yazmalıyım? Müdür isteğimi duyunca gülmüş ve, "Herhalde İspanyol gerçeküstücülerin ortaya koyduğu örnekler gibi idam öncesi öykülerden biri ha!..." demişti. Son günlerimde, bu kültür kumkuması müdür gerçek cezam olmalı...

Efendim neymiş; Borges, Cesa buna benzer öyküler yazmış., "Kahraman idama gidecektir de, falan filan..." Hayat boyu üretilmiş bir eseri, yapılmış olana yamamaya çalışanlardan çektim ne çektiysem. Geç de olsa politik davranmayı beceriyor insan... Müdürün suratına yumruğumu geçirmek yerine, suratıma sevimli bir gülüş yapıştırabiliyorum o an.

Elim hareket etmeye başladı, uç tereddüt etmeden kaydı, mürekkep sihirli bir işin yapılmasına aracı olduğu için mutlu, anlam oluşturacak şekilleri arka arkaya dizmeye başladı.

İlk kelime, sola doğru eğimle yazılmış; "Gardiyan"... Üç gündür bana yemek getiren , dosya kâğıtları ile kalemi bulan, bazen dertleşmeye kalkan, gözlerinde genellikle acıma hissi okunan gardiyanım, beni birkaç saat içinde darağacına götürecektir..

Bence gardiyan o kadim lisanın şimdiye kalmış kelimelerden birisi. Hani bazı kelimeleri söylerken değişik bir sihir duyumsarsanız, sanki o kelimeyi elle tutabileceğiniz gibidir. Kadim lisanın kalmıştı-ır onlar. Ağızınızdan çıkarken o kadar kalıplaşmış, o kadar keskin, o kadar yoğunlardı ki, çağrışımlarla yere düşüverecek gibidirler.

İkinci kelime; "Korku". Midemde büyüyerek vücudumu saran duygunun adı. Kadim lisanın "k"sıyla başlayarak düzensiz devam ediyor. Korkuyu asılacağı için duymuyorum, korkum kâğıtta yazan üçüncü kelime ile ilgili...

İşte üçüncü kelime: "Cellat"!!! Birinci harfi büyük yazılmış, orağı andırıyor "C"... Diğer harfler küçük, sağa doğru eğimli sıralanıyorlar. Çok tanıdıkları, ama şimdi "Cellat" kelimesi içinde o kadar yabancı duruyorlar ki; sanki sırf bu kelimeyi oluşturmak için yaratılmış alfabe dışı şekiller gibi geliyorlar bana.

Korkum, cellatın derime temasından... Anlaşılan size ilk cellatı ve ilk kurbanın öyküsünden önce, cellat korkumun nasıl başladığını anlatmam gerek.

İstanbul'un en otantik gecekondu semtlerinden, sakinlerinin büyük çoğunluğunu Çingene, Süryani ve gizli Yezidiler'in oluşturduğu Macuncu mahallesinde otururken, hamile karısını doğum sırasında kaybeden, yeni doğmuş bebeğiyle bir başına kalan işsiz bir adam tanımıştım.

Mahallede böyle haberler çabuk yayıldığından Ebe Nine bana geldiğinde ayrıntılara yabancı değildim. Mahallenin iki, üç mürekkep yalamış sakininden biri olduğum için prestijim büyüktü. Ebe Nine'nin bir ricası vardı benden; eşini kaybeden, bebeğiyle bir başına kalan bu zavallıya iş bulmamı istiyordu.

O sıralar bir avukata yardımcı oluyordum. Bende durumu ona anlattım. İş bulmak çok kolay oldu. İnfaz memuru olarak bir hapisaneyeye yerleştirdik adamcağızı. O sıralar bunun anlamını bilmiyordum; infaz memuru denilince, "gardiyan" geliyordu aklıma... Oysa benim işe girmesine yardımcı olduğum adamın cellat olacağını neden sonra öğrendim,

Macuncu'da oturduğum süre içinde bu zavallı adamla selamlaşmaya, hayatından haberler almaya devam ettim. Annesiz kalan oğlunu besleyebilmek için girmişti işe, kazandığı parayla tuttuğu kiralık analar sayesinde büyütüyordu onu.

Mutluydu sanırım, ama her karşılaştığımızda yüzündeki eski saflığın giderek azaldığını hissediyordum. Macuncu'dan taşınmamdan birkaç gün önce o korkutucu anı yaşadım...

Sabahın erken saatleriydi, bir alemden dönüyordum. Ben sarhoş bir vaziyette yatmaya giderken, onu elinde tayını işe giderken gördüm. Yıkılmak üzereyken tuttu bir duvara dayadı beni.

"Nasılısınız beyim, evinize kadar eşlik edeyim mi?"

"Hayır" dedim. "Hayrola çok erken gitmiyor musun işe?"

"İnfaz var beyim. Erken oluyor genelde."

"infaz mı?" Şaşırmıştım. "Seninle ne ilgisi var ki?!!!" "Ben çekiyorum iplerini beyim. Ben cellatlarıym asılanların. Öyle kolay iş de değil ha!..."

Gözleriyle karşılaştı bakışlarım. Yarı gölgeli bir şey vardı o bakışların gerisinde, şekillenmeye, katılasmaya başlamış bir şey. Çok korktum. O yoluna devam ederken, alkölün de etkisiyle idrar torbamı boşaltiver-dim. Kimseye anlatmadım o gördüğümü ve birkaç gün sonra da taşındım mahalleden.

Yirmi yıl sonra, onu işe yerleştirmemde yardımcı olan avukat anlattı hazin sonu... Cellat mesleğine devam etmiş, hem de çok başarılı yapıyormuş işini. Öyle ki, kendi oğlu idam edilmesi için getirildiğinde bile görevi o yapmakta ısrar etmiş.

Evet kendi öz oğlu... Oğlan belki de babasının ilgisizliğinden, belki de Macuncu mahallesinin tehlikeli alt kültüründen etkilenip suçlar işlemişti. Masumların canını almıştı.

Ve sonunda Cellat, beslediği canı, büyüttüğü canı almaktan hiç tereddüt etmemişti. Belki de lanetiyle damgalamıştı zavallıyı. Her astığıyla ruhundan parçalar koparmış, vücudunu kaplamıştı. Çocuğun canını alması da son darbeyi indirmiş olmalıydı.

Çok iyi biliyordum, artık onun insanlıkla ilgisi yoktu. Gözlerinin ardında "Cellat" tamamen katılmış, yürüyen bir yaratık halini almıştı.

Celladımın kim olduğunu söylemiyorlardı haliyle. Ama onun olmasından öyle korkuyordum ki, canım kadar ruhumun da akibetinden de şüpheliydim.

Çok geç olmadan öykümü anlatmalıyım. Hücrenin kapısı altından her gölge geçişinde, geç kalacağımı, yazamayacağımı hissediyorum. Yazmalıyım...

Rüzgârlı Savan kabilesi karanlık çökmeden yiyecek yemiş bulabilmek için hızlı arayış içindeydi. Obaru sadece kendi için değil, dişisi ve kucağındaki bebeği içinde yemiş topluyordu. Kabile nüfusu son yıllarda kuraklıkla beraber gittikçe azalıyordu. Hastalık, açlık ve yırtıcı hayvanlar Rüzgârlı Savan kabilesini biçip geçiyorlardı.

Obaru bir gariplik hissediyordu, diğer hayvanların birçok savunma avantajları varken, onların bir arada olmak dışında herhangi bir yapabilecekleri olmuyordu.

Özellikle İridiş adını verdikleri bir panter, kabileyi sürüsü gibi kolluyor, istediği zaman gelip aralarından birisini alıyordu. Obaru karanlık bastığında yemiş toplamanın sona ereceğini bildiğinden hızlandı ama fazla bir yiyecek yoktu. Kimse de buldukları bölgeden göç etmeye, uzaklaşmaya cesaret etmiyordu.

Obaru yenilebilir bir kökü bulmak için yeri eşeliyordu, yabani bir tavşan da onu izliyordu. Rüzgârlı Savan kabilesi o kadar tehlikesizdi ki, tüm hayvanlar korkusuzca onlara yaklaşıyordu. Obaru bulduğu kökü ısıarak yenilebilir olup olmadığına baktı. Bazen denediği kökler onu zehirler, ateşinin çıkmasına neden olurdu. O zaman, eşi biraz yiyecek toplardı. Yoksa aç kalırlardı, kabiledede liderleri Nourr hariç kimseye yiyeceklerden pay verilmezdi.

Nourr iyi bir liderdi, Obaru'ya hep hoş görüyle bakmıştı. Çocuğu doğduğundan beri yiyeceklerinden pay da almıyordu.

Obaru ön ayaklarıyla toplayabildiği yemişle ailesinin yanına geldi. Kendisine az bir pay ayırdıktan sonra geri kalanını eşine verdi. Eşi bir yandan yiyor, bir yandan da bebeklerini emziriyordu. Obaru çocuklarının çok uzun yaşayacağından kuşkuluydu. Kabile son zamanlarda doğan üç bebeği de kaybetmişti. Ölü bebekleri İridiş'e yemek olarak sunmuşlardı.

Yemek yendikten sonra, kabile kayalıkların ardında, küçük bir mağaraya toplu olarak sığındı. Gündüz ne kadar sıcaksa, gece de o kadar soğuktu son zamanlarda. Ancak birbirlerine sokularak ısınıyorlar, ama bu da hastalıkların ve bit, pire, kene gibi böceklerin birbirlerine geçmesine neden oluyordu.

Ağaçların tepelerinde uyuyabildikleri eski günleri özlemle anıyorlardı. Ama kuraklık nedeniyle yırtıcılar özellikle ağaç tepelerinde av aramayı alışkanlık edinmişlerdi.

Kabile yaklaşan bir fırtınayı sezerek huzursuzlandı. Şimşekler ortalığı aydınlatmaya başladıktan sonra gökgürültüsü ve yağmur geldi. Gecenin geç saatlerinde de mağaranın girişinde bir homurtu yükseldi, No-urr'un daha önce verdiği bir emirle yaşlı ve hasta Hiirr kapı ağızına yatırılmıştı. Hür homurtuyu duyunca zorlanarak da olsa ayağa kalktı ve dışarı çıktı. Bir çığlık ve çatırtı duyuldu, İridiş yine kurbanını almıştı.

Kabile birbirine daha da sokuldu, bazıları huzursuz bir uykuyu toplu olarak paylaştılar. Obaru ancak sabaha karşı gözlerini kapatabildi. Eşi ve çocuğu için kendisinden daha fazla kaygılanıyordu.

Sabahın gelmesiyle güneşin ışıkları sert bir şekilde aydınlattı ortalığı ama kimse rahatsız değildi bundan. Yine yemek toplama faaliyetine başladılar. Obaru bir elma ağacı buldu. Herkese haber verdi ama toplama sırasında Nourr'un yeğeni Rough huzursuzluk çıkardı.

Sanki ağacı bulan, herkese haber veren Obaru değilmiş gibi sahiplenmeye kalkışmıştı. Sinsi bir yapıya sahipti Rough. Kimseye yardım etmez sürekli kavga çıkarmaya çalışırdı. Obaru, Nourr ölür de kabilenin liderliğine Rough gelirse, eşini de alıp giderdi mutlaka.

Nourr'un araya girmesiyle kavga sona erdi. Rough'un kinci bakışlarına aldırmadan Obaru'nun yanında yer aldı Nourr. O sırada tertemiz gökyüzünde bir bulut belirdi.

Kabile yaklaşan buluta merakla bakıyordu. Garip bir buluttu bu, hem çok yoğun gözüküyor, hem de yere fazla yakın hareket ediyordu. Üstelik kusursuz bir yuvarlaklığı vardı.

Bulut kabilenin üstüne geldiğinde, en azından huzursuzlandıkları için kaçmak isteyenler bile garip bir şekilde dona kaldı. Obaru da hareketsiz kalmıştı.

Buluttan uçlarında ilmik bulunan ipler inmeye başladı kabilenin üzerine... Bebekler dışında tüm kabile üyelerinin boynuna bir ilmik geçti.

Obaru onları hareketsiz bırakan duygunun geçtiğini hissetti, panikle kaçmaya çalıştı ama ilmik sıkılaştı ve engel oldu. İp gerildi ve Obaru'yu arka ayaklarının üzerine kalkmaya zorladı. Diğerlerine de aynı şey oluyordu.

Bazıları arka ayakları üzerinde dikilmekte o kadar zorlanıyordu ki, ilmik boğazlarını sıkıdığı için nefessiz kalmışlardı. Obaru bu konuda en rahat olanlardan biriydi, biraz dengesi bozuluyor ama arka ayakları üzerinde kalabiliyordu. Hemen ölmek üzere olanların yanına koştu, birkaçını geç kalmadan ağaçlara doğru iteleyebildi. Böylece ayakta durmakta zorluk çekenler ağaçlara dayanarak biraz rahat bir nefes aldılar. Hiçbirisinin aklına havada olan ön ayaklarını kullanarak ilmiği gevşetmek veya boyunlarından çıkartmak gelmiyordu.

Birkaç saat sonra ilmikler biraz gevşemiş, kabile de arka ayakları üzerinde durmaya daha alışmıştı. Sonra Obaru dahil tümünün beynine görüntüler dolmaya başladı. Kabile havada olan ön ayaklarıyla çeşitli şeyler yapıyor, özellikle taş veya sopaları silah olarak kullanarak kendilerini savunuyor, çevredeki hayvanları öldürüyor ve et yiyorlardı.

İlk denemeyi Obaru yapmaya başladı, eşelemek, bitki toplamak için kullandığı ön ayaklarıyla bir taş aldı yerden, hedef onları hareketsiz seyreden bir tavşandı. Obaru görüntülerin etkisinde hızla fırlattı taşı, tavşan isabet aldı. Yanına gidip tavşanı parçalamaya etini ağzına götürüp çiğnemeye başladı...

Üç gün geçmişti, kabile artık arka ayakları üzerinde durmaya, görüntülerin eğitimiyle ellerini kullanmaya başlamışlardı. Artık et de yiyorlardı. İridiş'in birkaç saldırısında onu taş yağmuruna tutarak kaçırmışlardı. Ama öldürmeleri gerektiğini de biliyorlardı.

Görüntülere en çabuk tepki veren Obaru ve Rough yeni lider olmuşlardı, onların çabasıyla bir tuzak kuruldu. Eski sürüsünün rahat yiyecek sunumundan vazgeçmeyen İridiş açlığının çok arttığı bir gece yine mağaraya girdi, tüm kabile mağaranın yükseltlerinde ellerinde taşlar onu bekliyordu. Önce taş yağmuru ile sersemledi İridiş, ardından ellerinde sopa-

larla kabilenin en güçlölari üzerine atladı. Bir süre sonra Rüzgârlı Savan kabilesinden birçok can alan avcı, yemek olmuştu.

Haftalar sonunda Rüzgârlı Savan kabilesi çevresinde en korkulan güç olmuştu. Tümöl tok, tümöl rahattı. Ellerini çok daha maharetle kullanıyorlardı.

Obaru görüntülerden başka şeylerde öğrenmiş, düşünmeye başlamıştı. Boyunlardaki ilmiğın farkındaydı.

Artık ilmiğın yaran kalmamıştı. Kabile arka ayakları üzerinde duruyordu. Obaru ilmik tarafından zorla güdülmekten rahatsızdı.

Eliyle ilmiği gevşetip, boynundan çıkarmaya çalıştığıında, ip canlı gibi gerildi. Az daha boşuluyordu. Obaru bir ağacın altına girerek, ipin geldiği buluta görünmemeye çalıştı. Kenarı keskin bir taşı vardı, et kesmekte kullandığı bu taşı ilmiğe sürtmeye başladı.

Uzun zaman süren uğraşı netice vermeye başlamıştı, ip incelmıştı. Bu sırada uğraşına o kadar dikkat kesilmıştı ki Rough'un onu gözlediğini fark etmedi.

İlmik kesildiğinde Obaru inanılmaz bir sevinç yaşadı, duygunun adını bilmiyor ama zaferi, özgürlüğü doyasıya tadıyordu.

Obaru koşarak kabilesinin yanına gitti. Hareketleriyle, kabilesinin iletişim diliyle yaptığını anlattı. Diğerleri onun kadar sevinçle karşılamadı olanları, bir şaşkınlık ve korku ifadesi çöktü yüzlerine. Obaru onların da bunu yapmasını işaret edince birbirlerine sokularak geri çekildiler.

Rough tam o sırada gözde silah aleti olan bir sopayla arkadan sinsice saldırdı. Darbesi ile Obaru kafasından kanlar akarak yere yığıldı.

Obaru'nun eşi çığlık atarak Rough'a saldırmaya çalıştı ama boynundaki ilmik sıkışarak hareketsiz kalmasını sağladı.

Obaru'nun kestiği ilmik buluta doğru yükselmeye başladı, kabile korkunç bir yıkıcılığın beklentisi içindeydi. Uzun zaman korktukları her şey tapmışlardı; gökgürültüsüne, yıldırıma, yağmura, güneşe, karanlığa hatta İridiş'e, oysa bu bulut bunların da ötesinde hem korkutucu, hem de yöneticiydi.

Buluttan sağlam bir ilmik daha inmeye başladı, fakat bu daha kısaydı. Rough baygın Obaru'yu sırtlayarak bir kayanın üzerine çıkardı, yeni gönderilen daha kısa ilmik onlara doğru yöneldi. Rough zorlansa da ilmiği Obaru'nun boynundan geçirmeyi başardı.

Obaru ayılmaya başlamıştı, hızla ilmiği boynundan çıkarmak için çabaladı. İlmik hareket etmeye Obaru'yu kayanın üzerinde sürüklemeye başladı ve boşluğa getirdi.

İlmik diğerlerinden kısaydı, kayanın ykseltisinden boşluğa geldiği anda Obaru havada asılı kaldı. ığlıklar atıyor, ayakları havayı dövüyordu, ilmik Obaru'nun ağırlığının etkisinde sıklıkça sıkıyordu. Ve nihayet Obaru nefessiz kalarak boğuldu.

Vücudu birkaç kasılma dışında tamamen hareketsiz kaldı.

Rough zaferini ilan ederken, bütün kabile kafalarında anlayamadıkları bir ses duydu. "Tamam gidebiliriz artık, boyunlardaki ilmik beyinlerine geçti."

İlmikler birer birer çıktı boyunlardan, bulut belirdiği gibi hızla yok oldu. Rüzgârlı Savan kabilesi ağlar boyunca üzerinde taşıyacağı bir lanetle gelişmeye devam etti...

ykij bittiğinde kıskançlık duyuyordum. Gökhan, kulüpte öyküler anlatıldıktan sonra teknik olarak yorumlanmadığını söylemişti. Yine de merak ettiğim bir konu vardı; öykünün "Rüzgârlı Savan" kabilesi bölümünde, 2001 - Bir Uzay Yolculuğu'na güçlü bir benzeşme vardı (Gerçi farklı olarak eğitim sistemiyle ilgili bir eleştiri içeriyordu) ama o öyküye geçmeden önce, öykünün girişinde birinci tekil şahıs ağzından, idam edilmekte olan birisini anlatıyordu. Üstelik de. Macuncu mahallesinde yaşamış birinin... İnsan ona ne olduğunu da merak ediyordu. Tam soracaktım ki, bir an ne eğilmesiyle kaşkoln altındaki derin izleri fark ettim. Yutkunarak merakımı daha sonra tatmin etmeye karar verdim. Bazı şeyleri kurcalamamak en iyisiydi, özellikle sınavı atlatmadan...

Sezgin öyküsü nedeniyle hararetli kutlamaları kabul ederken, Ab-dülvahap servis yapmayı sürdürüyordu. "Kaptan," dedi, "Nazım Bey'in yeni bir öyküsü var. Bana biraz anlattı ama kulübe sunmakta tereddütte..."

Bay Sinbad tanıştığımdan beri ilk defa kaşlarını kaldırdı, "Olur mu öyle şey? Her öykü güzeldir, dinlenilmeye değerdir. Yeter ki dinleyen kulak alabileceğini alsın. Ne diyorsun Nazım, bizim kulaklarımız öykünü anlayabilir mi?"

Şöminenin öbür ucunda oturuyordu Nazım, çekingen bir ifadeyle ellerini bacaklarının altına sokmuştu. "Olur mu öyle şey efendim? Yalnızca şu haliyle iyi mi diye endişem vardı."

"O zaman bırak ona biz karar verelim, sonuçta sen bu kulübe seçilmiş birisin."

Böylece o gece ikinci öykü de anlatılmaya başlandı...

Karanlık çıkmaz bir sokakta, üç heriften temiz bir sopa yiyordum. Daha doğrusu ikisi darbeleri indiriyordu, üçüncüsü elini benim gibi bir pislikle kirlletmeyecek kadar önemli görüyordu kendini...

"Ne kadar ciddi olduğumuzu anladın mı Tuğrul?" diye sordu bir daha, "Evet" demek isterdim ama karın boşluğuma denk gelen tekme nedeniyle nefes almaya çalışıyordum.

"Benim gibi adamlardan borç almanın bir ciddiyeti vardır, Ödeme-mezlik edemezsin, kaçamazsın. Ya parayı alırız, ya kemiklerini..."

Üzerimdeki gölgeler çekildi ve sokak lambasının ışığını gördüm. Acılarımın babası yanıma diz çöküp tısladı, "Sana yirmi dört saat daha zaman vereyim mi yoksa işi burada bitirelim mi?...". İstedim elbette zamanı... Kan-

İl ağzımın içine tükürdükten sonra adamlarıyla gitti. Çok değil bir hafta önce melek gibiydi bu adam, parayı neden istediğimi bile sormamıştı, "Bizi nedenler değil, miktarlar ilgilendirir koçum." Tabii bu samimi yaklaşımda, çok zengin bir çiftlik ağasının tek oğlu olduğumu öğrenmesinin de etkisi vardı.

Yirmi dört saatim vardı ama parayı nasıl bulacağımı bilmiyordum. Babamı arayıp bankaya bu parayı yatırmasını isteyebilirdim ama en az tefeciler kadar tiksiniyordum böyle bir ihtimalden.

Büyük bir ihtimalle tehlikeyi ciddiye almayacak, 'biraz daha burnu sürtülsün, dayak yiyip ders alsın' diye düşünerek parayı vermeyecekti. Ama bu fırsatı, "asalak, hergele, şımarık piç v.b." lakapları sıralamak için kaçırmayacaktı.

Kalkmayı başardım, turuncu lamba ışıklarıyla yıkanan caddeye adım atabilmek başarmam gereken ilk zorluk gibi gözüktüyordu. Babamı, tefecileri ve diğer derterimi unutup, tüm dikkatimi eve gitmeye vermeliydim.

Görüş yeteneğim, inen bir darbeyle kapanan sol gözüm nedeniyle yarıya inmişti ama yine de önümdeki garipliği fark etmem uzun sürmedi. Tam sokağın çıkışında, pardesülü bir adam biçiminde kara bir bulut vardı. İlk izlenimde yoğun değil gibiydi ama arkadan gelen ışık hatlarını belli ediyordu.

Beynim uyarı alarmları çalsa da, öne doğru iki adım daha attım. Acı içinde diz çökerken elimi karanlık buluta dayadım. Parmaklarım içeri çok kolay girmişti, iğneli soğuğu ardından hissettim. Panik içinde, ani bir atakla kara bulutun içinden caddeye kaçmaya çalıştım. Acı...

Kara buluttan geçebilmişim ama sanki milyonlarca soğuk iğne derime batıyor gibiydi. Beynim, bütün sinirlerimden gelen bunca acıyı kaldı-ramaymca fişini çekiverdi. Şimdi siyah bir perde inmişti üzerime, koyu siyah, çok daha koyu bir siyah, öyle ki bulutlu bir gece bile bu siyahlığın yanında ışıl ışıl kalırdı. Bayılmışım... Memnunlukla karşıladım.

Önce koku ile kendime geldim. Çok tanıdık bir kokuydu, çiftliğimiz-deki ahırın kokusu... Gözlerimi açtığımda bizimkine benzer ama çok daha büyük bir ahırın içinde buldum kendimi... Kuru samanların üzerinde yatıyordum, birkaç metre sağımda iki inek beni seyrediyordu.

Dirseklerimin üzerinde doğrularak etrafıma baktım, ilk algılarım tamamen doğruydu; kocaman bir ahırdaydım... İneklerin dışında tavuk ve keçiler oraya buraya dağılmış, yiyecek bir şeyler bulmaya çalışıyorlardı. İnsanlar da vardı burada... Ahırın dört bir yanında toplanmış insan grupları benim farkımda değil gibiydiler. Kimi erkekler oturmuş konuşuyor, kimi iş yapıyor, kadınlar da çamaşır yıkıyor, çocuklarla ilgileniyor veya altında ateş yanan kazanlarla ilgileniyorlardı.

Etraf aydınlıktı, fakat gölge gözükmüyordu, iyice baktığım halde belirgin bir ışık kaynağı bulamadım. Bu sırada hafızam da yerine geliyordu yavaş yavaş, adam şeklindeki soğuk kara bulutu, tefecileri, dayağı hatırlıyordum. Fakat ağrılarımdan ve yaralarımıdan eser yoktu. Uzun zaman kendimi bilmeden yatmış olabilir miydim?

Zamanla ilgili bir endişe beynimi sardı anında... borcum ne olmuştu, bunca zamandır komada mıydım, burası neresiydi, ne zamandaydık?

Suyla dolu yalağa kadar srndm ve suratıma baktım. Hiçbir yara izi yoktu, sol gözümdeki şişlik de yok olmuştu.

Etrafımı tanıma, sorularımı sorma vakti gelmişti. Son derece rahatça kalkıp yürümeye başladım, kadınlar veya çocuklar değildi aradığım ama onların yüzündeki tepkisizlik, meraksızlık da korkutucuydu doğrusu. Gözleriyle bir yabancıyı szer gibi bakmıyorlardı bana.

Ahırın sadece bir köşesinde, tahta merdivenle çıkılan asma bir kat bulunuyordu, oradaki erkek grubunun sorularım için en iyisi olduğuna karar vermiştim. Oraya doğru yürürken ilk gariplik gerçekleşti...

Tam ortadan geçiyordum, tavandan inen bir ipe srnmemle neredeyse tüm ahır ahalisi korku dolu bir inleme çıkardı. Onemsemeyip birkaç adım attığım halde kocaman açılmış korku dolu gözleri üzerimde hissediyordum. Artık o asma kattaki erkekler de, direkt bana bakıyorlardı.

Onların yanına çıkmak için merdiveni tuttum ve tavana baktım. Altı, yedi metre yükseklikteki tavanın tahtaları arasında sarı, güçlü bir ışık kayıyordu. Arada bir kıızıla çalan bu ışığın, güneş olup olmayacağını merak ettim... Ama o bu kadar hızlı hareket etmezdi.

Nihayet sohbet halindeki erkek grubunun yanına gelmişim, oturmam için yer açtılar. Düşmanca bir tavır sezmiyordum. Herkesin davranışlarıyla lider olduğunu belli ettiği sakallı bir adama konsantre oldum.

"Merhaba," dedim neredeyse çenem gıcırdayarak, sanki uzun zamandır konuşmamış gibiydim. Sakallı ihtiyar, elini kalbine doğru götürerek selamımı aldı önce, sonra diğerleri. Tanıdık bir hareketti, en azından bu...

"Ne zamandır buradayım acaba?" diye sordum.

Tam anlamıyla kayıtsızca karşılandım sorum, ihtiyar sakalını kaşıyıp, "Zaman?" diye tekrar etti. Sabırsızdım, "Buraya nasıl geldim, ne zamandır buradaydım?" diye devam ettim. Bir süredir, belki de 'çıldırılmış' bir halde bu garip insanların arasında yaşadığımdan kuşkulananmaya başladım.

Sorularım bu insanlar için bir şey ifade etmiyordu, en azından liderleri gibi gözükten sakallı adam bile boş gözlerle bakıyordu bana. Kızıyordum, "En iyisi gitmek" diyerek ayağa kalktım, "Eğer bir şekilde bana yardım ettiyseniz teşekkürler."

Ahırda kapıya benzer tek bir yer görmüştüm, merdivenden inip oraya yürümek için yine ortadan geçmem gerekiyordu. İpe doğru yürürken tüm ahır insanların korku dolu bakışları üzerimdeydi.

İpe, tavadaki bir kapağın demir kulpuna bağlıydı. Sanki tüm tavan ben ipe yaklaşırken nabız alır gibi genişliyor, tahtaların arasından kızılım-sı sarı ışık tehditkar bir hayvan gibi inliyordu. Buranın her şeyi garipti. Bir an önce kaçmam lazım diyerek kapıya yöneldim.

Tahta sürgüyü çekip, kapıyı açtığımda karşılaştığım manzara tüm olanlardan daha garipti ve hiçbir şey beni buna hazırlayamazdı...

Kapıyı açtığımda bir an kör olduğumu sandım. Ancak kapı kenarlarına bakışlarımı kaydırarak bu duygudan kurtuldum. Kapının dışına bakmaya çalıştığımda gözlerim beynime hiçbir şey göndermiyordu. Karşımdaki "boşluk"tu. Hiçlik... karanlık değil, uzaydaki gibi bir boşluk değil. Kastettiğim tam anlamıyla "yokluk"... Orada hiçbir şey yoktu.

Dengemi kaybettim, o boşluğa doğru kayarken arkamdan çekildiğimi ve sakallı adamın kapıyı kapadığını gördüm.

Ahır halkı için bildiğim biçimde zaman yoktu, kendi biyolojik saatime göre birkaç gündür onlarla yaşıyordum.

Bu 'boşluğun' ortasındaki ahır-evrenin nasıl kurulduğunu, nasıl yaşayabildiğini, ekolojik sisteminin nasıl oluştuğunu bir türlü anlayamıyordum. İnsanlarla konuşmamdaki en büyük sorun basit kavramlar üzerine oluyordu.

Dünyayı, uzayı, gezegenleri, havayı, ışığı, güneşi, ayı, zamanı, yağmuru, sonsuzluğu, gökkuşağını... bilmiyorlardı. Ahırın içindeki hayvanların nereden geldiğini, görünürdeki hiçbir ışık kaynağı olmamasına rağmen aydınlığı, suyu, kendilerini açıklayamıyorlardı. Sadece yaşıyorlardı.

Son derece basit bir yaşantıları vardı. Onlar da tıpkı bildiğim dünyadaki gibi doğuyorlar, büyüyorlar, ihtiyarlayıp ölüyorlardı. Tıpkı dünyada hatırladığım insanlar gibi uyuma ihtiyacı duyuyorlar ve rüya görüyorlardı. Zaten benim varlığım ve düşüncelerimle ilgili açıklamaları da buydu.

Ben ahır halkından biriydim, adım Bos'du. Herkes gibi uyumuş ve öbür yaşantıyı rüyamda görmüş olmalıydım. Yalan da değildi hani, rüyalarımda hâlâ öbür dünyanın kavramları geçerliydi. Yalnız sorun bu ahırın mı yoksa o dünyanın mı rüya olduğu üzerine kilitleniyordu. Garip olan şuydu ki, onlar da bu yapıyı ahır diye adlandırıyorlardı.

Elbette ki ipi ve tavandaki ışığı sormuştum, diğerleri bu konuda konuşmuyordu ama ihtiyar adam açtı. "TABU" diyordu ona, "Yani yasak mı?" diye sorduğumda anlamıyordu, "Her şeyin temeli, ahır ve bizleri yaratan..." diyordu. Tarifi tam olarak bir "Tanrı'ya denk geliyordu ama daha çok korkulan, tavan arasına hapsedilmiş bir yaratık.

"Bir gün ip çekilecek ve TABU aşağı inecek, ahır ve boşluk onunla dolacak. Hepimiz onun parçası olacağız o zaman..."

Tanrı veya değil, yukarıdaki şeyin korkutucu gücünün farkındaydım, sabırsızlıkla tıkkıldığı tavanarası içinde dolanıp duruyordu. İpi çekilir ve kapak açılırsa, kesinlikle aşağı inecek ve yakıcı enerji her şeyi yok edecekti.

Bu gerçeği fark ettiğimden beri ipe daha bir korkuyla bakar olmuştum. O ilk gün ipe süründüğümde neden ahırda öyle bir inildemenin oluştuğunu, insanların gözlerindeki korkulu bakışı anlıyordum. İpi birisinin yanlışlıkla veya bilerek çekme ihtimali artık benim de endişemdi.

İhtiyar adama sorduğumda onun da bundan korktuğunu öğrendim. "O zaman niye bir nöbetçi yok ipin başında?", birisinin ipin yanından geçerken veya herkes uyurken çekivermesi son derece kolay gözüküyordu.

"Bu çözüm olmaz Bos." diyordu ihtiyar, "Bu kez de nöbetçi kalanı gözlemek gerekir, değil mi?" Bir açıdan doğrudu.

Bilinç öyle garip ki, zaman geçtikçe "ahır" giderek daha gerçek bir yapıya bürünürken eski yaşantım bir hayalden ibaret kalıyordu... Ciddi ciddi bir rüya görüp görmediğimden kuşku duyuyordum.

Yine de ahır hayatı öbür dünyaya göre sıkıcıydı, topu topu yetmişbeş kişilik bir nüfus vardı. Uyandığınızda yapılacak işler hep aynıydı. Tabii ki ahır içindeki çok nazik ekolojik dengeyi korumak ve ipin varlığını büyük bir gerilim yaratıyordu; hayvanlardan herhangi birinin ölümü doğal afet kadar etkili oluyordu, aynı zamanda doğumu da mucizevi bir mutluluk.

Yaşantı basit olduğu kadar da sınırsızdı. Herkes, herkesin her şeyini biliyordu. Yine de benim büyük bir sırrım olmuştum... Ahır halkının uykuya yattığı bir zaman, kalkıp ipin yanına gitmiş, bir masanın üzerine çıkarak, kesebildiğim kadar yüksekte ipi kesmiştim. Bu tür bir önlemin, en azından ahır halkının büyük bir kısmını engelleyebileceği açıktı. Eski halinde emekleyen bebeklerden birisi bile yanlışlıkla ipi çekebilirdi. Şu ana kadar olmaması büyük şanstı. Fakat yatıp, uyandığımda ipi eski halinde gördüm. Kimseye olanları anlatmadım elbette.

Ahır evreni içindeki yaşantım ayları bulmuş olmalıydı. Sıkılmaya başlamıştım. Her zaman aynı yüzler, görülebilecek çok az bir yer ve bu küçük mekan... Hapishaneden farkı neydi ki buranın?...

Diğerleri için bu sorun değildi, ama ben sonsuzluğun olduğunu, yağmuru, sokakları, sinemayı, geceyi, yıldızları hep hatırlıyordum. Artık bunalmaya başlamıştım. Ben mi "ipin çekilmesinden" korkuyordum, çıldırmış olmalıyım?!

Kendime bile itiraf etmekten çekiniyorum ama "ipi çekmek" benim için dayanılması zor bir çekici fikir haline geliyor. Anlaşılan ahır evreninin sona ermesi için benim gibi intihara eğilimli birinin gelmesi gerekiyormuş.

Garip, ölmek için başka yollarda var, en basitinden kapıyı açıp boşluğa atlamak gibi... Ama ölür müyüm? Yoksa sonsuza dek o boşluğun içinde, etrafımı hissetmeden, görmeden yaşar mıyım?

Bir açıdan ipi çekmenin ahır halkı için de kurtuluş olacağına inanıyorum, ben öldükten sonra bu sıkıcı evrende yaşayacaklarını bilmek de işkence yaratan duygu. Çok da emin değilim, ama ipi çekeceğim sanırım.

"İpi çekme" kararını aldığımdan beri altı kere uyudum. Kararı almak kolay oldu ama uygulamak zor. Sanki soğuk suya dalmaya çekinen bir çocuk gibi hissediyorum kendimi. Sonunda o suya dalsam vücudum alışacak soğukluğuna ama yine de dalmaktan çekiniyorum, içinde yürüyebildiğim kadar ilerliyorum denizin. Bu tür bir benzetme bile ipi çekme düşüncesini kamçılıyor, çünkü denizi, yüzmeyi özledim. Buradaki insanlara kocaman bir su kütesini anlatmak çok zor, görebildikleri en büyük su kütesi yalağın içinde...

Sonunda çok basit oluyor her şey, yapacağımı kendime itiraf etmiyorum, uygulamak için cesaret vermeye çalışmıyorum, ahırın ortasından geçerken bir anda ipi tutup çekiyorum.

Her şey olabildiğince hızlı ama bir o kadar algılanması yavaş oluyor. Kapak kolayca çıkıyor, sarımsı, kızıl bir ışık sanki ağdalı bir akışkanlığa sahip gibi ahırın içine doluyor. Çok kısa bir süre çılgılık atmaya vakit bulabiliyor insanlar. Bir sıcaklık kaplıyor etrafımı, bir anı beliriyor.

Küçüğüm, çiftliğimizdeki ahırımızdayım. Anlıyorum ki gerçekte ahır evreni bizim ahırımız... Biraz daha büyük hissetmem, yanlış bir algılamadan, çünkü ölçüler küçük bir çocuğun gözlerinden elbet daha büyük algılanacak. Anının içinde ilerliyorum...

Ahırda oynamayı seviyorum, ip merdivenin tepesinden sesler geliyor, merakla tırmanıyorum. Kapağı hafifçe kaldırıp bakıyorum, babam ora-

da, çiftlikteki çalışanlardan birisinin kızının üzerinde... O kadar küçüğüm ki ne yaptığını anlamıyorum. Ama kızın yüzündeki ifadeden canı yandığı belli. Babam çevresinde saygıdeğer bir insan. Onun haline inanamıyorum. Birden bana dönüyor ve korkarak kaçmak istiyorum

İp merdivenden telaşla inerken ayağım takılıyor ve kötü düşünüyorum, babam geliyor. Babam diyorum ama bu yaratığı tanımıyorum. Bacağım kırılmış ama o sağlığımla ilgilenmiyor, "Eğer gördüklerini birine anlattıysan seni öldürürüm." diyor, buna inanıyorum.

Öyle inanıyorum ki, unutuyorum bile. Her zaman babamdan korkuyorum. Ortaokuldan sonra o dan uzak kalmak için İstanbul'a yatılı okula geliyorum. Annemin cenazesi dışında pek görüşmüyoruz.

Kendimi yine çıkmaz sokağın girişinde buluyorum. Ağrılarımın olduğunu, gözümdeki şişliği artık sevinçle fark ediyorum. Ama sorun yok. Biraz dinleneceğim ve ardından bir yolculuğa çıkacağım.

Artık kimseden, özellikle babamdan korkum yok. Ne ben küçüğüm, ne de o eskisi kadar güçlü değil. Sadece fiziki olarak üstün değilim ondan. Nasıl bir insan olduğunu biliyorum. Benim haklarım var.

Çiftliğin ve servetimizin çoğunun annemin tarafından geldiğini, babamın zengin bir aileye damat girdiğini biliyorum. Mutlaka sadece bana ait para olmalı.

Tefecilere olan borcum o kadar önemsiz gözüküyor ki, babamla bir mücadele olacak ama o da önemsiz. Esas mücadeleyi kendi içimde yaptım. Artık yaşadığım dünyayı daha iyi tanıyorum ve yapacaklarımdan daha fazla zevk alacağımı biliyorum. Parayı nasıl kullanacağını bilmeden elde etmenin ne yararı var ki? Artık biliyorum...

Boşluğu seçmedim, "Tabu"yla yüzleşmeyi tercih ettim!...

Size de tavsiye ederim...

Kendimi tutamadım, alkışladım Nazım'ı... Diğer üyeler biraz şaşırırsalar da, onlar da alkışladı. Bence nefis bir öyküydü doğrusu... Şimdi kendi öykümden o kadar emin olamıyordum. Ama böyle bir öyküyü takdir etmemek imkânsızdı.

İsminin Şevval olduğunu öğrendiğim bir üye, "Nazım çok güzeldi, bu öykü aklına nasıl geldi?" diye sordu.

Nazım'm gözleri döşeme tahtasının kalın damarlarını kilitlemiş gibiydi, "Öncelikle bir rüya görmüştüm. Tıpkı anlattığım ahır gibi büyük bir yapının içindeydim ve nedense yanımdaki insanlar tavanarasındaki bir şeyden korkuyordu. Kafamı kaldırdığımda aralıklardan sızan öfkeli sarı bir ışık görüyordum. O ışığın hem kutsayıcı, hem de öldürücü olduğunu biliyordum ben. Ve tıpkı öyküdeki gibi tavanarası kapağının ipini çektim..."

Rüyaların simgesel diline pek itibar etmesem de hemen aklıma, Nazım'm Tanrı'ya inandığı ve onu korkulacak bir varlık gibi görmediği geldi. Nazım oluşan anlayışlı sessizliği bozmak için güldü, "İkinci bir faktör daha var ama biraz daha basit. Odamda yuvarlak, beyaz ışık yayan bir floresan lamba var. Üç gece önce bozuldu ve balkondaki sarı ışık yayan ampulü takmak zorunda kaldım. Nedense odamda sarı ışığa dayanamıyorum. Sanki her şeyi pis, karışık ve hastalıklı gösteriyor, ruhum kararıyor, başım ağrıyor. Öyküdeki kapalı, basık, kasvetli ahır ortamı da ondan."

Zaten ben düşünmez miydim; "Öyküler beynimizin dışkılarıdır." diye? Etraftan aldığımız uyarılar, tıpkı yediğimiz yemeklerden sonra ortaya çıkan artıklar gibi beynimizde öykü olarak ortaya çıkıveriyordu. Önemli olan onları beynimizden çıkartabilmekti, çünkü orada kalırsa çürümeye başlardı. Nazım da en güzelini yapmıştı.

Bay Sinbad bu sırada bastonuna dayanarak ayağa kalktı, "Arkadaşlar biraz müsaade, yaşlı bedenim bir an önce bazı şeylerden kurtulmak istiyor." dedi, bu olay son derece doğal karşılanmıştı, bir tek ben endişeyle yerimden fırlamıştım. Gökhan elimden tutarak koltuğuma çaktı.

Sıra Nazlı adlı çok genç bir üyeye gelmişti, çekine çekine "Esrarlı Dilek" adlı öyküsüne başladı, inanılmaz etkili, tam anlamıyla çığ ve vahşi güzelliği olan bir öyküydü. İnsanı rahatsız etse bile, hayran olmamak, kıskanmamak elde değildi.

Bay Sinbad'm geri dönmesini beklerken, acaba sıra bana gelecek diye heyecanla titriyordum ki, anıtlar üzerine bir sohbet başladı. Babil kulesi, asma bahçeleri, Çin Şeddi, piramitler, Rodos Heykeli, Artemis Tapınağı, Eyfel Kulesi, Hürriyet Heykeli...

Konuyu aynı zamanda mühendis olan Tuğrul Bey açmıştı, büyük liderler ve arkalarında bırakmak istediklerinden bahsediyordu. Ona göre bu yapıtların çoğu liderlerin hatırlanmak, güçlerini hissetmek için yaptıkları eserlerdi.

Gökhan itiraz etti; Çin Seddi'nin birçok imparatorun yaşamı süresince yapıldığını, piramitlerin bu dünyadan çok öbür dünyayla ilgili kaygılar nedeniyle inşa edildiğini söyledi. Diğer eserlerde de başka kaygılar bulunabilirdi. İstisnalar çoktu; örneğin Cengiz Han ve benim adaşım Hun imparatoru Atilla büyük liderler olduklarını halde geride böyle bir eser bırakmayı düşünmemişlerdi.

Tuğrul Bey ısrar ediyordu, uygarlık geliştikçe tüm liderlerin geride bıraktıkları bir eserle anılmak istediklerini söylüyordu. Ve ona göre demokratik toplumlar oluştuğça başa geçen liderlerin geride iz bırakmak için yapabilecekleri şeyler sınırlıydı. Her kulüp üyesi bu konuda fikrini söylemeye başladı.

Bay Sinbad koltuğuna döndüğünde tartışmaya katıldı, "Beyler Tuğrul'u tanıdığım kadarıyla bu konuyu öylesine ortaya atmaz."

Neşeli bir kahkaha duyuldu bunun üzerine, "Seni kandırmak imkânsız Sinbad. Evet haklısın. Bir süredir kafamı meşgul ediyordu bu konu. Bir lider, tüm dünyaya hakim olacak bir lider benden kendisini sonsuza dek hatırlatacak bir eser istese ne yaparım diye düşünüyordum."

"Ve., buldun mu?"

"Eh diyeyim, bir fikir üzerine iki farklı öykü yazdım. Bu gece size birisini anlatmak istiyordum. Önce size sorayım, bu soru üzerine bir şey aklınıza geliyor mu?"

Ben hiç düşünmemiştim böyle bir şeyi, tüm dünyaya hakim olan bir lider olsam nasıl bir anıt yaptırırdım ki? İnsanın aklına hemen çok büyük olmalı diye bina veya heykel geliyordu.

Tuğrul Bey bizi fazla merakta bırakmadan öyküsünü anlatmaya başladı.

-SONSUZA ANIT

Pasifik'te uluslararası sular üzerinde kurulu şirket merkezimiz, her görüşümde bende bir dehşet duygusu uyandırır. Doğaya meydan okurcasına, okyanusun ortasında tüm teknolojik zamazingolarla mükemmelleştirilmiş bir güç mimarisi, estetik bir zevkten çok masallardaki kötülük abidelerini çağırıyor bende... Tam bilemediğim mimari bir teknoloji sayesinde, denizdeki en güçlü fırtınalarda sallanmıyor bile.

Helikopter dokuz saatlik kesintisiz yolculuktan sonra, şirketin üst yöneticilerine ayrılmış bir piste indiğinde, birçok şirket hizmetkarı rahatım için dört bir yanımı sarıyor.

İstenmeyen ziyaretçileri asla içeri sokmayan güvenlik sistemi, benim için hedefe en kısa ve kolay yolu açveriyor hemen. Bu binanın içinde nereye gittiğini tam olarak kavrayabilmek hiçbir zaman mümkün değildir, ama yine de tanıdık bazı yollar sayesinde zannettiğim gibi babama değil, büyük abimin yanma götürüldüğümü anlıyorum. Şaşırtıcı...

Büyük abim de en az babam kadar güçlü bir konumdadır. Hatta bazı büyük devlet yöneticileri, babamdan alabildikleri randevuların çoğunu ondan alamazlar. Çünkü babam kimi zaman, onları kontrol etmek için küçük sohbetlere de imkân tanır. Dünyanın en güçlü ve zengin adamının düşün- İ

çeleri hep hesaplı, hep sinsidir... Ama bazen mizah duygusu da katılır işin içine.

Ben henüz 11 yaşındayken ve babam dünyayı demir pençeyle yönetirken, işkence ederek bir hizmetçiyi öldüren şirket yöneticilerinin birisine verdiği cezayı hatırlıyorum da; küçük bir çakı verip, bu çakıyı kendisine yüz kere batırmasını istemişti. Aynı yere batırmayacaktı, yüz darbe sonunda sağ kalırsa yüklü bir para vererek serbest bırakacaktı adamı.

Sadist yönetici başka bir çıkar yolu göremeyince çakıyı batırmaya başlamış, kırk üçüncü darbeden sonra acıdan bayılmıştı. Babam da, güvenlik görevlilerine "Kan kaybindan ölmesini bekleyin, sonra da köpek balıklarına yem edin!" demişti. İşte böyle bir adamdı benim babam. Yöneten, yargılayan ve ceza veren...

Büyük abim Hakan da acımasızdır ama hep iş düşünür, mantıklıdır. Onun için en büyük suç, hesap-kitap cetvellerinde zarar hanesine büyük rakamların yazılmasına neden olanlardır...

İkisi kız, altı kardeşiz ve benim dışımda hepsi, şirketin dünyayı saran ağının üzerine av bekleyen örümcekler gibi çöreklenmişlerdir. Zaten şirketin amblemi, onca halkla ilişkiler müdürünün ve reklam şirketinin ısrarına rağmen, merkezinde iri, siyah ve çirkin bir örümceğin oturduğu ağıdır.

İlginçtir; birçok konuda fikirlerine karşı çıkan abim, bu konuda babamı hep desteklemiştir. Oysa benim yorumum da, insanlara sevimli bir amblem vermenin işleri kolaylaştıracağı yönündeydi. Zaten aile içinde ne zaman ben fikrimi söylesem, "Cenk sen annemize çekmişsin" derler... Bu benim düşüncelerimin, üzerinde tartışılmaya değmeyecek kadar ince ve naif duygular etkisinde olduğunu belirtmekle beraber, annemin sevgi dolu kollarını anımsatan mutlu bir gülücük yaratır yüzlerinde...

Ben annemin yaşarken değilse de, öldükten sonra babamdaki değişikliğin nedeni olduğunu düşünürüm. Sağlığında; annemin iyilik dolu kalbinden çıkan fikirlere önem vermeyen babam onu kaybettikten sonra inanılmaz değişmişti.

Yavaş yavaş yetkilerini Birleşmiş Milletler'e ve yerel hükümetlere devretmiş, sonunda şirketi de abimin yönetimine bırakarak, kendini dünyayı daha güzel hale getirebilecek organizasyonlara adanmıştı. Ama görünüşteki bu durum, eski gücünü yitirdi gibi bir yanılsama yaratmıyordu insanlarda; istese bir gün içinde bütün dünyayı tekrar demir pençesi içine alabileceğini biliyordu herkes...

Abimin ofisine geldiğimizde, onu dünyanın dört bir yanından gelen bilgi bantlarını izlerken buldum. Bu bantlardan geçen haberlerin milyonlarca insanın kaderini etkilediğini veya etkileyecek kararlar alınmasına neden olacağını biliyordum. O kadar da konuşma heveslisi olmadığımından bir koltuğa oturup beni fark etmesini bekledim.

Ama bu bekleyiş fazla sürmedi, büyük ihtimalle küçük bir uyarı sistemi sayesinde hemen bana döndü. Bütün ekranları kapatıp beklemediğim kadar samimi bir tavırla bana sarıldı. "Yine sana ulaşmak güç oldu. O yayla evine kapanıp dünyayla ilişkini kesmen tehlikeli."

Başımı öne eğip gülümsedim. Abim, zor ulaşılan biri olmayı ister. Ama tersine kendisi herkese istediği an ulaşabiliirdir. Ve evimde, her türlü iletişim aletinden uzak olmam, benim sağlığıma değilse de, onun sinirleri için tehlikeliydi.

"Merak edilecek bir şey yok. Vücudumun sağlık verileri, kasabadaki bilgisayar tarafından kontrol ediliyor. Dünyanın en güçlü ailesinin bir mensubunun başına bir şey gelmesine, kendisi istese bile izin vermezler biliyorsun. Çünkü o zaman kendi sağlıklarının tehlikeye gireceğini düşünürler." diye cevap verdim. Doğaya düşkündüm ve münzevi bir hayat sürüyordum ama bu modern dünyadan uzak olup bir sağlık sorunu karşısında acı çekmeyi düşündüremezdi bana...

Hakan tekrar omuzlarımdan tutup beni sarsarak ve yine beklemediğim kadar sıcak bir tavırla, "Haylaz oğlan seni. Aç mısın?" ...Ve ben yine dayanamayıp küçük kardeş utangaçlığını sergiledim, "Helikopter geldiğinde tavşan yahnisi ocaktaydı. O kadar telaş gösteriyorlardı ki, bırakmak zorunda kaldım."

Abim elini boş ver tarzında sallayarak, "Elden ne gelir..." dedi. "Emrim bazen yanlış anlaşılabilir, o kadar da acil bir şey yok. Ama yine de önemli bir konu için seni görmeliydim. Gel deniz mahsullerinden bir yemek yiyelim. Hâlâ dünyanın en iyi ahçısı bizim ailenin hizmetinde... Merak etme hormonlu şeyleri ben de yemiyorum."

Bu sıcak abi tavırları, yemekten sonra diğer kardeşlerimin de katıldığı bir toplantıda sona erdi. Büyük abimin, babamın katılmadığı bir aile toplantısı düzenlemesi ilginçti.

"İçinizden bazılarının haberi var, bazıları ise şimdi öğrenecek... Babamın şirket varlığının ilk planda yarısını, daha sonra kimbilir ne kadarını tehlikeye atacak çok gizli bir girişimi var."

Babam paranoyak denilecek derecede gizliliğe meraklıydı. Servetini de sıfırdan büyük ölçüde bu sayede yapmıştı herhalde. Eğer o gizli bir plan içindeyse abimin öğrenmesi büyük bir başarıydı. Bunu nasıl başabil-diğini merak ediyordum, ama tabii önce babamın o kadar büyük paraya mal olacak projesini de merak ediyordum.

Kız kardeşim Aylin benden önce atılarak sordu; "Nedir bu? Bizi aydınlat lütfen abi..." Artık çok ciddi bir iş kadını olarak şekillenmişti, ama küçükken peşimden koşup masal anlatmam için yalvaran şirin bir kızdı. Ve o günkü sevimli kızla, bu ciddi iş kadını portresindeki cadıyı bağdaştırmak çok zordu.

Abim sıkıntıyla etrafını süzerek, ufak bir el hareketiyle hizmetkarların bizi yalnız bırakmasını sağladı, " Babam Birleşmiş Milletlerin tüm borçlarını karşılamayı ve bağımsız ülkelere, büyüklere daha büyük bir pay ayırarak dört yüz milyar dolar ödemeyi teklif etmiş. Ayın görünen yüzünü almak için..."

Böyle bir açıklamayı kimse bekleliyordu tabii, ben bile kısa bir şaşkınlık anında koltuğumundan hafif sıçradığımı fark ettim. Telaffuz edilen rakam gerçekten büyüktü. Dört yüz milyar dolar nakitin dışında, daha etkin bir örgüt haline getirilmeye çalışılan Birleşmiş Milletlerin yarım trilyona yakın borcu olduğunu biliyordum.

Herkes bir ağızdan konuşuyor, bir tek Hakan'la ben sessiz duruyorduk. Bağışmalar durulmaya başlayınca, "Eee" dedim, "Bu bir trilyonluk girişimi niye yapıyor babam?"

Abim düşünceli bir şekilde bana baktı, "Bunun önemi var mı sence küçük kardeş? Bu miktar varlığımızın yansına yakın. Yine de araştırma yaptırdım tabii. Ayın görünen yüzünün şimdiki veya herhangi bir kullanım haliyle bir trilyon dolarlık yatırımı çıkarması imkânsız."

Bu açıklamanın ardında gerçekten uzun incelemeler, hesaplar ve analizler olduğunu tahmin edebiliyordum. Abim için en büyük utanç, babamın karşısında aptal duruma düşmek, yapacağı bir hata karşısında azarlanmaktır. Bu nedenle her işini dört dörtlük yapar. Ama biraz daha açıklamasını istedim, "Acaba oraya bir üs mü yapacak, belki dünyanın güzel görüntüsünü manzara olarak müşterilerine sunan, süper lüks bir otel... "

Abim soruları bunların önemsiz ayrıntılar olduğunu belirten jestlerle kesti, "Kardeşlerim ben bütün yapılabilecekleri ve getireceklerini çıkardım. En iyi koşullarda bile yapılabilecek olan yatırımlar kendisini iki yüzyılda ancak amorti eder. Unutmayın ödenecek para yanında bir de orası ne için kullanılacaksa bunun için de yatırım yapılacak, para harcanacak."

İki yüz yıl kardeşlerim için çok uzun bir gelecekti. Tıp insan ömrünü uzatmıştı, babam 160 yaşındaydı. Ama bilim henüz beynin sağlıklı düşünce sürecinde, vücudun sağlığı kadar yüksek yüzdeli bir garanti veremiyordu. İşte onlar için öldükten sonra sonuçlarını alacakları bir çaba gereksizdi.

"Peki bizi bu işin gereksizliği konusunda ikna ettin ama babam niye yapıyor o zaman? Açıklaman nedir Hakan?" diye sordu ortanca abim Cem.

"Bu konuda bir tek açıklamam var, babamın yaşı çok ilerledi ve artık doğru düşünebildiğini sanmıyorum" diye cevap verdi Hakan ve yine ortalığı bir uğultunun kaplamasına neden oldu. "Bunadı mı demek istiyorsun babam?!!!" diye atıldı ablam.

Bu açıklama insana Tanrı'ya küfür etmek gibi geliyordu. Zaten babam yeryüzündeki birçok insan için tanrı gibiydi. Tek bir kararıyla milyonlarca insanın kaderiyle oynamıştı yıllarca... Onunla aynı dünyayı paylaştıklarını bilerek, ama onun hakimiyetinde...

Babam belki de Adem'den sonra yeryüzünün tek hakimi olmuş ilk insandı. Adem'in bile Havva gibi bir ortağı varken, babam çok uzun zaman yeryüzündeki tüm kararları kendi vermişti.

Sonra kendi isteğiyle dünya hükümetlerine özgürlük vermiş, özellikle Birleşmiş Milletler'in gücünü arttırmasını sağlamıştı. Şirketi de çocuklarının yönetimine bırakmıştı.

Büyük Abim beynimizden geçenleri tahmin edebiliyordu. Bu nedenle; "Çoğunuz onu uzun zamandır görmediniz, ama ben hemen hemen her gün görüyorum. Şirket işleriyle hiçbir ilgisi kalmadı. Merak etmiyor da, sadece boş sohbetler yapıyor, bahçesiyle ilgileniyor ve kitap okuyor." diye konuştu.

Ahlaki açıdan son derece katı olan ablam, dehşet içinde sordu; "Kitap mı okuyor?" Kitap okumak yasak değildi. Ama şirket yönetiminin yıllardır uyguladığı bir propaganda sistemiyle kitap okumak kötü olan her şeyle özdeşleştiriliyordu. Ablamın kendi şirketimizin zehirini almış olduğunu görmek beni üzdü.

Toplantı sona ermeliydi. Büyük abim, babamın şirketle ilgili tüm kararlardan imza yetkisinin alınması yönünde desteğimizi istiyordu. Herkes sessizce birbirine bakıyordu. Ben başımı olumsuz anlamda salladım, "Lütfen abi bu gelişmeler çok hızlı. Ben düşünmek istiyorum. Tabii benim onayıma ihtiyacınız varsa."

Abimin bu karardan hoşlanmadığını hissedebiliyordum. Ama herhangi bir politik hesap güderek bunu yapmamıştım. Anlaşılan diğer kardeşlerim bu karar doğrultusunda bazı çıkarlar koparmak istiyordu ki, beni destekledikler. 24 saat sonra, bu kez kesin karar alınmak üzere toplanılmasına karar verildi. Abimin o toplantıya şirket avukatlarını da çağıracağına emindim.

Şirketin teknolojik şatosu içinde babamı görmek için odasını aradım ama kayboldum, sonunda bir güvenlik görevlisi yardımıyla kapısına kadar geldim. Fakat isteğimi öğrenerek içeri giden kapı görevlisi, babamın dinlenmekte olduğunu, bu nedenle beni göremeyeceği cevabıyla geri döndü. Babamla çok uzun yıllar önce, şirkette görev almayacağım yolunda kararım üzerine tartışmıştık. Beni görmek istememesini doğal karşıladım. Güvenlik görevlisi bana odama kadar eşlik etti.

Okyanusun üzerindeki bu anormal yapı beni hep tedirgin ederdi, buna uzun yolculuk da eklenince uyku tutmadı. Müzik dinleyerek bir kitap okumaya başladım. Kulaklıklar nedeniyle dış dünyayla bağlantım kesikti. Yine de önce kaldığım dairenin kapısı altından gördüğüm hızlı ayak hareketleri, sonra da kapıyı açıp içeri aniden dalan güvenlik subayı mecburen dikkatimi çekti.

Güvenlik subayı nazikti ama, kapının iki yanında hemen silahlarıyla nöbete geçen görevliler olağanüstü bir durum olduğunu ortaya koyuyordu. Üzerimde şortumla koridorlardan geçirilerek babamın dairesinin kapısına getirildim. Her koridorda olağanüstü bir hareketlilik görmüştüm. Neler dönüyordu, anlayamıyordum.

Babamın odasının kapısı açıldı, içeriden şirket yöneticileri ve avukatlardan oluşan bir grup çıktı. Dazlak kafasıyla beni hep korkutan babamın özel kahyası beni içeri buyur etti. Ve babam tekerlekli bir sandalye de hatırladığımdan çok daha yaşlı karşımdaydı.

Beni yanına çağırdı ve karşısındaki koltuğa oturmamı işaret etti. Gözleri yine gücünü ve zekâsını gösteren ışıkla parlıyordu. Abim yanıliyordu, babamın aklından zoru yoktu. Bunamış filan değildi. Başka konularda da yanıılmıştı galiba.

"Tüm çocuklarımı şirketteki görevlerinden aldım."

"Ben zaten görevli değilim", diye boşuna hatırlattım, "Biliyorum, bl-liyorum" diyerek zekâsına hakaret etmiş gibi elini salladı. İşaret parmağıyla şakağını işaret edip, "Hakan'ın dediği gibi bunamış değilim. Hafızam yerinde..."

Yaşlı ve desteğe muhtaç bir adamın görüntüsünün aksine hareketlerinde öyle kendinden emin, yetileri öylesine keskinleşmiş ve üstünlüğünün o kadar farkındaydı ki; tek bir sözle hayatları karartabilir, saygın ruhları ezip, kariyerleri mahvedebilirdi.

"Toplantının kayıtlarının elinin altında olduğuna eminim baba. Onlara ne olacak?" Babam tekerlekli sandalyeyi yiyecek ve içeceklerle dolu bir masaya sürdü; "Aç mısın?" Sadece portakal suyu istedim. "Doğacı seni" diye gülümseyerek cevap verdi, "Merak edecek bir şey yok, onları şirket içinde görevlendirerek gerçek isteklerini kısıtladığımı düşünüyordum. Öncelikle psikologlar her şeyi yapacak paraları olduğunu hatırlatacak sonra da bilinçaltılama gömdükleri isteklerini, yeteneklerini canlandıracaklar... Hakan'ın küçükken gayet güzel resim yaptığını hatırlıyorum da..."

Sözlerinin devamında çınlayan bir kahkaha yer aldı, çok güzel bir espri yapmış gibi. Ona katılmayınca hemen sustu, ciddi bir konuya geçtiği zaman hep yaptığı gibi sağ kaşını kaldırdı, "Projemi sormuyorsun, paraların nereye gideceğini."

Portakal suyumu büyük bir huzurla içiyordum, hiçbir zaman derdim olmamıştı şirket yönetimi veya bu tür entrikalar, "Umurumda değil baba, biliyorsun ki azla yetinmeyi bilirim. Sen kazandın istersen hepsini dağıt, istersen tüm şirketi sat. Sadece kardeşlerime bir şey olmasın yeter." dedim.

Cevabım onu memnun etmişti, "Beni terasa götürür müsün?" diye yaşını hatırlatan bir ses tonuyla sordu. Tekerlekli sandalyesinin gerekirse uçabileceğini biliyorsam da, memnuniyetle iterek onunla terasa çıktım. Babamın emeklilik zamanlarında uğraştığı bahçesinden çok güzel kokular geliyor, ılık bir rüzgâr esiyor, okyanusun üzerinde aydan yansıyan ışık altın bir yol gibi uzanıyordu.

"O artık bizim" diyerek dolunayı işaret etti babam. Pasifik'te o kadar kocaman gözüküyordu ki ay, sanki elimi uzatsam dokunabilecek gibiydim. "Güzel. Ama ne için? Dünyayı ele geçirmenin tadından sonra ayı da elde etmek egonla mı ilgili?"

Babam soruma cevap vermedi, daha doğrusu veremedi. Bir öksürük krizine tutularak iki büküm oldu, koltuğundan düşmesini, hızla atılarak

engelledim. Vücudundaki cipler sağlık ekibini uyarmıştı, odaya bir anda sağlık görevlileri doldu.

Babamın özel hizmetçisi, "Şu an için sizin veya benim yapabileceğimiz bir şey yok, O profesyonellerin elinde... Siz de hâlâ dinlenmediniz. Lütfen izin verin odanıza götürsünler." dedi. Sözlerinin tavsiye kadar, bir tür emir gücünde olduğunun da farkındaydım. Karşı çıkmadan odama gittim. Yirmi dört saatten fazladır uykusuzdum, yatağa başımı koyar koymaz huzursuz bir uykunun kollarına teslim oldum.

Uyandığımda tam olarak dinç hissetmiyordum kendimi, ter içindeydim. Duş alırken elbiselerimin yerine temiz ve rahat kıyafetler bırakıldığını gördüm. Ayrıca babamla kahvaltı için beklendiğimi belirten bir not vardı.

Kahvaltı terası kurulmuştu, insanı rahatsız etmeyen ama içini aydınlatan tatlı bir güneş ışığı vardı. Babam yüzündeki rahat gülümseme, beyaz saçları ve sakalıyla her zamankinden huzurlu göründü bana. Özellikle sağlık konusunu açmadım, kısa bir süre bahçesindeki çiçekler ve sorunları üzerine sohbet ettik. Kendi buluşum olan bazı gübreleme yöntemlerini anlattım.

...Ve nihayet kaçınılmaz gerçekleri konuşmanın zamanı gelmişti, babam "Ölmek üzereyim" dedi. Cevap veremedim. Bu yaşlı adamla pek fazla yakın olmamıştım, annemi sevmiştim, daha çok ondan sevgi görmüştüm. Ölümü doğanın işleyişinin bir parçası olarak kabul ediyordum ama yine de sarsıcı bir gerçekti.

Babam insanın geride bıraktığı eserlere getirdi konuyu. Tabii örneklemeleri sıradan insanların ölçülerinde olmuyordu, firavunların piramitlerini, milyonlarca kölenin inşa ettiği Çin Seddi'ni, büyük heykeltıraşların eserlerini, klasik romanları anlatıyordu. Sessizce dinliyordum onu, konuyu nereye getireceğini düşünüyordum. "Peki benim geride bıraktığım eserim ne olacak?" sorusunu belli belirsiz duydum.

Gülerek, "Senin böyle kaygıların olmaması gerek baba. Tarihe geçtin, dünyanın tek hakimi oldun. Kendi isteğinle imparatorluğuna son verdin ama senin kurduğun şirket bu dünyanın en güçlü kuruluşu hâlâ." dedim. Babam "Boş ver" dercesine elini salladı.

"Bazen insan daha kötü seçenekler içinden en iyisini seçmek zorunda kalıyor." dedi. "Benim güçlenmeye başladığım sıralarda politikacılar ve iş adamları küçük çıkarlar yüzünden dünyanın sonunu getiriyordu. Ben acımasız diktatörlüğümü kurduğumda teknolojik gerilemeye neden olsa bile öncelikle kirlenmeye ve silahlanmaya önlem aldım."

Babamla ilk defa o dönemler üzerine sohbet ediyorduk, daha doğrusu o bana açılıyordu, "Bana karşı tabii ki ayaklanmalar çıkıyordu, içlerinde son derece samimi belki de aynı idealleri hedeflediğimiz hareketlerde vardı, sadece yöntemlerimiz farklıydı. Fakat güçlü entrikalar da söz konusuydu, arkasında binlerce yıldır insanların kanını emen organizasyonlar vardı. O öyle bir dönemdi; hızlı ve acımasız kararların alınması gerekiyordu. Ve ben de aldım.

Ekonomik olarak birçok malın üretimini tekel haline getirdim. Bu ne mi sağladı? Rekabet yaparak malı ucuzlatma yerine, çalışanların daha iyi koşullarda çalışmasını ve çevrenin temizliğini en uç noktada koruyacak teknolojinin eklenmesini sağladım. Tabii ki üretilenlerin kalitesinden düşüşe de izin vermedim.

Biliyorum, insanların çoğuna bunlar böyle anlatılmıyor, bir tür çıkar savaşından, tamamen iktidarı elde etmeye çalışan büyük güçlerin savaşından bahsediliyor. Ayrıntılara girdiğinde beni kötü gösteren çok örnek görüyorsun. Benden, kendi gücünün zehirli radyasyonu ile canavarlaşmış bir plutokrat olarak bahsediyorlar. Ama insanoğlu her zaman yöneticiye karşı muhalif olacak bir dedikodu ve söylenti mekanizması kurmuştur. Bence sağlıklı da bu. Tabii tehlikeli konumlara gelmemesi için önlemler aldığımı da belirtmem gerek."

Babam içini döküyordu, yıllardır bambaşka tanıdığım bir adamın günah çıkartmasını ilgiyle izliyordum. O kahvaltı masasında bütün görüş açımı değiştiren bir sohbe giriştik. İdealist bir insandım, özellikle demokrasi açısından... Ama aptal da değildim; babamın güçlenmeye başladığı zamanki dünya siyasetini ve ekonomisinin durumunu biliyordum. Yok olmaya hızla yuvarlanan bir dünya... Ama beni en çok şaşırtan babamın, en çok da insanların sağlıklı, temiz ve doğayla uyumlu bir yaşam sürmesini hedeflemesiydi.

"Peki" dedim, "Bunları niye Şu anda ve bana aıklıy)rsun?" Babam cevap vermeden önce bir süre ufaklara, denizin zerindeH bir hayale daldı, "Sen her zaman bana anneni hatırlatıyorsun. ocukla'imm içinde ne yapmak isteyeceğimi ve bunun önemini kavrayacak olanda sensin."

"Baba yine bir planın var ve benim de içinde olduğun bir plan. Ama bu konulardaki tavrımı biliyorsun." Daha önce babamın kenim hayatıma yapmayı planladığı her müdahaleyi reddetmiŐtim. Babamı yaşlı başı göğsüne doğru çöktü, "Bu benim vasiyetim olacak, tek uygu&yabilecek olan da sensin. Senin için bir rapor hazırlattım. Onu bir oku, ikŐam daha de-taylı konuşuruz. Olur mu?"

Raporu alıp odama ekildiim. Epey kalındı, 250 sayadan oluşuyordu. Bu nedenle havuzda biraz yüzdükten sonra okumaya karar verdim. Bir göz gezdireyim diye ilk sayfaları okumaya baŐladıđımca her Şeyi unutmuştum. Etrafımdaki dnyadanı koparak raporu bitirinceye kadar okudum. Dünyanın büyük bir kŐie, babamın kısa bir süre »Isun engellediği yıkıma doğru gidiŐi anlatılıyordu. Örnekler ve kesin veilerle.

Raporun son yirmi sayfasımda kurtuluş çaresi anlatılıyordu. Babam haklıydı, Ay'ın bu are içinde çok önemli bir konumu vadi. Ben bunları düşünürken, Şirket avukatlarmdıan ve yöneticilerden bir rup gelerek babamın öldüğünü haber verdi. Őolk kadar ağır bir sorumluluk altında ezildiğimi de fark ettim. Tuzağa düşmüştüm. Bu raporda yazılın gerçekleri bilerek eski hayatıma dnemezdim. Babam lse bile beni yınmıŐ, sonunda planları içine yerleŐtirmeyi beceirmiŐti. İnsanlığı geleceği »enim sorumluluğumdu, artık Şirketin tek ynetticiyi bendim...

Babamın lmnn üzerinden sekiz sene geçmişti, lana karşı yapılan son suikast giriŐiminde sağ ayağım parçalandığı için t pallyarak, Şirketin yönetici koltuğuna oturdurm. Karşımda abim oturuyordu. Rollerimiz deđiŐikti, bu kez görevliler taraffmdan getirilen o olmuŐtı üstelik de tutukluymdu.

Sekiz sene içinde inanılmaz bir değişim göstermişti, saçları uzamış, sakal bırakmış ve gözlerine acımasız bir delinin bakışları yerleşmişti. Abim, kendisine şirketten tahsis edilen küçük serveti, benim öldürülmem için suikast planlarına ayırıyordu.

"Değişmişsin" dedim, sinirli bir kahkaha attı. "Sen de. Ama ben sende kalıcı bir değişim isterdim. Bir ceset olman gibi. Benim şirketimi yönetiyorsun, benim koltuğumda... Ve saçma kararlar alıyorsun. Şirketimi mahvettin. Oysa güya bu işlerden uzak durmak istiyordun, nasıl da kandırdın hepimizi!"

Sekiz sene içinde şirketi ben yönetmiştim, babamın vasiyetini yerine getirmek için şirketin tüm kaynaklarını kullanmaya başlamıştım. Artık dünyanın her yerinde, hemen hemen tüm üretilen malların üzerinde şirket amblemimiz gözüküyordu. Şirket daha çok, ileri teknoloji ürünlerini üretmeye yönelik bir yapılanma içinde küçülmüştü. Abimin, "Şirket mahvettin" suçlaması bu yüzdendi.

"Zannetmiyorum" dedim, "Babamın vasiyetini yerine getiriyorum, üstelik bu kararları şirketin yönetim kurulu onaylıyor." Abim kendi zamanında da mevcut olan mükemmel güvenlik kurallarını biliyordu. Yine de oturduğu iskemlede, dirsek konulacak kısımları tutan ellerinin eklem yerleri bembeyaz kesilmişti. Saldırmak istediğini anlıyordum. İçimdeki acıma hissi yükseldi.

"Abi bugüne kadar, kanıtlayabildiğimiz kadarıyla bana yönelik beş suikast düzenledin. Belki diğer suikast eylemlerinde de katkın vardır. Özellikle de şirketin iç planını terörist örgütlere verme konusunda. Yine de babamın planını sana açıklamak istiyorum Belki içini kemiren intikam duygusundan kurtulursun."

Abimle birlikte babamın dairesine gittik. Ölümünden sonra aynen bırakılmasını emretmiştim. Sadece temizlik yapılıyordu. Her yerde onun izleri gözüküyordu. Sekiz sene öncesine dönmüş gibiydik. "Terasa çıkalım" dedim. Daha önceden verilen emir üzerine ufak bir yemek masası ve hazırlanmasını istediğim dosyalar bizi bekliyordu.

Tıpkı sekiz sene öncesinde olduğu gibi dolunay gökyüzünü aydınlatıyordu. İlık bir rüzgâr terasta esiyor, bulutsuz gecenin üzerinde yıldızlar mücevher taneleri gibi parlıyordu. "Öncelikle seni sekiz sene önce babamın öldüğü gece olanlar üzerine aydınlatmalıyım" dedim.

Huzursuzlukla etrafına bakıyordu. Her ne kadar abim olması yüzünden canı konusunda endişe taşımasa da, babam kadar acımasız kararlar almak zorunda kalacağımdan çekiniyordu. Belki babam kadar her kararın ardından tek isim olarak belirmiyordum ama yerel hükümetler, yerel politikacılar beni halkın sevmediği kararlarda günah keçisi yapmaya pek meraklıydı. Bu da pek memnun olmadığım çirkin bir efsane yaratıyordu ismim etrafında.

"Şirket merkezine sen getirtmiştin beni hatırlıyorsan. Aklında babama darbe yapmak vardı. Oysa ki yaşlı kurt da harekete geçmek için beni getirtmeni bekliyormuş. İşaret olmuş onun için. Hazırlıklarını bir sene önceden başlattığını öğrenmek belki üzüntünü hafifletir. Onun zekâsıyla hiçbirimiz başa çıkamazdık."

Abim sürekli etrafı tarıyor, sanki bir gölgeden babam çıkacakmışca-sma aranıyordu. Haksız da değildi, hepimizin üzerinde onun hayaleti vardı. Ben bile tüm yaşamımı onun son vasiyetini gerçekleştirmeye adamamış mıydım!? "Sizleri sürdükten sonra beni buraya çağırıldı. Bir rapor verdi. Rapor, insanoğlunun uzaya açılmasının bir yüzyıl daha gecikmesi halinde dünyayı mahvedeceğini açıklıyordu. Hiçbir önlem dünyanın kaynaklarının tüketilmesine, sosyal patlamalarla, terörist eylemlerle kıyametin gelmesine engel olamayacaktı. Tek kurtuluş oradaydı."

Elimle ayı işaret ettim. Ay artık sekiz sene önceki görüntüsünden biraz farklıydı, üzerinde bizim inşa bölgelerimizi kapatan üç panelin parlaklığı vardı. "O hem insanlığa moral verecek bir anıt, hem de uzayın içlerine uzanılacak olan yolda ana üs olmahtı. Ben o raporu okurken babamın ölüm haberi geldi. O gece aynı zamanda benim kendime ait yaşamım da öldü. O rapor doğrultusunda babamın düşlerini gerçekleştirmeye başladım. Yani ikimiz de kurban olduk..."

"Yalancı!" diye bağırdı abim, "O delirmişti. Babamın bunak planları için dünyayı mahvettin. Şirketi mahvettin" Suçlamaları görünüşte haklıydı. Dünyanın bazı bölgelerinde şirket bilinçli olarak düzensizlik yaratmıştı. O bölgelerde hiçbir çaresi kalmayan insanlar, uzayda koloni oluşturmak için başvuruyorlardı. Ama bunu açıklamak ne kadar doğrudu ki!?

Abime anlatmayı sürdürdüm, bir anlamda yıllardır sürdürdüğüm planın doğruluğunu kendime de (bir kez daha) kanıtlamaya çalışıyordum. "Mutlu olan insanı, başlangıçta çok zor olan uzaydaki koloni çalışmalarına gönüllü kılamazsın. Bu nedenle bilinçli bir plan uygulandı. Dünya'da ideal bir düzen kurabiliriz, ama bu hem kısa ömürlü olur, hem de insanlık bu dünyaya sıkışır kalır, uzaydaki diğer yaşam türleri yayılmada önümüze geçer."

Bu açıklama abim için bile acımasızlığın doruk noktasıydı. O da şirketi yönetirken bazı kararlar almıştı ama hiçbiri insanları bilinçli olarak mutsuz ve sefalet içinde kılma yönünde değildi. "Peki ay? Ay'da o kadar para harcanarak ne yapılıyor?"

Güldüm, "Babam yöneticilikte bir dahiydi, ama çok daha iyi olduğu konu illüzyondu. Küçükken bize yaptığı sihirbazlık gösterilerini hatırlıyor musun? Ay için yapılan harcamalar da tamamen yanılısana." diyerek bir rapor uzattım.

Abim raporu şaşkınlıkla inceledi, "Birleşmiş Milletler'e ve hükümetlere verilen paralar geri dönmüş. Ay için yapılan harcamaların tamamı piyasanın dönüşümleri içinde şirkete dönmüş! Üstelik orada uzay çalışmaları için bir üs ve babamın istediği anıt yapılıyor." diye özetledi okuduklarını.

"Evet" dedim. "Şirket görünüşte küçüldü, oysa ki şirketin elden çıkarttığı bölümler bizim ham mamul sağlayan şirketlerimizin pazarlama bölümleri sadece. Biz perde gerisindeyiz. Böylece karlılığımız artıyor. Ay çalışmaları için maaş ödediğimiz insanlar bizim ürünlerimizi kullanıyor, bizim ürettiğimiz lüks araçları alıyor, bizim değerini belirlediğimiz emlak-lar için ödeme yapıyor. Anlayacağın dönüşüm içinde bizim şirketten çıkan bir para yok. Sonuçta bazı yatırımlar Ay'a gidiyor ama, Ay'a gönderilen madenleri tek bir astreoidden bile elde edebiliriz."

Abim, "Bu rapor dünyayı kendi içinde materyallerin dönüşüm içinde olduğu bir organizma gibi tanımlamış." dedi, bende ekledim; "Sadece dünya değil, şirket de. Ayrıca karlılığı da şirket için değil, uzay çalışmalarına yapılacak büyük yatırımlar ve tamamen kolonizasyona harcaıabilmek için sürdürüyoruz."

Ayağa kalkarak terasın parmaklıklarına yürüdü. "Sana acımam lazımmış, babam büyük bir sorumluluğu sırtına yüklemiş. Ben de seni mahvetmeye çalıştım. Ama niye bana engel olmadın? Niye anlatmadın?"

"Senin çabaların bize yardımcı oluyordu. Seni takip ederek, muhalif her hareketi kolayca belirleyebiliyorduk. Sen bilinen düşmandın, bir tür emniyet sübabı görevi yaptın. Bilmediğimiz bir yeraltı örgütü için bir de tanımlama için zaman harcaıyacaktık. Ama artık her şey bitti. Ay'daki anıt haftaya törenle açılacak. Ve de hızla Mars'taki kolonizasyon çalışmalarına geçilecek."

"Ben ne yapmalıyım artık?" diye sordu abim, omuzları yenilgiyle çökmüş gibiydi, sağlıklı bir duygu olarak algıladım bunu. "Şirket içinde görev almama izin veremem ama, istediğin yöneticiliği yapman gereken çok önemli bir koltuk boş. Mars'taki kolonizasyon için tecrübeli bir yöneticiye ihtiyaç var. Ve belki daha da ilerisi için."

Abim yüzünde büyük gülümseme ile döndü bana, hızla atılarak yanımda diz çöktü ve ellerimi tuttu, "Ciddi misin? Bana böyle bir görev verir misin?" dedi, "Niye olmasın? Ama hemen belirteyim çok zor bir hayat bekliyor seni. İlk koloni, ilk zorlukların çıkacağı çalışmadır ve ileriki çalışmalar için en önemli adımdır. Kabul edecek misin?"

"Ne diyorsun! Hemen teklifini kabul ediyorum. Aynı zamanda hayatlarını bu iş için gözünü kırpmadan feda edecek adamlarım var. Hepsi iki kat, üç kat daha fazla çalışacaktır." dedi abim. Biliyordum bunu, yine de merakla devam etti, "Peki bunu da cevaplar mısınız; Ay'da ne yaptınız?"

Bu tüm insanların hatta bu projede çalışan işçilerin bile merak ettiği bir gizdi. Çünkü çalışanlar bile ancak, kendilerinin görevlendirildiği küçük parçayı biliyorlardı... Bütünü değil. Projeyi çizen dahi ise çok önceleri vefat etmişti. Yapıların üzerinde ise kocaman bir giz örtüsü çekiliydi.

"Bir hafta daha sabretmen gerekiyor. İnsanlığa geleceğe bakma yönünde ümit verecek bir sonsuzluk anıtı olacak orada." dedim, parçalanmış bacağımla başlamıştı, masaj yaptırmak için izin isteyerek abim-den ayrıldım. O da kendisine yüklediğim görev için hemen çalışmaya başlayacağını açıkladı.

Bir hafta çok zor geçti. Büyük gün gelmişti. Ay'ın en güzel, büyütülmüş görüntüleri büyük meydanlardaki dev ekranlar sayesinde halka yansıtılıyordu. Bazı yerlerde karnaval havası hakimken, büyük önlemlere rağmen protesto gösterileri de yapılıyordu.

Gururluydum, sekiz yıllık bir çaba ve yüzyılların düşüydü bu anıt. Piramitler ve büyük Çin Seddi'yle boy ölçüşebilecek tek anıttı. "Sonsuza Anıt" demişti projeyi yapan isimsiz mimar. Bütün araştırmalarıma rağmen proje sahibinin öldüğü dışında bir bilgi edinemedim.

Açılış için herkes benim emrimi bekliyordu. Tıpkı sekiz yıl önceki gibi kardeşlerimle aynı masanın etrafındaydık. Çoğu abimin bir anda en yakın müttefikim olmasına şaşırıyordu. Bazen elimde olmadan esniyordum, çünkü heyecandan gece uyuyamadım.

Konuşma yapmam gerekiyordu ama ne denilebilirdi ki, insanlık üzerinde yaratacağı şaşkınlığa, büyük sürprize ait bir ipucu vermek istemiyordum.

Abime baktım, büyük bir mutluluk okunuyordu yüzünde. Ona ikinci bir rapordan bahsetmemiştim. İkinci raporda; Ay ve Mars'ta yetişecek olan ikinci neslin, kendilerini Dünyalı saymaktan çok. Marslı ve Aylı sayacağını. Bunun da çok büyük sorunlara yol açacağı anlatılıyordu.

Fakat bu rekabet gerekiyordu, insanlığın ilerlemesi için. Gelecekte Mars ve Ay, uzaya açılmanın gerçek üssü olacak, onlar kısıtlı imkânlar yüzünden sürekli gözlerini uzaya dikeceklerdi. Zor şartlar yüzünden daha fazla atak ve ölümü göze alabilecek cesur insanlar olacaklardı. Bu arada Dünya kendi kaynaklarına daha fazla sahip çıkmak için, içe kapanacaktı.

Fakat bunlar gelecek nesillerin sorunuydu, şimdi bu anıtın keyfini sürmeliydim. Çok kısa, "İnsanlığa ümit vermesi dileğiyle" diyerek emri verdim. Paneller, gizlenen yapıların üzerinden çekilmeye başladı. Tüm insanlık soluğunu tutmuş Ay'daki anıtın görüntüsünü bekliyordu.

öncelikle insanların tepkisini seyreliyordum ben herkesten farklı olarak. Çünkü biliyordum ki, o anıt belki de binlerce yıl zaten orada olacaktı. Ayrıca projeleri de görmüştüm. Ve tepkiler beklediğim gibi oldu.

İnsanların yüzünde şaşkınlık, sonra kocaman, en ilkel duygularla samimi bir gülücük belirdi. Artık geceler insanoğluna korkutucu gelmiye-cekti. Çünkü dost bir yüz onlara yukardan bakacaktı. Artık AYDEDE onlara yukardan bakıyordu. Tombiş yanakları, sevimli gülümsemesi, gözlerinin içindeki aşağıdaki yaramazları hoşgörerek bakan anlayışlı bir ifade,

AYDEDE herkesi şaşırtmış ama mutlu da etmişti. Bu mutluluk ve aşılana ümit şirket sayesinde devam ettirilecek, kamuoyu kampanyaları sayesinde insanlığın uzayda yayılması sağlanacaktı. Ve ana gezegen dünyadaki insanoğlu, en azından dolunay zamanları Aydede'nin onun hareketlerini yargılayan ama hoşgören bakışlarını üstünde hissedecekti.

Fikir bence ilginçti. Dünyayı avucunda tutan bir lideri bilemem ama, büyük şirketlerden birisi elbetteki günün birinde **bunu** akıl ederdi.

Tuğrul Bey öyküsünü anlattıktan sonra heyecanla ikinci bir versiyonunun olduğunu ekliyordu. Bu versiyona göre dünyanın lideri kötü bir diktatör, ayın üzerine yapılması istenen ise kendi yüzüydü. Ama görevli mimar, onun yüzü yerine zincirlerini kıran insan elleri yapıyordu oraya. Yani ayın yüzeyine insanoğlunun zapt edilmez özgür ruhu resmediliyordu. Kulüp üyeleri öykünün bu şeklini daha çok sevmişlerdi.

Herkes anlatılan öykü üzerine konuşurken, ne yazık ki ben kendi derdime düşmüştüm. Acaba vakit geldi mi diye düşünürken Bay Sin-bad, Abdülvahap'ı çağırırdı.

"Evet Atilla kulübümüze katılım için bir öykü sunmaya hazır olduğun söylendi. Birazdan anlatmaya başlayacaksın. Ama tekrar belirteyim, burada gördüğün tüm üyeler öykünü beğenmeli. Buna ben ve Ab-dülvahap'da dahil."

Ellerimin titremesine engel olamıyordum. "Biraz kendimi toplayabilir miyim?" dedim. Bunu söylerken çekinmişim ama herkeste bir hoş-

görü vardı, bir vakitler bu heyecanı onlar da duymuş olmalıydı, anlıyor-lardı beni.

Pencerenin kenarındaki koltuğa oturup birkaç dakika İstanbul'u seyrettim.

Karanlıkta yarı İstanbul'u, yarı yansımasıyla kulübün içini görüyordum. İki görüntü de içinde bulunmaktan zevk aldığım görüntüydü. Birden kulübün yansıması yok oldu.

İnsanların yaratıkların elinde işkence gördüğü kocaman bir vadiyi görüyordum gökyüzünde, sanki bir kuşun gözlerinden izliyordum olanları. Her tarafta kurukafalardan dehşet tapınakları kuruluyor, alevler içinde kan ve gözyaşı ile besleniyordu yaratıklar.

Binlerce insan gördüğüm en büyük heykeli çekiyordu, örümcek gibi kolları olan, iğrenç bir yaratığın heykeli. O devasa heykelin üzerinde kızıl cübbesi içinde bir adam gözükküyordu. Gözlerini gökyüzüne, benim oradaki varlığını bilir gibi dikmişti. Kolunu kaldırıp, parmağıyla beni işaret etti. Ruhum üşümüştü.

Tiksinti her yanıma yayılıyordu ki, parmağından çıkan siyah bir ışık bana gelmeye başladı. Bir acı her yanıma saracak ve büyük bir ihtimal beni öldürecekti ki kendime gelmeyi başardım. Yine kulüpte, camın önünde oturuyordum.

Çekingenlik, korkmak zamanı değildi. Yapmam gereken görevler vardı. Yerimi alıp öykümü anlatmaya başladım.

"BÜYÜK AYNA: Zorunlu Aydınlanma Çağı'nın başlamasını sağlayan Büyük Ayna 21. Yüzyılın ilk çeyreğinde yörüngede inşa edilmeye başlanmıştır. Hizmete girmesiyle beraber insanlık için gece kavramı sona ermiştir. Birleşik Gezegen yönetimi aynanın hizmete girmesiyle beraber ZORUNLU AYDINLANMA YASASI'nın diğer maddelerini de yürürlüğe sok-

muş ve KARANLIK İSTEĞİ insanlar için on altı yaşma dek tedavi edilmesi gereken bir hastalık, onaitı yaş üstü içinse cezalandırma kapsamında bir suç sayılmıştır. Bilim adamları, uyku süresini günde bir saatten daha aşağı indirecek çalışmalarına devam ederken..."

NEW ORDER ZORUNLU AYDINLANMA ÇAĞI ANSİKLOPEDİSİ CİLT 1... "Psikolojik Setler" bilim adamı grubu tarafından derlenmiştir!!!

Bir kez daha belalar okuyarak burnunu çekti. Bu görev, tam bir işkenceye dönüşmüştü. Her konuda ilerleyen teknoloji, henüz uzay giysisi içindeki astronotun, akan burnunu temizleyip, rahatlamasını sağlayamamıştı. Başına ağırlar girmeye başladı. "İşi çabucak bitirip istasyona dönmeliyim." diye düşündü.

Büyük ayna insanlık için son derece pahalıya mal olmuştu ve aynı şekilde pahalı bir koruma sistemine sahipti. Yörüngeye yerleştirilmiş 64 lazer uydusu, aynaya zarar verebilecek astreoidlere karşı tam bir güvenlik sağlıyordu. Uydular, uzay tozlarına karşı da manyetik alan yaratıyordu.

Fakat tüm bu sistemi aynanın güvenliği için düşünen bilimadamları, uyduların kendi güvenliklerini nasıl sağlayacağına önem vermemişlerdi. İşte bu unutkanlık yüzünden, uzay giysisinin içinde burnu akararak tamir yapıyordu Emil Menerick!

İstasyon, tüm ıssızlığı ve sessizliğiyle karşıladı onu. Nedense inşa edilirken, duvarlara ses yutucular yerleştirilmiş ve Emil hâlâ böylesine lüks bir çabanın gerekliliğini bulamamıştı. Kumanda odasına girdiğinde, zorunlu çalışma modundaki televizyonda, Birleşik Gezegen lideri Radis-lav Dranjski'nin suç oranlarıyla ilgili açıklaması yayınlanıyordu.

"...bu oranlar gösteriyor ki, biz görüşlerimizde haklıydık. Suçla, karanlık arasında doğrudan bir bağlantı vardı. Son bir yıl içindeki ölçümler, gerçekleşen cinayet, gasp ve tecavüz oranlarında dünya tarihinin en düşük rakamlarını elde ettiğimiz doğrultusundadır. Buna rağmen kendilerine sanatçı veya anarşist ismini takarak karanlığa tapan, karanlığı geri getirmek isteyen örgütlerin varlığı bizi hayal kırıklığına uğratmaktadır. Bizce tüm insanlık BÜYÜK AYNA ve ZORUNLU AYDINLANMA YASALARINA min-

net duymalıdır. Büyük insan, düzenimizin kurucusu, Tann'nm Elçisi Thomas Edison'un dediği gibi..."

Emil buzdolabını açarak, hazır çorba kaplarından birini aldı. Kapağını açar açmaz, çorba kaynamaya başladı. İlk kaşığına midesine yollarken, "Yaa... Herkes minnettar olmalı..." diye mırıldandı, her söylediğinin kelime kelime kaydedildiğinin bilincinde olarak, "... zaten tarihte kim yaptıkları nedeniyle gerçek bir teşekkür alabilmiş ki! Büyük dahi ve Tanrı Elçisi Edison'un değeri tam olarak bilinseydi, çok daha erken Zorunlu Aydınlanma Çağı'na geçerdik!"

Radar ekranında bir vızıltı duyuldu ve ardından bir "poff!" sesi... Bu lazer atışıyla ayna için tehlike yaratan bir göktaşının daha ortadan kaldırıldığını bildiriyordu. Emil bazen otomatik hedeflendirmeyi kaldırıp uzay kovboyculuğu oynamayı çok istiyordu!

Vizifon o kadar geç açıldı ki, numarayı yanlış çevirdiğini bile düşünmeye başlamıştı. Cevap sesi alındığında, annesini nefes nefese karşısında buldu. Annesi, geçmiş yüzyıllarda her şeyini ailesi için feda eden geleneksel anne tipinin karikatürü gibiydi. Yaşamını kocası ve çocukları için vakfetmiş bir birey. "Neyin var anne?" diye sordu. "Niye böyle nefes nefesesin?"

Annesi bir yandan paketleri yerleştirirken, bir yandan Emil'e cevap veriyordu. "Ah oğul, aylık spor kontenjanımı doldurmak için bir güreş turnuvasına gitmek zorunda kaldım. Müsabakalar uzayınca seyircileri de salmadılar. Baban operadan gelmeden yemekleri hazırlayayım diye koştum."

Bu yeni dönemin zorunluluklarından biriydi. Her birey aylık olarak, gerek katılımcı, gerekse izleyici olarak belirli kültür ve spor kontenjanlarını doldurmak zorundaydı. Emil yörüngede olduğundan bu zorunluluklardan muafı. Ve bu da iç rahatlatıcı bir şeydi doğrusu. Yine dayanamadı ve, "İnsanı bir rahat bırakmıyorlar değil mi anne!" dedi. Annesi sistemi eleştiren bu sözleri duyunca hemen paniğe kapıldı, "Belki biraz zorlanıyoruz Emil, ama büyüklerimiz bunu bizim iyiliğimiz için yapıyor biliyorsun," Emil sıkıntıyla iç çektik, "Tabi, tabi... Bana mesaj geldi mi?" Emil kimsenin

yörüngede kendisini rahatsız etmesini istemezdi, tanıdıkları ailesi aracılığıyla ulaşırdı ona. "İki gün önce bir mektup gelmişti... Hay Allah nereye koydum ya?!!" Annesi kısa bir süre odaktan kayboldu, bir şeylerin telaşla karıştırıldığını anlatan seslerden sonra tekrar belirdiğinde, elinde bir kâğıt tutuyordu. "Bunu göndermemi istiyor musun?"

Dünyadan mekik ayda bir posta ve diğer malzemeleri getirirdi. Yeni sefere iki hafta vardı. O kadar sabredemezdi. Annesine özel şifresini verip, kâğıttaki mesajı okumasını istedi. Annesinin yakın gözlüklerini takıp, mesajı okuması da törensel bir ritüel gibi biraz zaman aldı. "... ve Tann ışık dedi! Burda öyle yazıyor ne başka bir isim, ne de başka bir yazı oğlum." Mesaj sadece yeni dönemin gözde sloganlarından birini tekrarlıyordu. "...Ve Tanrı ışık dedi!" Tarihin birçok döneminde rastlandığı gibi, Edison Işık Diktası da iktidarını kutsal bir güce dayandırmaya çalışıyordu. Ama bu sözcük, aynı zamanda Emil'in sevgilisinin de üye olduğu terörist bir örgütün şifresiydi.

"Bölgemizde, onaltı yaş öncesi için yapılan denetimlerde, karanlık tutkusu belirtileri tespit edilen 416 çocuktan yüzde 70'i psikolojik şartlandırılmalarla tedavi edilmiştir. Yüzde 8'inin beyni, ilaç tedavilerinin yan etkileri nedeniyle zarar görmüş ve komisyonca uyutulmalarına karar verilmiştir. Yüzde 22'sinde ise karanlık tutkusu dışında, ileride aydınlık topluma zarar verebilecek antisosyal davranışlar saptandığından, geleceklerine ilişkin karar Yüksek Yuan Zorunlu Aydınlanma Mahkemesine bırakılmıştır... Tüm bu tespit çalışmalarında, yıllar geçtikçe yeni doğan ve büyüyen fertlerin içinde karanlık tutkusu barındırma oranlarında düşüş olmaması endişe vericidir. Özel not: Son toplantımızda kurul üyelerinden Wu Lin, üretilen sanat eserlerindeki kalite düşüşüne, son yıllarda büyük sanatçıların çıkmamasına dikkatimizi çekmiştir. Wu Lin hakkında yapılan bir iç soruşturmada, anarşist örgütlerle temas içinde bulunduğuna ilişkin bazı tespitler yapıldığından tutuklanarak idam edilmiştir..." YÜKSEK YUAN BÖLGESİ "Karanlık Tutkusu" hastalığıyla ilgili yıllık rapor...

Küçükken başımdan geçen bir olayı, hayal meyal hatırlıyorum. Uyumadan önce yorganın altına başımı sokmam üzerine, evde büyük bir telaş yaşanmıştı. Karanlığı, rahim duygusunu seviyordum sanırım. Babam tedavi edilmek üzere bölgesel kliniğe yatırılmam gerektiğini söylerken, annem panikle benim geleceğimde bu klinik raporunun sürekli olarak karşıma çıkacağını söyleyerek ona engel olmuştu. GİB (Gezegen İletişim Birliği) son derece sıkı kontrol edilirdi, ama GİB'deki anarşist bölgeler, en az hükümet ajanları kadar usta Emaslar tarafından korunuyordu. Annemin okuduğu mesajı, bir pizza servisi görünümündeki bölgeye girdiğim zaman anında gizli talimatlar emrime amadeydi. Benim de içinde olduğum önemli bir projede son aşamalar halledilmişti. Gerçi haberlerin hepsi bu kadar iyi değildi; üyelerin çoğu yakalanıp işkence görerek muhbirlik etmeye zorlanıyordu. Örgütün yakında tamamen çökertilmesi uzak bir ihtimal değildi. Emil yine de mutlu bir gülümseme ile bağlantıyı kesti. Ona özel mesajda; "Yıldızlar tekrar parıldamalı..." diyordu.

Bir süredir, Büyük Ayna'ya doğru yörüngesi bulunan bir meteor, uyduların programında yok edilecek en iyi mesafe için bekleniyordu. O ve örgüt sabırla bu anı beklemişti. Altı aylık bir süre içinde, yavaş yavaş uydularda istediği düzenlemeleri yapmıştı. Meteorun uygun koordinatlara yaklaştığı uyarısı istasyonda yankılandığında. Emil lazer uydularının otomatik programını devreden çıkararak, her uydunun başka bir lazer uyduyu yok etmesini sağlayacak virüs programını harekete geçirdi.

"MAĞARA ŞAİRLERİ DAVASI CELSE 11" Danimarka Zorunlu Aydınlanma Çağı Mahkemesi... "Sanıklar toplu olarak karanlık eylemi yapmakla suçlanmaktadır. Savunmalarında; bir mağarada mum ışığında şiir okuyarak bir suç işleme kastı içinde davranmadıklarını, sanatçıların tarihin her döneminde yaratıcı süreç için değişik ortamlara gerek duyduklarını belirtmişlerdir. Bu savunmanın kanun karşısında hiçbir özür yaratmadığı bir gerçektir. Zorunlu Aydınlanma Çağı'nın karanlıkta yaratılacak bir sanat eserine ihtiyacı yoktur. Ve bunun ötesinde sanıkların mağarada, po-

üslere karşı silahlı direniş göstermeleri, cezalandırma sırasında göz önünde tutulması gereken bir noktadır. Ve umarım ki yüksek heyetiniz bu 70 sözde sanatçıya mümkün olan en ağır cezayı verecektir. Savcılık sanıklar için tek bir hüküm istemektedir: İdam!!!"

Otomatik hedeflendirme devreden çıkar çıkmaz, dünyadaki merkezden alarm sinyalleri gelmeye başlamıştı. İletişim kanalında, Büyük Ayna Güvenlik Müdürü U-thant Bogani belirdi. Fakat konuşmasına fırsat bırakmadı Emil, ilkel bir tel makasıyla vizifonun bağlantılarını koparıverdi. Aşa-ğidakilerin alabileceği hiçbir önlem yoktu. Örgütün altı ayda yazdığı virüs programını, hükümet Emas'ları belki birkaç saatte çözerdi ama o kadar vakitleri bile yoktu. Belki gizli bir askeri uydu ile istasyonu yok edebilirlerdi, ama Emil sevgilisi Jude mağara şairleri davasında idam cezası aldığından beri bunu göze almıştı zaten.

L.A. New Ark Uyku ve Algı Enstitüsü - ALGI ÇOKLAMASI DENEY SONUÇLARI...
"Yapılan deney insanın aynı anda dört değişik uyarıyı bilinçli olarak algılayabileceğini göstermektedir. Deney sonuçları geniş kitleler üzerinde uygulanabildiği zaman, çalışma performansı birey bazında yüzde 40 ile 70 artacak, zorunlu aydınlanma iletişim yasalarında, bireyin evinde aynı zamanda GİB, vizifon, radyo ve cd kanallarında, hükümetçe gönderilecek tüm uyarı ve şartlandırılmalara açık olacağını mutlulukla bildiririz..."

Meteor Büyük Ayna'ya çarparak parçaladığında, gerçekten görülmesi gereken bir manzara ortaya çıktı. Ayna tuzla buz olmamış, birkaç parçaya bölünmüştü. Gündüz gecesine kavuşmuş; iyi-kötü, güzel-çirkin arasındaki denge tekrar kurulmuştu. Tek bir farkla, artık insanlık için evrenin içlerine dek uzanan sonsuzluğun muhteşemliğinde, büyük ayanın parçalarının güneşten gelen ışınlan yansıtmasıyla ortaya çıkan, renk renk ışıldamalar da vardı.

işte benim eserim buydu. Bitirdiğimde kulüp üyelerinin gözlerine bakamıyordum. Bay Sinbad, birkaç dakika onları yalnız bırakmamı rica etti.

Toplantı odasının öteki ucuna gidip elime bir kitap aldım. Seslerini duyamıyordum, önümde harfler sanki anlamsız şekillermiş gibi anlamadan bakıyordum.

Kulübe üye olabilecek miydim? Bilmiyordum.

Ama benim için yeni bir yaşam kulübe üye olabilirim başlayacaktı. Seçilirsem hayal gücünün orduları güçlü bir komutan kazanacaktı.

Yemeğe geldiğimiz akşam bir yolculuktan bahsetmişti Bay Sinbad. Boşa harcanmış yıllarım olmuştu, artık onları geri getirmenin, daha iyisiyle değiştirmenin imkânı yoktu. Yolculuğa çıktığımda yüküm hafif olacaktı; geride öfke, aşk acısı ve umutsuzluğumu bırakacaktım...

Eski bir anı belirdi zihnimde; üniversite sınavı için babamla gittiğim Zonguldak'ta yaşadığım bir olay...

Sınavdan bir gün önceydi, büyük bir gerilim hissediyordum. Çünkü kazanamaz ve Bartın'da kalırsam o küçük kasabanın sınırları içinde çıldıracaktım. İstanbul'a gelmek istiyordum.

Zonguldak'da stadyumdan limana inen bir yokuşta ilerliyordum. Sıcak bir gündü, asfalt güneş ısıyla yüklenmişti. Birden içimde engel-leyemediğim bir istek belirdi.

Caddeye yürüdüm ve asfaltın üzerine yatıp gökyüzüne bakmaya başladım. Öyle bir andı ki, sihiri hissediyordum. Yattığım asfalt ana yollardan biri olduğu halde birkaç dakika hiçbir aracın geçmemesini hâlâ hayretle karşılarım.

Orada yatarken çok özel bir duyguyu tatmıştım. Sanki sırtımda sadece asfaltı değil, uzayın boşluğu karşısında tüm dünyayı sırtlamışım gibi... O zaman sınavı kazanacağımı anlamıştım.

Şimdi de o duyguya ihtiyacım vardı, odanın ortasına yürüdüm ve yere yatıp kollarımı açarak bakışlarımı tavana diktim...